Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlede ved S. M.
Titel | Title:	Udvalgte Noveller
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Horten : C. Andersens Forlag, [1915]
Fysiske størrelse | Physical extent:	238 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

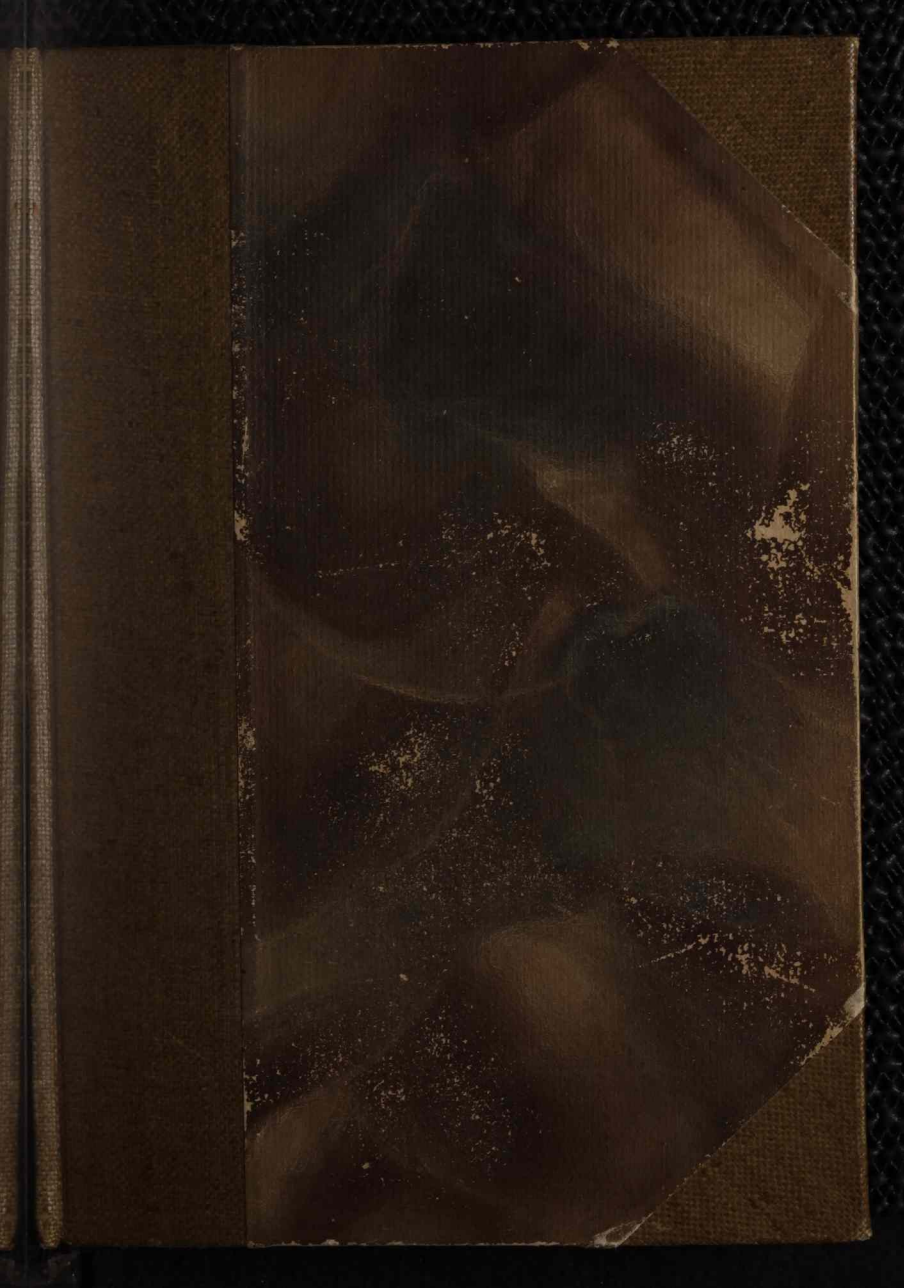

57, 33

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00993 2

+ Rex

UDVALGTE NOVELLER

SAMLEDE VED S. M.

1916. 2906

VORT BIBLIOTHEK
STUDIESTRÆDE 34 - KØBENHAVN K
1915

UDVALGTE NOVELLER

SAMLEDE VED

S. M.

HORTEN
C. ANDERSENS FORLAG,

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HORTEN, C. ANDERSENS BOGTRYKKERI.

Mollys Offer.

I en første Klasses Jernbanekupé paa et natligt Hurtigtog sad Molly Gray tilbagelænet i det ene Hjørne. Hendes eneste Medrejsende, en gammel Dame, blundede sødelig i den anden Ende af Kupéen, og den unge Pige følte det som en Lettelse, at ingen lagde Mærke til hende.

Hun følte sig meget tung om Hjertet. Hvor Toget dog gik uudholdelig langsomt! Og i Virkeligheden brusede det fremad med uformindsket Hurtighed. Hvorlænge havde hun siddet der og stirret paa den duggede Vinduesrude? Blot et Par Timer; men det syntes hende, som om en hel Levetid var forløbet siden Gaarsdagen, den dejlige Gaarsdag med sin sørgelige Afslutning.

Hun havde været i Besøg hos sine Slægtninge, Hendersons, i Durham. Hun havde havt glade Dage der, Livslyst og Munterhed herskede overalt, og der havde ogsaa den første Kjærligheds Sødme overrasket Mollys unge Hjerte. Hun var en sund, kjæk Pige, rigtig et Friluftsbarn. Hele hendes Person var gjennemtrængt af sund Livsfriskhed.

Robert Ellerton, en ung Godsejer i Durham, havde hurtig faaet Øjet opladt for disse Fortrin. Fra første Gang de mødtes havde han knapt

talt med andre, naar hun var tilstede; men det var først igaar, da de var komne bort fra det øvrige Selskab paa en Tur gjennem Elfy-Skoven, at han havde fortalt hende, at han elskede hende.

Endog nu, midt i sin Sorg, gjennembævedes hun af en stolt og glad Følelse ved Tanken herom. Hendes Elskedes Familie var gammel og anseet. Hans smukke Hus syntes fuldt af Fred og Harmoni. Hun mindedes en Dag, han havde ført hende ind i sin afdøde Moders Værelse og vist hende hendes Billede, der hang over Kaminen — et smukt Ansigt med bestemte og dog milde Træk, saa ligt hendes Søns! Saa havde han bevæget sagt: „Hun var den bedste Kvinde, der nogensinde har levet; hun har været mit eneste Ideal, indtil" — han standsede pludselig. „Jeg har altid følt det saa, at den Kvinde, som skulde følge efter min Moder, maatte være en, hun vilde have elsket og agtet."

Igaar, da han havde erklæret sin Kjærlighed, havde hendes første Tanke været:

„O, hvor glad min Moder vil blive!"

Saa var de kjørt hjem i Aftenskumringen under blomstrende Kastanjetræer og med Luften mættet af Syrenduft og opfyldt af Fuglenes Sang. Og det glade Selskab havde skiltes under Spøg og Latter, og hun længtes efter Ensomheden paa sit Værelse for at tænke — da mødtes hun paa Tærskelen af dette Sorgens Budskab. Tjeneren rakte hende et Telegrem — tre Timer gammelt — hvad kunde ikke være hændt i den Tid? Der stod kun: „Moder meget syg, kom med næste Tog."

Og næste Tog var dette Nattog, hvor hun nu sad saa træt og modfalden.

De havde været saa venlige mod hende — ligefra Fru Henderson, hendes Tante, til Dick,

Skolegutten; alle havde de kjærlig og tydelig vist sin Deltagelse og Bedrøvelse, men dog havde hun været glad ved at komme bort fra dem alle og være alene med sin Sorg.

Endelig i Graalysningen standsede Toget ved en liden, ubetydelig Station. En Trille ventede hende, kjørt af Martin, deres gamle Kusk. Han undgik at møde hendes Blik, idet han tog hendes Bagage og aabnede Vogndøren for hende.

Saa spurgte Molly med skjælvende Stemme: „Er der ingen Bedring, Martin?"

„Nej, ingen Bedring, Frøken. Hun ligger og spørger efter Dem hele Tiden."

Ved Husets Dør kom den gamle Husholderske hende imøde. „De kommer tidsnok, Frøken Molly," sagde hun med Taarer i Øjnene.

Den unge Pige gik hurtig ovenpaa og lige ind i sin Moders Værelse. Idet hun traadte ind, overraskedes hun af et nyfødt Barns klagende Skrig. Hendes Fader knælede ved Sengen. Og hendes Moders Haand laa paa hans Hoved med den samme beskyttende Kjærlighed, hvormed hun havde værnet om ham i hele deres Samliv.

Molly gik lige hen til Sengen, knælede ned og kyssede den tynde, hvide Haand. Hendes Moders Øjne straalede, da de gjenkjendte hende. „Gud være takket, at du kom tidsnok, Molly," sagde hun med svag Stemme. „Jeg kunde ikke dø i Fred, før jeg havde seet dig."

Hendes Mand løftede Hovedet og saa paa Molly med fortvivlede Øjne. Hun følte en dyb Medlidenhed med ham.

„Jeg vil gjerne tale med Molly alene et Par Minutter, Edvard."

Han rejste sig tungt og gik ud af Værelset.

Hendes Moder saa kjærlig paa hende og hviskede: „Min egen Molly, jeg kunde ikke dø,

før jeg havde talt med dig. Molly, du maa være en Moder for dem alle, naar jeg er borte. Vil du prøve at være en Støtte for din Fader, Molly?"

„Jeg vil være en Støtte for ham," svarede den unge Pige.

„Du har altid været stærk og klog for din Alder. Det er en tung Byrde, jeg lægger paa dig, men de er saa hjælpeløse."

Hun saa bønfaldende paa sin unge Datter; men denne svarede rolig: „Jeg skal gjøre, hvad jeg kan for dem alle, Moder."

„Gud velsigne dig, Molly. Gutterne vil trænge, at nogen holder Hjemmet sammen for dem. Det er en frygtelig Ting for Gutter at være ude i Verden og intet Hjem at have at komme tilbage til."

„Ja, Moder, du kan stole paa, at jeg skal holde Hjemmet sammen for dem."

„Og den lille Nyfødte overlader jeg til din Omsorg. Du maa elske hende ømt, Molly."

„Jeg skal gjøre mit bedste, kjæreste Moder?" Moderen smilede lykkelig.

„Gud vil hjælpe og velsigne dig, min Datter. Og bed nu din Fader at komme tilbage. Jeg er meget træt."

Den sidste Opblussen af Livsaanderne var forbi. Hendes Øjne lukkede sig, hun sovnede fredelig ind for aldrig at vaagne mere.

* * *

De første Dage efter Moderens Død var Molly altfor opfyldt af Sorg til rigtig at sætte sig ind i, hvad hendes Løfte førte med sig. Dagen efter Begravelsen bragtes hende et Brev fra Robert Ellerton. Det var meget kort:

„Min Elskede! Jeg burde have været hos dig for at hjælpe dig at bære dette. Jeg kunde

neppe holde mig borte, men jeg vidste, du intet kunde have fortalt din Fader endnu, og at jeg vilde komme som en Fremmed. Jeg venter nogle Linier fra dig. Naar kan jeg komme?"

Idet hun atter og atter læste de ømme Ord, syntes den Taage, der havde lagt sig om hendes Bevidsthed, at rulle bort, og hun begyndte at opfatte, hvilke Lænker den kjære, døde Haand havde lagt over hendes Liv. Vilde hendes Moder have forlangt dette af hende, hvis hun havde vidst alt! Visselig ikke. Det betød jo intet mindre end at opgive hele sin jordiske Lykke. Et Øjeblik følte hun sig syg af Medlidenhed med sig selv. Hun var ung til at skulle opgive al Livets Sødme. Men saa tænkte hun paa sin Faders graa Haar, paa sine før saa støjende, nu saa stilfærdige og bedrøvede Brødre og paa den lille nyfødte Søster, der havde bragt denne store Sorg ind i deres H(em. Hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og følte, at med sin egen Styrke kunde hun ikke bringe dette Offer.

Hun kastede sig hulkende paa Knæ og bad — bad med en Styrke og Inderlighed, hun aldrig selv havde drømt om. Hun knælte længe, længe. Og da hun endelig løftede sit Ansigt, var det vel meget blegt, men det lyste af en fredfuld Resignations stille Glød — hun havde kjæmpet og sejret. Saa skrev hun disse Ord:

„Kom til mig saasnart du kan. Jeg har noget at sige dig, som vil bedrøve dig — jeg kan ikke skrive det. Men hold fast ved én Ting — jeg elsker dig af hele mit Hjerte."

Saa gik hun ned med en ny Fasthed og Beslutsomhed i hele sin Holdning.

Hun begav sig til sin Faders Værelse. Han sad alene og stirrede frem for sig. Molly gik hen og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Kom,

Fader, det er en saadan dejlig Dag, lad os gaa en Tur. Du ved, hun vilde ikke, du blot skulde sidde og gruble."

Han saa langsomt op.

„Du har Ret, min lille Datter — du maa hjælpe mig at være stærk." Saa gik de to ud sammen, og den unge Pige lagde sit Brev i Postkassen.

Næste Dags Eftermiddag sad hun med sin Fader ude i Haven. Da bragte Tjeneren hende et Visitkort. Hun blegnede, og hele hendes Legeme skjalv. Men hendes Fader mærkede intet.

„En Visit, Molly?" spurgte han ligegyldig. „Jeg bevøver vel ikke at modtage den?"

„Nej, vist ikke. Det er en Bekjendt af Hendersons, men en Fremmed for dig. Jeg kommer snart tilbage."

Idet hun traadte ind i Dagligstuen, kom Robert Ellerton hende hurtig imøde. Før hun kunde tale, tog han begge hendes Hænder i sine og betragtede hende med dyb Medlidenhed og Ømhed — den straalende Molly var isandhed blevet sørgelig forandret!

„Robert," sagde hun, „kjære Robert, alle Ting har forandret sig for mig siden hin Dag i Elfy-Skoven, da jeg gav dig mit Ja."

„Men dit Hjertelag ligeoverfor mig har dog ikke forandret sig? Du elsker mig jo endnu, min egen Molly?"

„Ja, Robert, jeg elsker dig endnu. Men vent nu, afbryd mig ikke, jeg maa fortælle dig det."

Og hun fortalte ham alt, hvad der var hændt, siden de skiltes, alt hvad hun havde lovet og forpligtet sig til, hun fortalte det rolig og fattet, men hendes Ansigt havde en Martyrs drømmende Udtryk.

Han afbrød hende flere Gange med heftige Indsigelser og Udraab, der forraadte, hvad han led. Men han forstod den hele Tid, at hendes Beslutning var urokkelig. Den Hustru, han troede, Gud selv havde bestemt for ham, skulde ikke blive hans!

Dog prøvede han først længe og alvorlig at tale hende tilrette. Hendes Moder kunde aldrig have ment at forlange et saadant Offer af hende — ikke et helt Livs Opofrelse. De var unge endnu, og han skulde gjerne vente paa hende længe, længe. Men opgive hende — nej, det kunde han ikke.

Hun lod ham tale ud, men hun var fast — hun vilde ikke give ham noget Haab. Det var bedst, han fik sin fulde Frihed, — og saa vilde han med Tiden glemme hende. De havde blot kjendt hinanden et Par Uger — og der var mange Kvinder i Verden, bedre og elskeligere, end hun var.

Tilslut gik han, haabløs og bedrøvet, men uden Vrede. De skiltes ad i Kjærlighed — men som man skilles fra en Døende. Hun saa ham gaa, hun hørte den ydre Dør lukke sig efter ham — saa laaste hun Døren, knælte ned, og Bedrøvelsens Vande gik over hendes Sjæl.

* * *

Og saa begyndte Mollys nye Liv, et Liv fuldt af Opofrelse og Arbejde. Hun følte selv, at hun maatte ikke have megen Tid til at tænke — hun maatte have Hoved og Hænder fulde af Arbejde. Det var et anstrengende Hverv for en ung Pige som hende at overtage en Moders mangfoldige Pligter. Men hun vilde forsøge. Først og fremst var det hendes Fader. Hun var altid rede til at sidde hos ham, spadsere med

ham, spille eller læse for ham. Saa var det Barnekammeret. Det krævede stadig mere af hendes Tid. Molly gjorde ingenting halvt, og naar hun tog Barnet ind i sit Hjerte, gjorde hun det helt. Hun stelte saa fornuftig med hende fra Begyndelsen af, at den gamle Barnepige fuld af Beundring sagde:

„Frøken Molly er som født til at være Moder, hun behøver ikke at lære at behandle Børn som andre Mennesker."

Mod sine Brødre var hun en snil og bestemt ældre Søster — hun var deres Fortrolige, og de kom til hende for at faa Hjælp og Raad i enhver liden Vanskelighed.

Og efterhaanden — midt under denne daglige Selvopofrelse og dette Liv for andre — fik Mollys Hjerte Fred. Naar hendes Fader undertiden kjærlig trak hende ind til sig og sagde: „Du er din Moders egen Datter — du bliver mere lig hende for hver Dag" — da følte hun det, som om hun havde faaet Belønning nok for sit store Offer.

* * *

Saaledes gik ti Aar hen. Molly mærkede efterhaandeu en stor Forandring hos sin Fader. Saaret ved hans Kones Død lægedes lidt efter lidt, og det var, som om han skulde spares for alle andre Prøvelser. Af sine Børn havde han intet andet end Glæde.

Man maa ikke tro, at Molly var uden Beundrere i al denne Tid. Men hun opmuntrede ingen.

Om Robert Ellerton hørte hun længe intet. Hun havde aldrig villet besøge Hendersons siden hin Gang trods deres gjentagne Indbydelser. „Jeg

kan ikke undværes hjemme," var hendes stadige Undskyldning. Og det var sandt nok.

Men én Gang besøgte den yngste Henderson hendes Brødre.

Hun hørte ham tilfældigvis en Dag sige:

„Vor Godsejer, Robert Ellerton, er en prægtig Fyr. Vi kan faa gjøre, hvad vi vil, paa hans Ejendom — jage, fiske eller hvadsomhelst. Men nu fortælles det, at han skal gifte sig med en udenlandsk Dame, saa der bliver vel en Ende paa de gode Dage."

Molly kunde neppe sige, naar det først gik op for hende, at hun begyndte at blive mindre nødvendig for sin Fader end før. En gammel Veninde af hendes Moder, Jane Sinclair, var kommet tilbage fra et langt Ophold udenlands og var blevet deres Naboerske. Hun var en meget behagelig Tilvækst for hele den selskabelige Omgang der og ikke mindst for Grays.

Molly havde nok seet, at alle i hendes Hjem syntes at være rent betagne af Frøken Sinclair. Hendes Fader, Gutterne, endog Irene — nu et lyshaaret, tiaarsgammelt Pigebarn — syntes i lige Grad fortryllede af deres fængslende Naboerske. Og dog var det en Overaskelse for hende, da Frøken Sinclair en Aften fortalte hende, at hendes Fader havde bedet hende om at blive hans Hustru

„Men hvis du siger „nej," Molly," sagde hun blidt, „vil jeg ogsaa sige „nej."

Molly var et Øjeblik taus og prøvede at svælge en vis indre Bitterhed. Saa gik hun hen og kyssede sin Veninde. „Du vil gjøre ham lykkelig," sagde hun, „og det er alt, jeg behøver at tænke paa."

Kort efter blev der holdt Bryllup — og saa

fandt Molly med én Gang, at hun var overflødig i sit Hjem.

Saa hændte det en Morgen ved Frokosten, at Molly fik Rrev fra Fru Henderson med en meget indtrængende Indbydelse til at besøge dem. „Nu har du ingen Undskyldning mere," stod der — „nu venter vi dig sikkert."

Molly viste sin Stedmoder Brevet.

„Naturligvis bør du rejse, Molly," sagde hun, „du trænger en liden Forandring."

Og Molly lod hende afgjøre det og drog afsted en Uge senere.

Fru Henderson blev meget glad ved at se hende.

„Imorgen kommer her nogle Middagsgjæster," sagde hun — „lad mig se, ogsaa en gammel Bekjendt af dig. Du husker vel Robert Ellerton?"

„Javist," sagde Molly smilende, skjønt hendes Hjerte bævede. „Kommer hans Frue ogsaa?"

„Hans Frue? Han er jo sletikke gift. Nu husker jeg forresten, at han engang blev forvekslet med sin Fætter, der ægtede en udenlandsk Dame. Kanske du har hørt det?"

* * *

Til Middagen den næste Dag gjorde Molly et omhyggeligt Toilette. I den enkle, hvide Silkekjole kom hendes Skjønhed til sin fulde Ret.

Saaledes tænkte ogsaa Robert Ellerton, da Fru Henderson førte ham hen til hende.

Efter Middagen gik de ud sammen i Rosenhaven. Det var klart Maaneskin og Haven som overgydt med Sølvstreif.

„Robert," sagde hun, „Jeg troede, du havde giftet dig forlængst. Jeg gav dig jo din Frihed."

„Og det troede du? O, Molly, der var ingen

Frihed for mig mere, efterat jeg havde lært dig at kjende. Men nu er du fri — det har Fru Henderson fortalt mig."

Han stak Haanden i Lommen og tog frem en Diamantring. „Se her, Molly — denne havde jeg med mig, da jeg besøgte dig hin bedrøvelige Dag i dit Hjem. Det er min Moders Forlovelsesring. Jeg haabede, at jeg vilde faa bedre Brug for den iaften."

Hun saa lykkelig op paa ham. „O, Robert," sagde hun, „du maa have været meget sikker paa min Kjærlighed!"

En natlig Forskrækkelse.

Hr. og Fru Vincent havde hidtil ikke været lykkelige i sit Ægteskab. Der var meget snart indtraadt en vis Kjølighed mellem dem. Det var sørgeligt nok, for alt havde varslet saa godt fra først af. De havde været meget forelskede i hinanden, var begge unge, smukke, rige og elskværdige — hvad var der saa ivejen? Erica Vincent var en meget begavet saavelsom smuk Kvinde, medens Robert Vincent, som fra først af særlig havde været forelsket i hendes smukke Udvortes, nærmest kun havde den praktiske Forstand, som hjalp ham til at greje sig godt gjennem Livet uden at begaa Bommerter. I otte Aar havde de nu levet under samme Tag, og efterhaanden, næsten umærkeligt, var de gledne fra hinanden. Mere og mere fik de hver sine Venner, hver sine Interesser og Fornøjelser, mindre og mindre havde de tilfælles.

Der var dog intet aabent Brud mellem dem. De fleste af deres Omgangskreds havde aldrig opdaget, at der var nogetslags Brud. Kun de, der havde en meget fin Iagttagelsesevne, havde en ubestemt Følelse af, at ikke alt var, som det skulde være.

Erica havde ellers i alle disse Aar udviklet sig meget til sin Fordel. Hendes Skjønhed havde

ogsaa forandret sig; hun havde nu en god og ædel Kvindes rolige Ynde og paa samme Tid noget vist moderligt og beskyttende ved sig. Og dog var hun ikke Moder. Gud havde ingen Børn skjænket hende, der kunde trøste hende i hendes Ensomhed. For hun havde paa Bunden af sit Hjerte en Følelse af stor, aandelig Ensomhed — under al sin ydre Ro. Og denne Følelse af Ensomhed forlod hende aldrig, endskjønt hun deltog meget i Selskabslivet, interesserede sig for mange veldædige Foretagender og havde vundet saa mange Venner og Beundrere, som det kanske kun falder i faa Kvinders Lod.

Hvor lidet disse to dog forstod hinanden! Hvis Robert Vincent, den ærlige, skikkelige Fyr, kunde have seet ind i sin smukke Ericas Hjerte, medens hun sad tilsyneladende saa kold ligeoverfor ham ved Middagsbordet, vilde han have opdaget den tilbagetrængte, smertelige Ømhed, hun i Virkeligheden følte for ham — og hvis hun kunde have gjennemskuet, hvorledes Robert, der syntes at føle sig saa inderlig fornøjet, naar han var ude at jage og ride med Ligesindede, i Virkeligheden kun følte en Slags dump Resignation, fordi hans smukke og begavede Hustru, som han elskede saa højt, vel aldrig kunde føle sig tilfredsstillet ved at være bundet til en Mand som han — ja, da vilde deres Samliv blevet et ganske andet. Som det var, havde disse otte Aars Ægteskab stadig fjernet dem mere fra hinanden, da Robert pludselig blev syg af en ondartet Feber.

Sygdommen viste sig snart at være af en meget alvorlig Beskaffenhed. Da Doktor Sterne var kommet paa det rene hermed, saa han alvorlig paa Erica og sagde: „Hvad vil De nu gjøre, Fru Vincent?“

„Blive hos ham, naturligvis," svarede hun hurtig.

„Alvorlig talt vil jeg fraraade Dem dette, Frue. Jeg skal telegrafere til London efter to Sygeplejersker. Han maa isoleres fuldstændig. De kan naturligvis blive boende i Huset, hvis De vil, men jeg vil raade Dem til ikke at gaa ind til Deres Mand. Mine Sygeplejersker vil gjøre alt, hvad der er nødvendigt."

„Jeg vil alligevel faa være hos ham, Doktor Sterne," sagde Erica i en afgjørende Tone. „Jeg skal prøve ikke at være ivejen, men jeg maa være hos ham."

Senerehen var Doktor Sterne for sin Patients Skyld glad over, at hans Hustru ikke havde været nogen Kryster. Da Robert begyndte at tale i Vildelse, var det altid hende, han fantaserede om. Undertiden var de Børn igjen, og han raabte paa hende og legte med hende som i de gamle, lykkelige Dage. Til andre Tider beklagede han sig højlydt over det kjølige Forhold mellem dem.

„Jeg ser aldrig Erica nu," kunde han sørgmodig sige, „alle andre faar mere godt af hende end jeg."

En Gang kom han med heftige Forsikringer om, at han aldrig vilde have bundet hende til sig, hvis han havde troet, at hun ikke holdt nok af ham.

„Jeg er ikke god nok til dig," raabte han med skarp, gjennemtrængende Stemme, „jeg er en dum, kjedelig Fyr, der bare duer til at ride og jage; men jeg elsker dig, Erica, jeg elsker dig!"

Naar han fantaserede saaledes, sad Fru Vincent ved Sengkanten og betragtede hans feberhede Ansigt med et usigelig smerteligt Udtryk

i sit eget. Sygeplejersken fra London kunde nok undre sig over, om der laa noget virkeligt til Grund for den Syges Feberfantasier. Thi en større Opofrelse og Hengivenhed havde Søster Janet i sin lange Erfaring som Sygeplejerske aldrig seet nogen Hustru vise sin Mand. Desuden var der ingen anden, der som hun syntes at kunne forstaa Patienten. Han gav alting gale Benævnelser og stræved ofte ynkelig for at finde Ord for, hvad han ønskede.

„Erica forstaar det nok. Hvor er Erica?“ raabte han stadig. Og Erica syntes isandhed at have en mærkelig Evne til instinktsmæssig at gjætte hans Ønsker.

Hun led forfærdelig i denne Tid ved at være Vidne til sin Mands ikke blot legemlige, men ogsaa sjælelige Lidelser.

„O, Robert,“ lød det ofte i hendes Hjerte — for Sygeplejerskens Skyld kunde hun ikke udtale det højt — „bare bliv frisk igjen, min Elskede, og jeg vil hellige hele mit Liv til at gjøre det godt igjen, hvad du har maattet lide i disse Aar.“

Undertiden knælte hun stille ned ved Sengen.

„O, Gud,“ raabte hun fra sit Hjertes Dyb, „spar hans Liv, at han kan faa vide, at jeg har elsket ham hele Tiden, og gjør siden med os, hvad du vil!“

Det syntes hende nu, at alle hendes Bønner i hendes forbigangne Liv havde været kolde og formelle. Nu bad hun med Varme og Inderlighed og en stærk Overbevisning om, at der var nogen, som hørte hende og ynkedes over hende.

„Din Villie ske!“ sagde hun undertiden og prøvede at opgive sin egen Villie — ogsaa i dette Stykke. Og dog — hvorledes kunde hun bære det, hvis Robert skulde blive taget fra hen-

de, før hun havde faaet udtale sig for ham? Hun begyndte at tænke paa alle de Enker, hun havde kjendt — de fleste saa noksaa tilfredse og rolige ud. Hvorledes var det muligt? For hende syntes det nu, at en Enke maatte være den ulykkeligste Skabning paa Jorden, og hun undredes over, at nogen Kvinde kunde blive Enke og dog leve.

Fra først af var Ericas Pligter meget faa. Hun havde Søster Janet som Sygeplejerske om Dagen, og Søster Beatrice vaagede om Natten. Men da Robert Vincents Sygdom var omtrent paa sit højeste, kom der en Dag en indtrængende Anmodning til Søster Beatrice om at pleje et sygt Barn, der før havde været hendes Patient, hun havde en ganske særegen Gave til at omgaaes Børn. Doktor Sterne blev ganske vred, da han hørte dette og sagde fra først af i en afgjørende Tone, at Søster Beatrice ikke kunde rejse.

„Nu er Patienten vant til Dem, og jeg vil ikke være ansvarlig for den Skade, det kunde gjøre ham at faa en ny Sygeplejerske," sagde han. „Lad dem sende en anden Sygeplejerske til Barnet. Der kan ikke blive Tale om, at De rejser."

Erica betragtede Søster Beatrices bedrøvede Ansigt. Hun holdt af Barnet, og det var tydeligt, at hun ønskede at reise. „Doktor Sterne," sagde hun pludselig, „lad Søster Beatrice rejse. Jeg vil selv vaage om Nætterne."

„De?"

„Javist. Jeg ved, hvad der skal gjøres — jeg har ikke været stadig sammen med Søster Janet og Søster Beatrice for ingenting."

Doktorens Pande opklaredes. Han vendte sig til den anden Sygeplejerske.

„Tror De, at Fru Vincent kan klare det?“ spurgte han.

„Ja, det tror jeg sikkert,“ svarede Søster Janet. „Hun ved, hvad der skal gjøres, og hvis noget uventet skulde indtræffe, kan hun jo altid vække mig.“

Saa rejste Søster Beatrice til det syge Barn, og Erica vaagede hver Nat hos sin Mand.

Endelig syntes Feberen at have raset fra sig. Anfaldene blev stadig svagere, og endelig en Aften fandt Doktor Sterne sin Patient liggende i en dyb, rolig Søvn. Han stod længe bøiet over ham med et Udtryk af stor Tilfredsstillelse. Saa gik han sagte ud i det næste Værelse og gjorde Tegn til til de to Kvinder, at de skulde følge ham.

„Det gaar bedre, end jeg kunde have haahet,“ sagde han, „den Søvn vil efter al Sandsynlighed frelse hans Liv. Men husk, at han ikke paa nogen Maade maa vækkes; hvert Minut, han sover, er som en Milepæl paa Vejen til Helbredelse. De skal vel sidde oppe hos ham inat, Fru Vincent?-

„Ja, Doktor.“

„Nuvel, pas paa, at han ikke bliver forstyrret. En Dør, der bliver slaaet haardt igjen, en Hund, som gjør, kan ødelægge alt.“

„Tjenerne ligger i den anden Fløj af Huset. Jeg vil sende Hektor til Forpagterens Bolig; der vil da ingen være i denne Fløj uden jeg selv, og jeg skal ingen Støj gjøre, det lover jeg.“

Hun smilede til ham, og Doktoren saa skarpt paa hende. „De kommer selv til at trænge Pleje, naar alt dette er over,“ sagde han. „De ser aldeles overanstrængt ud. Men i Nat vil De ikke have stort at gjøre — blot holde Ilden vedlige og passe paa, at alt er roligt. Forsøg at hvile, saameget De kan.“

Da Doktoren havde forladt Huset, og Søster Janet var gaaet til Ro, tog Erica Plads i en stor Lænestol ved Ilden for at vaage. Hun havde taget en hvid, folderig Morgenkjole paa, kantet med Svanedun, og løsnet sit prægtige Haar, der nu faldt i en lang, gylden Flette næsten ned til hendes Fødder. Hun følte, at det var sandt, hvad Doktoren havde sagt — hun trængte haardt til Hvile. I alle disse Uger havde alle hendes Nerver været anspændte. Hvor dejligt vilde det ikke blive at vide Robert fuldstændig udenfor al Fare og saa selv at faa hvile ud!

Medens hun sad der i Nattens Stilhed, hørte hun intet uden sin Mands rolige, regelmæssige Aandedræt. Det var som Musik for hendes Øre. Hun turde næsten ikke trække Pusten selv af Frygt for at forstyrre ham. Hun sad ganske stille i en hvilende Stilling, men hendes Tanker hvilede ikke. Med ét kom hun til at tænke paa, hvor fuldstændig hun nu var skilt fra Husets øvrige Beboere. Under hende laa den store Spisesal. En lang Gang forenede den Fløj, hvori hun var, med den egentlige Hovedbygning; paa den anden Side af denne laa den tilsvarende Fløj, hvor Tjenerne og Søster Janet havde deres Soverum.

Erica var ikke uden Nerver, men nu glædede hun sig kun over den dybe Stilhed. Hun saa paa Klokken. Den var et, og Robert havde sovet siden Kl. tre om Eftermiddagen. Gud være lovet, at han fik sove saa rolig og uforstyrret! Pludselig satte hun sig ret op i Stolen og lyttede. Hun syntes tydelig at høre en Slaa blive trukket fra etsteds i Huset. Hun saa paa den sovende Mand, og hendes Øjne stod stive af Rædsel, men kun for hans Skyld, ikke for sin egen. Saa svandt Frygten pludselig, og et ubetvinge-

ligt Mod lyste i hendes smukke Øjne. Stille — ganske stille — gled hun hen over Tæppet og gik ud, idet hun lukkede Døren lydløst efter sig.

Hun gik over Gangen og hen til Trappen. Paa det øverste Trin standsede hun. Et Vindu i Spisesalen stod aabent, og den kolde Natteluft blæste hende lige i Ansigtet. Der stod en Mand lige ved Døren. Han bøjede sig over en Væske, der laa paa Gulvet, og Lyset fra hans Tyvelygte faldt paa hans Hænder. Erica følte ingen Frygt for sin egen Person, hun tænkte blot paa sin Mand — han maatte ikke vækkes.

Paa et Sidebord paa Gangen stod en nedskruet Lampe. Hun skruede den op, tog den i Haanden og gik ned ad Trappen.

Hun havde næsten naaet det nederste Trin, før Manden saa hende. Da rejste han sig helt op fra sin bøjede Stilling, stirrede paa hende og udstødte en sagte Fløjten. Saa tog han sin Hue at med et halvt ironisk Buk. Erica saa med et Blik, at det var en vakker Mand, der endnu ikke havde faaet et fordærvet Menneskes Præg. Der var ogsaa et humoristisk Glimt i hans Øjne og noget over hele hans Væsen, der røbede, at han havde seet bedre Dage.

Erica satte sin Lampe ned og saa paa ham.

„Maa jeg spørge," sagde hun med sin melodiske, dæmpede Stemme, „hvorfor De er kommet herind?"

„O," svarede Manden, idet han let trak paa Skuldrene og pegte paa sit Værktøj og sin Tyvelygte, „jeg frygter for, der ikke kan være nogen Tvil om Hensigten med mit Komme. Det er lidt sent paa Dagen til at aflægge en almindelig Eftermiddagsvisit."

„De er altsaa kommet for at hente Værdiggjenstande," sagde hun, „men jeg er bange for,

der ikke er nogen at faa fat i nu. Med Undtagelse af disse smaa Gjenstande af Sølv er alt laaset ned i sikre Gjemmer, og Kjældermesteren har Nøglerne til dem."

„Familien Vincents Diamanter er berømte, Frue," sagde han med nok et dybt Buk.

„De er alle i Banken. Jeg har kun disse her," og hun holdt sine juvelbesatte Fingre henimod ham, „jeg vil give Dem disse, men saa maa De være saa snil at gaa."

„Hvorfor saadant Hastværk, Frue? Det er ikke ofte, mau har et saa fortryllende Selskab."

Hun hørte alvorlig paa hans fremstammede Ord.

„Min Mand ligger syg ovenpaa. Han sover, og hans Liv afhænger af at han ikke bliver vækket. O, hvis De nogengang med Angst har vaaget ved nogen af Deres Kjæres Sygeleje, saa hav Medlidenhed med mig og gaa."

„Kan jeg være vis paa, at De siger Sandheden, Frue?"

„Hvis jeg ikke sagde Sandheden, havde jeg blot behøvet at trække i Klokkestrengen, idet jeg gik henover Gangen, og alle mine Tjenere og hele Naboskabet med vilde kommet paa Benene. Kjære, vær saa snil at gaa — og uden nogen Støj. De havde en Moder engang. For hendes Skyld, vær barmhjertig mod en bedrøvet Kvinde!"

Manden begyndte at pakke sit Værktøj sammen.

„Er De alene her?" spurgte Erica.

„Ja, med Undtagelse af et Par Gutter, der staar udenfor. De vil vel ikke sende Deres Folk efter os?"

„Det giver jeg Dem mit Æresord paa, at jeg ikke skal gjøre. Og husk, at idet I gaar ned

gjennem Parken, maa I bøje tilvenstre. Paa den anden Side gaar Floden, og Isen er skrøbelig."

„Tak," sagde han, „jeg ser, at De er en god, saavelsom en smuk Kvinde."

„Tag med Dem en Kvindes evige Taknemmelighed," sagde hun, „og disse" — og hun rakte ham sine Ringe.

Han tog en tynd liden Ring og sagde:

„Denne vil jeg beholde til Erindring om denne Nat," saa tog han Huen af for hende og forsvandt hurtig og stille.

Erica lukkede Vinduet og satte Skodderne for. Saa ilede hun tilbage til sin Mands Værelse. Han sov saa rolig som et Barn. Hun satte sig ned igjen i sin Stol, og Resten af Natten forløb stille. I Graalysningen kom Søster Janet for at afløse hende, og Erica gik tilsengs, og snart sov hun ogsaa.

Da hun vaagnede, var det Eftermiddag, og Søster Janet stod smilende ved hendes Seng.

„Godt Nyt, Frue," sagde hun, „Deres Mand er vaagen og spørger efter Dem. Han har spist lidt og er fremdeles søvnig."

Erica skyndte sig op til ham. Han rakte sin svage Haand frem og berørte hendes Kind."

„Min elskede Erica!" hviskede han, „kys mig."

Hun kyssede ham ømt, og straks sovnede han ind igjen. Da Doktoren kom en Time senere, sagde han:

„Nu er Deres Mand udenfor al Fare, Frue. Hvorledes gik det Dem inat? Var De bange for at være alene?"

„Jeg var ikke bange," svarede Erica og fortalte ham, hvad der var hændt om Natten.

„De er en tapper Kvinde," sagde Doktoren, efterat han med Forundring havde hørt, hvad

der var foregaaet. „Og nu har De vel sendt Bud til Politiet?“

„Nej,“ svarede Eriea, „jeg vil intet gjøre denne Mand uden at bede for ham. Og vær saa snil ikke at fortælle det til nogen.“

Mærkelig nok blev der ikke gjort Indbrud i flere Huse i Omegnen. Og dog kom paa en eller anden Maade det Rygte ud, at Fru Vincent ganske alene havde afvendt et Angreb af Indbrudstyve under sin Mands Sygdom. Hun blev derfor betragtet med en Slags ærbødig Beundring, da hun viste sig igjen i Selskabslivet, straalende som en ung Brud ved Siden af sin blege Robert. Men ingen fik vide, om der var noget i det, for hun bare lo, naar man spurgte hende ud herom, og rystede paa sit smukke Hoved.

Charles Merwyns Testamente.

Junisolen skinnede klart, da John Westlock ved Middagstider forlod sit Kontor og gik nedad Storgaden i den lille By Renton. Han var Sagfører, men hans Antræk og Ydre var mere ligt en Sportsmands. Han var høj og stærkbygget, saa ud til at være en Athlet, medens hans brede Pande og de bestemte Linier om Munden vidnede om Kløgt og Beslutsomhed. Han var først nylig kommen til Renton, men var dog allerede vel kjendt, ligesom hans fremragende Begavelse og noble Karakter havde vundet almindelig Agtelse. Forretningsmænd kaldte ham dog en Smule „haard og nøjeregnende" i hvad han ansaa for Ret, medens Damerne erklærede ham at være aldeles „uindtagelig" fra Hjertets Side.

Han havde kun gjort et noget nærmere Bekjendtskab med en eneste Dame i Byen, og det var Doktorens Frue; det var mod hendes Bolig, han nu vendte sine Skridt denne straalende Junidag. Idet Westlock dreiede om Hjørnet i den rolige Sidegade, hvor Huset laa, saa han en let Kariol staa foran Døren. Han erindrede ikke at have seet hverken Hesten eller Kusken før og undredes paa, hvem Ejeren kunde være, da Døren aabnedes, og Doktor Leslie fulgte en Dame ud og hjalp hende op i Kariolen, medens hans

Frue blev staaende paa Dørtærskelen for at sige Farvel til sin Gjæst.

Westlock holdt sig lidt i Baggrunden og betragtede nøjere den unge Dame, der pludselig vakte hans Interesse — han vidste ikke selv hvorfor. Idet hun kjørte afsted, traadte han nærmere og hilste paa Leslies.

„Hvem er den unge Dame?“ spurgte han Doktoren, idet denne førte ham ind i Huset. „Jeg kan ikke huske, jeg har seet hende før.“

„Nej, sandsynligvis ikke,“ svarede Doktoren. „Hun heder Frøken Laura Forest og bor sammen med sin Søster, Fru Merwyn, der er Enke, paa Langham Herregaard. De deltager meget lidet i Selskabslivet, da de er daarlig økonomisk situerede.“

„Men Langham Herregaard er da et smukt gammelt Sted,“ sagde Westlock, „jeg har seet det paa Afstand.“

„O ja,“ sagde Doktoren, „men“ —

„Men det hænger lidt underligt sammen med d e n Ting,“ afbrød Fru Leslie ham, „men kom nu ind og spis Middag, saa kan vi fortsætte Samtalen bagefter.“

„Sagen er,“ sagde Fru Leslie, da de efter Maaltidet var komne tilsæde i en god Sofa, „at Fru Merwyns Bedstefader, Charles Merwyn, forbigik sin ældste Søn i sit Testamente og efterlod hele sin Formue til hendes Onkel, som igjen testamenterede den til hendes Fætter Harwey Forrest. Nu tror imidlertid Fru Merwyn fuldt og fast, at hendes Bedstefader tilføjede en Codicil til sit Testamente, hvori han efterlod hendes Fader ialfald en Del af Formuen, og at denne Codicil er blevet tilbageholdt af hendes Onkel.“

„Men hvoraf kommer det, at de bor paa Langham Herregaard?“ spurgte John.

„O, Hr. Harwey Forest er en meget godhjertet Mand, og da han bor i Merdock, hvor hans Bedstefader var Godsejer, giver han sine Slægtninge en vis Indtægt om Aaret og lader dem bo paa Langham Herregaard."

„Jeg er bange for, at Fru Merwyn ikke vilde være enig med dig i, at han er en godhjertet Mand," sagde Doktoren. „Men hun har rent en fiks Idé, hvad det angaar. Hun hverken tænker paa eller taler om andet end den Uret, hun har lidt. De bør vist være lidt forsigtig, Westlock; hun gjør et Attentat paa næsten hver ny Sagfører, hun træffer, for at faa ham til at interessere sig for hendes Sag."

Westlock smilede vantro; men et Par Dage senere fik han sande Doktorens Ord. Han havde besøgt en af Doktor Leslies Patienter, der ønskede at gjøre sit Testamente, og som boede i Nærheden af Langham Herregaard.

Idet han gik ud derfra, stødte han lige paa en Dame, klædt i dyb Sorg, hvis Identitet han straks gjættede sig til. Fru Merwyn var ligesaa høj og smidig af Figur som sin Søster, hun havde den samme skjære Hud og det samme brune, krøllede Haar, men det var et bedrøvet og rastløst Udtryk over hele hendes Ansigt.

„Om Forladelse," sagde hun, idet de mødtes, „tør jeg spørge, om De ikke er Hr. Sagfører Westlock?"

„Det er mit Navn," svarede John og løftede paa Hatten, „kan jeg være Fruen til nogen Tjeneste?"

„Hvis De ikke har det travelt, vilde jeg bede Dem følge mig op til Langham Herregaard. Jeg trænger i høj Grad et juridisk Raad og har hørt meget om Dem af vor fælles Ven, Doktor Leslie."

John var sletikke uvillig; det interesserede ham at se den gamle Herregaard paa nært Hold, og han havde et lidet Haab om samtidig at faa et Glimt af Frøken Laura Forest, hvis søde milde Ansigt han ikke havde kunnet glemme.

Men han skulde ikke være saa heldig denne Gang. Fru Merwyn førte ham blot ind i Bibliotheket, og idet hun bedækkede Bordet med Breve og Papirer, gav hun ham en nøjagtig Redegjørelse af den Uret, hun troede at have lidt.

John hørte opmærksomt efter, men han saa ikke meget haabefuld ud.

„Jeg er bange for, at jeg ikke kan hjælpe Dem," sagde han, da hun havde talt ud. „Disse Breve viser vistnok, at Deres Bedstefader havde til Hensigt at forandre sit Testamente, men der foreligger intet Bevis for, at han virkelig gjorde det. Imidlertid vil jeg, hvis De ønsker det, tage Papirerne hjem med mig og undersøge dem nøjagtig, og da først kan jeg sige Dem, om jeg finder, der er nogen Grund til, at De kan fremkomme med Deres Fordringer."

Fru Merwyn var meget fornøjet. Hun var saa ofte blevet afvist, naar hun var fremkommet med sine Klager, at det var en vidunderlig Lettelse for hende engang at finde en opmærksom og deltagende Tilhører; dog vilde hun nødig skille sig ved sine dyrebare Breve, og John tilbød sig derfor at komme over til Herregaarden og undersøge dem.

„Han er Venligheden selv," sagde hun om Aftenen til sin Søster, der først da kom hjem fra et Besøg hos nogle Bekjendte, og som i Taushed havde lyttet til Søsterens Beretning om Dagens Hændelser.

Tilslut vendte hun sig bort med et Suk — hun kunde ikke se Sagen i samme Lys som sin

Søster og følte, at denne spildte sin Tid med unyttige Grublerier over den indbildte Uret, hun led; men hun havde oftere forgjæves prøvet paa at ræsonnere med hende. Eleanor betragtede hende kun som et Barn og hørte lidet paa, hvad hun sagde.

John Westlock kom ofte over til Langham i de paafølgende Uger. Hans Undersøgelse af Papirerne overbeviste ham snart om, at der ikke fandtes Skygge af Bevis for Fru Merwyns Paastand, og han var altfor ærlig til ikke at sige hende det rent ud. Han havde under sine Besøg opnaaet at faa mangen en liden Spadsertur med Laura i den vakre, gamle Have og mere end én Skumringsstund i Dagligstuen, hvor hun sang gamle Folkesange for ham, og følte sig paa denne Maade rigelig belønnet for sit Arbejde. Hans Følelser for hende blev stedse varmere; men nu frygtede han for, at Fru Merwyn, efter hans aabne Udtalelser til hende, vilde hævne sig ved at forbyde ham oftere at komme did. Men tvertimod blev hendes Væsen stadig hjerteligere, og saa langt fra at lægge ham Hindringer ivejen, opmuntrede hun tvertimod paa en taktfuld Maade hans Spadsereture og Samtaler med Laura.

Endelig en Maaneskinsaften, da de stod sammen ude i Haven, tog han Mod til sig og fortalte hende, hvad der daglig var hans Hjertes brændende Ønske.

Den pludselige Rødme i Lauras Kinder og hendes straalende Øjne syntes ham Svar nok, og med et Glædesudraab aabnede han sine Arme; men hun holdt ham blidt tilbage. „Vent lidt," sagde hun, „der er én Ting, du bør vide først. Jeg har ingensomhelst Medgift at bringe dig."

„Hvor tør du sige saadant!“ afbrød George. „Du vil bringe Lykke og Solskin ind i mit Liv!“

„Vi er fuldstændig afhængige af min Fætters Godhed,“ fortsatte Laura, „kan det være rigtigt for dig at ægte en saa fattig Pige?“

„Ja,“ svarede John, „ganske rigtigt, naar det er en saadan Pige. Jeg har mere end nok for os begge.“

De vakre Septemberdage forløb altfor hurtig for det lykkelige elskende Par, og John klagede høilydt, da han en Dag blev kaldt op til London i Forretninger.

„Fem lange Dage borte fra dig!“ sagde han til Laura. „Hvorledes skal jeg komme over dem?“

Men han kom dog over dem og red den sjette Dag straalende fornøjet ud af Byen til Langham. Paa Vejen mødte han Fru Leslie.

„Jeg forstaar nok, hvor De skal hen,“ sagde hun, „De kan være ganske rolig. Frøken Forest er frisk og kjæk, jeg saa hende rejse etsteds hen med Jernbanen i Lørdags.“

John undrede sig lidt herover, men glemte det hele i Gjensynets Glæde, og kort efter viste Fru Merwyn sig.

„John,“ sagde hun, „jeg har en Bøn til dig. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at Brylluppet finder Sted, før vort Arvespørgsmaal endelig er afgjort.“

„Det troede jeg nu var afgjort,“ sagde John en Smule kort.

„Ikke ganske,“ svarede Fru Merwyn betydningsfuldt. „En ny Tanke har slaaet mig, medens du var borte. Hør nu: jeg har fundet en Optegnelse af min Bedstefader i en Dagbog, han holdt i Merdock, hvori han siger, at han har forsøgt at gjøre godt igjen sin Uret mod sin ældste Søn.“

„Ja, den har du jo vist mig før. Men det er intet Bevis.“

„Vent lidt,“ sagde Fru Merwyn. „Denne Dagbog ved jeg fandtes i et gammelt Skatol, der nu staar i Sakristiet til Merdock Kirke — og der tænker jeg ogsaa, man vilde finde Codicilen, hvis man søgte rigtig godt.“

„Og det ønsker du, jeg skal gjøre?“ spurgte John.

„Ja, jeg har ingen Fred i mit Sind, før det er gjort.“

„Nuvel,“ sagde John, „jeg skal gjøre det, skjønt det er haardt at forlade dig saa snart igjen, Laura. Jeg skal rejse imorgen. Det er sandt, hvor var du henne i Lørdags? Fru Leslie saa dig paa Stationen.“

„I Lørdags?“ spurgte Laura overrasket. „Jeg var sletikke noget Sted. Jeg laa tilsengs hele Dagen af en voldsom Hovedpine. Jeg vilde ikke skrive det til dig, at du ikke skulde blive ængstelig.“

* * *

Det var ingen lang Reise til Merdock, og John kom did tidlig om Formiddagen. Han fandt snart Kirketjenerens Bolig, laante Nøglen til Kirken og gik alene ind i Sakristiet. Det gamle Skatol stod der ganske rigtig; men da han aabnede det, blev han næsten forskrækket over den Mængde støvede og næsten hensmuldrede Bøger og Papirer, det indeholdt. Det vilde blive et langvarigt Arbeide! Men han turde ikke andet end tage det grundig og begyndte derfor at trække dem frem og stable dem op paa Bordet. Pludselig tiltrak et gult Papir, der stak frem fra en liden Skuffe, sig hans Opmerksomhed. Han trak det ud og læste paa Bagsiden af det:

„Codicil til mit Testamente og sidste Villie!“ Kunde det være muligt? Han læste Ordene om igjen, gik hen til Vinduet, vendte Papiret og læste det hele nøjagtig igjennem. Fru Merwyn havde dog havt Ret: den gamle Mand havde gjort sin Uret god igjen og testamenterede Langham Herregaard og en stor Sum Penge til sin ældste Søn som Tegn paa sin Tilgivelse.

Westlocks første Følelse var ublandet Glæde — men pludselig slog en ny Tanke ned i ham som et Lyn. Det var mildest talt lidt forunderligt, at Dokumentet skulde findes just paa det selvsamme Sted, som Fru Merwyn havde angivet ham. Det var hans Pligt som Jurist uden nogensomhelst Partiskhed at undersøge Sagen nøje. Han holdt Papiret op mod Lyset. Haandskriften og Blækkets Farve svarede akkurat til dem, han havde seet i Charles Merwyns andre Breve. Nu gled hans Øjne nedover mod Vandmerket, og et Udtryk af Forfærdelse kom over hans Ansigt — det var fra 1845! Og han vidste meget godt, at den gamle Mand var død i 1842. Altsaa maatte dette Dokument være forfalsket. Og hvis saa var, hvem havde gjort det? Westlock prøvede kun at tænke og handle som en Lovens Haandhæver og tilsidesætte alle personlige Hensyn. Han gik tilbage til Kirketjeneren og spurgte, om der nylig havde været Fremmede, der havde beseet Kirken, men fik kun det Svar, at „Hundreder af Folk kom for at se Monumenterne.“ Saa kjørte han til Stationen og spurgte undervejs Kusken:

„Har De nylig seet nogen Dame kjøre denne Vej til Merdock?“

„Javist, forrige Lørdag. Hun spurgte, hvor hurtig jeg kunde kjøre hende til Merdock, og jeg svarede, at jeg behøvede to Timer.“

„Var hun klædt i dyb Sorg?“

„Nej, det var hun sletikke. Og en vakker ung Dame var det, med den fineste Hudfarve og brunt, krøllet Haar.“

John for sammen. Hvorledes kunde han bære dette? Han vidste aldrig, hvordan han gjennemlevede de næste Timer, men fra Stationen gik han lige op til Langham og ret ind i Dagligstuen. Laura udstødte et Skrig ved Synet af hans ligblege Ansigt, men han gik forbi hende hen til Fru Merwyn.

„Naar du næste Gang vil forfalske et Dokument, er det bedst, du ser paa Vandmærket paa det Papir, du vil bruge,“ sagde han hæst. Saa vendte han sig til Laura:

„Og næste Gang, du rejser ud i et hemmeligt Ærinde, bør du ikke sige, at du ligger tilsengs af Hovedpine!“

Derpaa syntes alt at gaa rundt for ham, og han vaklede hurtig ud af Værelset, før de to forfærdede Damer kunde faa et Ord frem.

* * *

„O, Westlock, jeg skulde netop gaa og hente dig,“ sagde Doktor Leslie et Par Dage senere, da han traf ham paa Gaden. „Fru Merwyn ligger for Døden og spørger uafladelig efter dig.“

John skyndte sig derhen — han saa bleg og huløjet ud. Fru Merwyn laa tilsengs — hendes Ansigt var dødblegt.

„John, jeg har noget at sige dig,“ hviskede hun. „Det var mig, som gjorde det. Jeg overtalte mig selv til at tro, at der ikke kunde være noget galt i at udføre, hvad jeg vidste, min Bedstefader vilde havde gjort. Jeg maatte bringe det hen til Merdock, hvor han tilbragte sine sidste

Leveaar. Og da jeg var ræd for, at min egen Dragt kunde vække Opmærksomhed, tog jeg Lauras. Hun laa tilsengs af Hovedpine og vidste intet om det. Men nu skjønner jeg, at Gud har straffet mig for min Synd. Jeg har bedet ham tilgive mig — og nu beder jeg ogsaa om din Tilgivelse!"

John var dybt bevæget. Han bøjede sig ned og trykkede sine Læber mod hendes Pande. Hun drog et Lettelsens Suk.

„Og nu, John, gaa til Laura. Hendes Hjerte holder paa at briste af Sorg. Hun gaar alene omkring i Haven."

Og der, midt iblandt Blomsterne fandt han hende.

* * *

Fru Merwyn døde ikke. Langsomt vendte hun tilbage til Livet og forlod sit Sygeleje som et andet Menneske. Hendes rastløse Længsel efter Rigdom var borte, og hendes Sjæl higede nu efter virksomt Arbejde. Hun vilde helst helt forlade Langham Herregaard og søgte en Post som Sygeplejerske i et Hospital i London. Hun blev straks antaget og følte sig meget tilfreds i sin nye Vieksomhed, men tilbragte alle sine Ferier i Johns og Lauras lykkelige Hjem i Renton.

Krøblingen.

Af Vollmar.

Der kommer jo Storken flyvende! Hvor mon den vil bygge Rede? Men Storken slaar sig ikke ned, den flyver videre og videre, over By og Land, over blomstrende Haver og frugtbare Marker, til den naar Alpebjergene, hvis Tinder ere dækkede med evig Sne. Her, mellem Bjergene, ligger der en Dal, og her, dybt nede, skinner en Sø omkrandset af grønne Trær, som skygger lidt for de smaa Huse. De se saa usle ud disse smaa Huse — og her slaar Storken sig ned.

Først bygger den sig Rede og alle, Store og Smaa, hilse den med deres glade: „Velkommen Stork!“ Saa tager den fat paa sit Arbejde, flyver videre forbi de usle Huse, lige ind i „Jammerdalen.“ Saaledes kaldes en Dal, der ligger højere end de andre Dale, og som gjennemstrømmes af de Elve, der kommer ilende ned ad Bjergenes Sider. Trær og Blomster vokse ikke i denne Dal, det er knapt nok, at Græsset kan trives her. I det sidste Hus, inden man naar Dalen, titter Storken ind, og lidt efter høres Barneskrig i den lille, lave Stue, hvor Arbeideren Wendelin bor — en liden Søn er kommen til Verden i den fattige Stue.

Men hvor hurtig forvandlede Glæden sig til

Sorg! Barnet er født uden Arme. Forfærdede ser Forældrene paa det Sted, hvor Armene skulde sidde; men hvormeget de end ser, det nytter dem ikke; Barnet er kommet til Verden uden Arme.

Bedrøvet vender Faderen sig bort. Hvad er der at stille op med saadant et ulykkeligt Barn? Hvad skal saadan en Stakkel gjøre her i denne Verden? — men Moderen trykker sin lille Krøbling ind til sig, som om hun følte, at han netop dobbelt trængte til hendes Kjærlighed.

„Maaske dør han," tænkte Faderen.

„Bare han maa dø," hviskede Naboerne, „hvad skal vel saadant et ulykkelig Menneske her paa Jorden?"

Men Barnet døde ikke; det blev døbt, kom til at hede Alays, og det voksede og trivedes som andre Børn. Forældrene kunde knapt nok taale at se det. Men Alays vidste i Begyndelsen slet ikke rigtig, hvad det var, han manglede. Siden, da han blev større, mærkede han til sin store Sorg, at han ikke var som andre Børn. Han kan ikke tage et Stykke Legetøj i sin Haand, han kan ikke selv lukke en Dør op, ikke klæde sig paa, ikke spise selv, han er udelukkende henvist til andres Hjælp.

„Mor, hvorfor har jeg ingen Hænder som Josef og Frits?" spørger han ofte. „Du kunde ogsaa gjerne sige mig, hvor mine Hænder er blevne af? Alle de andre Gutter har jo Hænder."

Paa disse Spørgsmaal har den stakkels Moder intet Svar, og Forældrene har ogsaa kun liden Tid til at hjælpe ham. Faderen er paa Arbejde derude paa den smukke Vej, som skal anlægges gjennem Bjergene, og Moderen maa lave Mad og vaske; seks smaa Wendeliner, alle med hele og raske Lemmer, have siden Alays

Fødsel holdt deres Indtog i det lille Hus, som ligger lige ved Indgangen til „Jammerdalen.“ Kun Alays, den ældste af dem alle, som skulde være et Eksempel for de andre, kun han alene duer til ingen Ting, er udelukkende henvist til andres Hjælp.

Det er et tungt Liv, den Lille maa føre fra Barnsben.

Naturligvis holder hans Forældre af ham, men han er dem dog i deres smaa Forholde til Byrde. Faderen tænker ofte: „Det vilde være bedre baade for ham og os, om han laa i sin Grav,“ og Alays synes, at Moderen som jo er den, der har mest Besvær af ham, ligesom skammer sig over ham. Naar hun gaar ud, tager hun langt hellere et af de andre Børn med sig istedetfor ham. At gaa, det er jo netop det eneste, den stakkels Gut kan! Ofte prøver han med Fødderne at gjøre det, som de andre gjør med Hænderne; men sit Ansigt kan han ikke vaske med sine Fødder, heller ikke rede sit Haar eller føre Skeen til Munden; han er og bliver det ubehjælpsomme Barn, som maa vente, til andre faar Tid og vel ogsaa Lyst til at give ham en Haandsrækning.

Imidlertid er det paa Tide, at han kommer i Skole. Nu kan han da endelig en Gang ogsaa gjøre noget, som de andre gjør. Bøgerne bliver bundne fast paa Ryggen af ham, Baandet løser han selv med Tænderne — men hvem vil nu lægge Bøgerne til rette for ham paa Bordet? Hvem vil vende Bladene for ham? Det er ikke altid, at Kammeraterne ere ved Haanden, saa maa han hjælpe sig, saa godt han kan, med Munden og Fødderne. Han lærer dog temmelig hurtig at læse — hurtigere endogsaa end de andre — men hvorledes skal han kunne lære at skrive?

Her ere gode Raad dyre, og den gamle Skolelærer tror næsten, at herpaa kommer han til at give Afkald. Bitre Taarer fælder det stakkels Barn den Dag paa Hjemvejen fra Skolen! Men Naboens Søn, Josef, mener at det ikke er noget at græde for; kunde han blive fri for at lære at skrive, vilde han saamænd ikke græde for det! Men den stakkels Dreng uden Hænder græd over, at han aldrig kunde komme til at lære at skrive. Da han kom hjem, sagde hans Fader til ham:

„Den Ting maa du give Afkald paa; det er ikke noget for dig!“ og Moderen føjede sørgmodigt til:

„Du duer nu engang ikke til noget!“

De mente det jo slet ikke saa slemt, og havde de kunnet se de bitre Taarer, som den stakkels Krøbling fældede i sine ensomme Timer, saa havde de neppe talt saaledes.

Alays beklagede sig aldrig; han sagde intet, naar han var udelukket fra de andre Børns muntre Lege, derfor var der heller ingen, der i det daglige Livs Slid og Slæb lagde Mærke til ham, ja, hans Søskende misundte ham endogsaa, naar han ikke behøvede at hjælpe med ved et Arbejde, som de helst vilde være fri for.

„Ja, du kan sagtens være glad, alting bliver gjort for dig,“ sagde de ofte.

Bag Huset laa et Træskur, her sad Alays hver Dag alene og useet. En Tavle laa foran ham paa Jorden, mellem Tæerne paa den højre Fod holdt han Griflen og gjorde sig Umage for at skrive paa denne Maade. Ingen saa den stakkels Drengs forgjæves Forsøg, hans bitre Skuffelser og fortvivlede Modløshed, naar Griflen atter og atter faldt ud af den uøvede Fod, kun en, vor trofaste Fader i Himlen, saa med kjærligt Øje paa den lille Krøbling.

Omsider, efter lang, lang Tids Forløb fulgte Griflen Drengens Villie; han tegnede Streger, som i hans egne Øjne saa ud som fuldendte Bogstaver, og jublende viste han dem til sin Lærer. Læreren var nu ganske vist ikke saa begejstret for dem som Alays, han roste dem ikke saa meget, som Alays havde haabet, men han gjorde noget, som Alays aldrig havde drømt om: han omfavnede ham, og fra det Øjeblik af havde Alays en Plads i hans Hjerte.

Det var godt for Alays, at han nu havde fundet en Ven og Hjælper; thi han maatte døje megen Spot. Skolekammeraterne var egentlig ikke onde, men saadant noget som at skrive med Foden havde de aldrig tænkt sig Muligheden af, og det saa saa latterligt ud — de kunde ikke andet, de maatte le. Og saa forsøgte de, om de ogsaa kunde gjøre det; det gav Anledning til mange Løjer — de anede ikke, hvor dybt deres Spot og Latter maatte saare den ulykkelige Dreng, som kun gjorde disse Skriveforsøg, fordi han manglede saa vigtige Lemmer som Armene. Leet ud i Skolen, hjemme skubbet til Side, overalt følende, at han var til Byrde, hæmmet i alle sine Bevægelser, hvor lidet skulde der til, forat hans Sind skulde blive bittert, eller for at føle sig sløv og ligegyldig?

Men Gud Faders Øje hvilede paa Barnet, uden at han eller de andre tænkte derpaa.

Den gamle Skolelærer syntes godt om, at en Elev var saa ihærdig og gjorde sig saa megen Umage for at lære, tillige følte han dyb Medlidenhed med Krøblingen, for hvem Livsvejen laa saa tung. Hvad kunde han gjøre for for at lette ham den? Han var jo en gammel Mand og maatte maaske snart forlade Alays — han maatte henvise ham til den eneste, der aldrig vilde for-

lade ham. Men fandtes der en saadan paa Jorden? Nej, ikke paa Jorden, men i Himlen. Og dog alligevel ogsaa paa Jorden; thi han, den eneste, har jo sagt: „Jeg er med Eder alle Dage."

Den gamle Lærer var en kjærlig, velvillig Mand, der lærte Børnene deres Katekismus ganske nøjagtigt, men selv havde han ikke erfaret meget om Gud; han bad til ham, men mente egentlig, at et dygtigt og raskt Menneske behøvede ikke at have saa meget med Gud at gjøre og kunde nok klare sig alene. Men her var nu et Menneske, som fra Fødselen af havde været fattig, foragtet, spottet, og som stod ganske alene. Han havde ganske anderledes Brug for Gud end andre Mennesker, og hans Sind kunde helbredes og blive sundt, naar han havde en urokkelig Tillid til en Højerestaaende, til Gud. Saa begyndte da Læreren at henvise den forladte Dreng til Gud og hans Ord, og fortælle ham om, at Kristus var sendt til Verden for at trøste de Bedrøvede, gjøre de Syge sunde og opvække de Døde; hvor kjærlig og god han havde været, og hvor meget han alligevel havde maattet lide, ja, at han havde maattet dø Korsets Død.

Som naar Duggen falder paa den tørre Jord, saaledes gik disse Lærerens Ord Alays til Hjerte; saaledes havde endnu aldrig nogen før talt til ham, saadanne Ord havde han endnu aldrig hørt. Ganske vist havde han nu og da været i den nærliggende Kirke, men hvad han der havde hørt, havde han aldrig overført paa sig selv. Nu hørte han det af dens Mund, som for ham var den højeste Autoritet, hørte, at han havde en Gud og en Frelser, som havde ham, den stakkels Alays Wendelin, kjær, at hans Lidelse ikke tilfældig var kommen over ham, men at en trofast Fader havde tildelt ham den, og at det nu kun kom

an paa, hvorledes han bar den, og at denne Gud var hos ham Dag og Nat, i Skolen, hjemme, i Træskuret og i Skoven, og at han en Gang vilde faa Arme og Hænder, ja, endogsaa Vinger, naar han hernede havde været Guds kjære Barn, og at han en Gang skulde faa at vide, hvorfor Gud havde ladet ham komme til Verden uden Hænder.

„Og De tror virkelig, at ogsaa jeg en Gang kunde blive til noget nyttigt her paa Jorden og ikke altid kun være andre til Byrde?"

„Ja, min Dreng, det tror jeg ganske sikkert; du maa kun bede Gud oplyse dig, at du kan se, hvad du skal gjøre."

Alays sad med bøjet Hoved, en ny Verden aabnede sig for ham ved disse nye Ord; hidtil havde han kun tænkt, at han var sat her paa Jorden for dette Livs Skyld, og nu sprang Dørene op og viste ham et evigt, herligt Liv — saadan maa Kulsvierdrengen være tilmode, som aldrig har kjendt andet end sin Kulsvierhytte og nu pludselig hensættes i en gylden Sal i Kongens Slot. Alays hørte til de langsomme Naturer; han havde lyttet og lyttet Uger igjennem, efterhaanden var et nyt Liv vaagnet i ham, nu sagde han til Læreren:

„Sig mig, hvordan skal jeg kunne bede uden at have en Bog? Vil De bede med mig, at jeg kan lære det?"

Den gamle Lærer blev ganske forlegen. At bede ud af sit eget Hjerte, det havde han endnu aldrig forsøgt! Nu var det gaaet ham som hin Rejsende, som, idet han vilde frelse en anden fra at fryse ihjel, selv var bleven varm; hans egne Ord var vendte tilbage til ham og havde rettet det Spørgsmaal til ham: „Er da denne Gud ogsaa din Gud, din Frelser? Har du den

Tillid til ham, som du indprenter Krøblingen, at han skal have? Og er du paa dit Dødsleje bedre end han? Det evige Liv kan du ikke gribe med kjødelige Arme og Hænder; det maa gribes med Troens stærke Haand. Har du da denne Troeshaand?"

Du stakkels, du rige Krøbling, hvor lidet aner du, hvad der i denne Time foregaar i din gamle Lærers Hjerte, ja, vidste du det, vilde du aldrig mere spørge, hvorfor du skulde fødes saa elendig? Uden at du aner det, har du vundet en Sjæl for det evige Liv.

Hos Wendelins var det ofte tunge Tider i Hjemmet. I alle disse Aar havde Alays faaet ti Søskende, hvoraf de fire ældste vare døde lige efter hverandre. Hver Gang der i Værelset laa en af de engang saa blomstrende Børn paa Baaren, sagde Alays til sig selv: „Hvorfor kunde jeg dog ikke dø istedet for dig?" Og hver Gang læste han det samme Spørgsmaal ud af Forældrenes Ansigter, og ofte hørte han Naboerne sige: „Den Krøbling, som ikke duer til noget, faar leve, og de, som saa godt havde kunnet arbejde, de bliver tagne bort."

Ja tidligere havde ogsaa Alays spurgt hvorfor? hvorfor? — nu spurgte han ikke mere derom; han vidste, at ogsaa han havde sin Opgave, selv om det kun var den: at lide til Guds Ære.

Han var nu bleven en stor Dreng, lang og opløben, som han var, saa han endnu større ud uden Arme. Han hørte ikke op med at gaa til Skolelæreren; denne saa ham gjerne, og hans Forældre holdt ham ikke tilbage, da han jo alligevel ikke kunde bestille noget. Ved uophørlig, ihærdig Flid havde Alays ikke alene lært at skrive tydelig med Foden, men endogsaa lært at skrive smukt, selv om det kun gik langsomt. Men Læ-

reren, som sværmede for Tegning, og som i sine unge Aar havde lært at tegne, gjorde sig nu Umage for at lære Alays Kunsten, thi han tænkte, at alt, hvad der kunde gjøre ham Livet indholdsrigere, var nok værdt at tage med.

Hvilken Umage gjorde Alays sig ikke for at lære at tegne! Læreren tog sine gamle Tegninger frem, og disse blev benyttede som Fortegninger. Der hengik et, to tre Aar, i hvilke der blev knækket mange Blyanter og brugt meget Papir, men saa erklærede Læreren ogsaa, at nu kunde Eleven tegne ligesaa godt med sin Fod, som han selv i sin Tid havde kunnet med sin Haand. Og dermed var saa ogsaa Undervisningen afsluttet.

Ja, afsluttet! Den gamle Lærer døde stille. Alays stod ved hans Leje; han kunde ikke trykke sin gamle Lærers Haand til Farvel, han kunde ikke rette paa hans Puder, ikke tørre Dødssveden af hans Pande eller lukke hans Øjne til, og han forstod ikke, hvad den Døende mente, da han sagde: „Alays, dig kan jeg takke for, at jeg nu tør dø frimodig," men det forstod han, at hans Lærer endnu en Gang tilraabte ham: „Mod, Mod, mit Barn, uforsagt og uden Gru skal en Kristen, hvor han saa staar, kunne vise sig."

Ja, Mod kunde det stakkels Menneske, som nu havde fyldt sit tyvende Aar, nok behøve; thi ikke alene stødte hans Forældres Hus lige op til „Jammerdalen," men ogsaa selve Jammeren havde holdt sit Indtog deri. De større Børn, som man havde sat sit Haab til, var døde; Sygdom og Begravelsesomkostninger havde slugt Kræfter og Penge; de seks yngre Børn skulde have Føde og meget andet; Alays skulde ogsaa underholdes, og større blev Fortjenesten ikke. Vel arbejdede Faderen ufortrødent, men Moderen

klagede over Mathed og Smerte i alle Lemmerne, medens Alays brød sit Hoved med at finde ud af, hvorledes han dog skulde fortjene noget. Han vilde gjerne have taget imod en Plads som Gjæter, men hvem vilde vil have en Gjæter uden Arme? Han vilde ogsaa gjerne gjøre Tjeneste som løbende Bud, men hvem bragte eller hentede noget til eller fra denne Elendighedens Dal? Og dog var det saa tungt for et tyveaarigt Menneske at spise sin Faders surt erhvervede Brød?

Dog, han havde allerede fortæret det sidste.

En Lørdagaften bragte fire Mænd hans Fader død paa en Baare. Under Mineringen i Anledning den nye Vej, der blev anlagt, havde han tilsat Livet. Nu laa han der, fredelig og uden at have smagt Dødens Bitterhed. Men med Hjemmets Forsørger, der blev baaret død ind i den lille Stue, drog ogsaa hele Livets Nød og Elendighed derind. Det var forfærdeligt at høre Moderens Klager og Fortvivlelse; for første Gang udbrød hun: „Han, som arbejdede for os alle, han har maattet lade Livet, medens Alays, som ingen Ting kan bestille, lever. Som om ikke Sønnen selv allerede havde sagt det samme!

De seks Børn trængte sig grædende om den Døde.

„Hvad skal der nu blive af dem," klagede Moderen; „ja, hvis du var rask, saa var det en anden Sag; dig vilde det da tilkomme at indtage hans Plads og arbejde paa Vejen. Jeg er vis paa, man gjerne vilde give dig hans Plads. Men du kan jo ingenting fortjene, jeg er syg, og Børnene der for smaa."

„Men Moder! Gud vil hjælpe os," sagde Alays igjen; Taarer kvalte hans Stemme, men dog havde de noget af dette: „kun uforsagt" ved sig.

„Ja, hjælpe! men hvordan?“ gjentog Moderen.

Ja hvordan? Det vidste Alays heller ikke, men han havde Tillid til Gud og troede, at han vilde vise ham hvorledes.

Og med Aandens Øje — thi den stakkels Alays Wendelin var lidt af en Drømmer — saa han Engle sidde paa den fattige Dørtærskel, sidde der med Hænderne fulde af Roser og Lilier, og over Dørkarmen byggede Svalerne deres Rede, og Duerne solede sig paa Taget, medens en kjærlig Haand strøede Brød til dem — ja, der var ikke alene Føde til Menneskene, men ogsaa rigelig Føde til Dyrene.

Grønne Slyngplanter slyngede sig opad Muren, en trofast Hund passede paa Huset, Spurvene nippede til deres Smuler, alt dette saa Alays; thi det var nu ikke i „Jammerdalen,“ men i Paradis, at han følte sig hensat, og den stakkels Fyr saa ikke alene Lykken, men Velsignelsen drage ind i sit Hjem.

Aa, havde han bare havt Hænder, saa skulde han snart have bragt den til Huse!

II.

Atter kommer Storken flyvende! Denne Gang flyver den lige ind i Byen over Torvpladsen, og Børnene hilse den jublende.

Denne Gang har Storken været heldigere, end da den for fire Aar siden bragte den lille Wendelin til „Jammerdalen;“ thi den Lille, han nu har bragt, er et sundt og velskabt Barn, over hvem Forældrene ikke behøver at fælde Taarer; han er Faders og Moders Fryd, og, da han er deres eneste Barn, tillige deres Øjesten.

Gosbert Thiele voksede op som en smuk og begavet Dreng, som enhver fik kjær, og for hvem det at lære syntes at falde lettere end for andre Børn. Alt, hvad Læreren sagde, opfattede han straks; han havde altid Svar paa rede Hand, og hans Arbejde til Skolen syntes ikke at volde ham synderlig Besvær — men trods alt dette fik han daarlige Karakterer, og hans Lærere klagede over, at han straks glemte alt igjen; det gik ind ad det ene Øre og ud af det andet, ingen Ting kunde han huske.

Men den lille, forvænte Fyr kunde ikke godt finde sig i at blive dadlet, og derfor holdt han ikke af at gaa i Skole — hjemme var der meget bedre, der gjorde Folkene alt, hvad den unge Herre befalede, og Forældrene var heller ikke særligt strænge mod deres eneste Barn. Bare han var færdig med den kjedelige Skoletid, og han var bleven Student; thi studere vilde han i ethvert Tilfælde, skjønt han ikke kunde tænke sig hvad.

Naa, men ogsaa det kom han hurtigt paa det Rene med. Da han var mindre, holdt han altid meget af at bygge Huse af sine Klodser, saa alle kaldte ham for den lille Bygmester, og da det nu viste sig, at han havde Talent for Tegning — alt hvad han saa: Mennesker, Huse, Træer, Haver kunde han nemlig tegne — var det jo soleklart, at han skulde være Arkitekt. Det kostede uendeligt Besvær, inden han blev færdig med sine Studeringer, men hans Fader holdt strængt paa, at hau skulde bestille noget, og hans Moder bad ham saa bønligt om at være rigtig flittig; thi naar han var bleven færdig med Skolen, saa vilde jo Dørene springe op til den lovpriste Frihed, og saa arbejdede han da virkelig med denne gyldne Frihed for Øje og stod om-

sider ved sine Ønskers Maal, da han blev Student.

At blive Student var for ham ensbetydende med at blive fri. Fri for Forældrenes speidende Øjne, fri for at tvinges til at lære noget, fri for Tilsyn. Denne Frihed elsker Gosbert over alting, og nu er han jo desuden et voksent Menneske, som kun gjør, hvad der er rigtigt. Allerførst vil han nu rigtig nyde Livet, og det er for ham ensbetydende med ikke at bestille noget. Han kan jo altid faa rigelig Tid nok til at arbejde, han med sin sjeldne Begavelse, han, som tegner saa godt, kan sagtens indhente de andre.

Men — Gosbert nyder sin Frihed lovligt længe. Og under denne Nyden mister han efterhaanden Lyst og Kræfter til at arbejde; forsøger han nu og da derpaa, saa føler han Arbejdet som en Byrde, som han hurtigst muligt søger at kaste af sig. Særligt ubehageligt for ham er det ogsaa, at hans Lærere efterhaanden betragte ham som umulig; han ærgrer sig, naar en anden, en mindre godt begavet end han, indleverer bedre Arbejder. Nu gjør han et alvorligt Forsøg paa at tage sig sammen, men gammel Slendrian, Knejpeliv og Forlystelser har taget Kraften fra ham. Da Eksamenstiden nærmer sig, anmoder hans Lærere ham velvilligt om at trække sig tilbage, da han dog alligevel ikke vil kunne bestaa Eksamen.

Hans Forældre er helt bestyrtede herover; men Sønnen søger at overbevise dem om, at det egentlig er godt, at det er gaaet, som det er; thi han har for længe siden været paa det Rene med, at det laa slet ikke for ham at blive Arkitekt; Udsigterne for dette Fag er for Tiden kun daarlige, og det er helt forfejlet at træde ind i en Stand, der er en imod; kort og godt Gosbert

er fuldt ud overbevist om, at han er født til at være Læge, og hans Lyst til dette Studium er saa afgjort, at han ikke kan overvinde den.

„Jeg har aldrig lagt Mærke hertil," bemærkede hans Fader; „det bedste bliver dog nok, at du bliver Kjøbmand ligesom jeg."

„Nej, Fader, dertil er jeg dog virkelig ikke opdraget," indvendte Gosbert hovmodigt.

„Nej, desværre," svarede Faderen. „Men selv om min Forretning ikke er saa meget stor, saa har vi dog ærligt ernæret os af den, og heller ikke du, endskjøndt du har forbrugt mange Penge, har manglet noget, medens du var paa Universitetet. Hvis du endnu vilde gjøre et Forsøg paa at studere, saa maatte du indskrænke dig meget, thi jeg har havt uventede Pengetab og maa spare paa mine Penge. Tænk lidt paa, hvor mange Udgifter vi har havt for din Skyld, og hvor liden Glæde vi har havt af dig."

Egentlig ond var Gosbert ikke, og da han saa Moderens Taarer, blev han bevæget og lovede højtideligt at lytte til sine Forældres Raad og fra nu af føre et helt andet Liv, naar de kun vilde opfylde hans eneste Ønske: give ham Tilladelse til at studere Medicin.

Omsider fik han Lov dertil.

I Begyndelsen gjorde han sig ærlig Umage. Men det samme som fra Skoleaarene gjentog sig; han kom altid et godt Stykke forud for de andre; det hele faldt ham kun altfor let; men efterhaanden blev han træt, bortødslede sin Tid, og Udfaldet blev da ogsaa det sedvanlige. Eksamen fik han ikke. Hans Lærere raadede ham til at vælge et andet Fag, da han ikke havde Spor af Anlæg for det medicinske. —

Denne Gang var han som sønderknust, han undgik alle og reiste — efterladende sig nogen

Gjæld — til sit Hjem. Men hvilket Gjensyn med Forældrene! De fattige Wendelins havde vist neppe været saa bedrøvede over deres stakkels Søn, som Gosberts Forældre var det, da de stod Ansigt til Ansigt med deres kraftige, kun femogtyveaarige Søn, der nu stod for dem med nedslagne Øjne.

„Langt heller vilde jeg ingen Søn have end en saadan Søn, som du," udbrød Hr. Thiele.

„Du var vor Glæde, vort eneste Barn, og vi var saa stolte af dig!" hulkede Moderen.

„Alt har jeg givet hen for dig," sagde Faderen vred. „Din Moder og jeg har negtet os enhver Glæde blot for at kunne give dig alt. Men hør nu mit sidste Ord. Nu har jeg ikke mere at give dig. Du er rask og har lært meget, om end ikke noget grundigt. Se nu selv til, hvordan du bedst kan fortjene dit Brød. Bliv Gaardsgut, Haandværker, Daglejer, Soldat — mig er det det samme hvad. Og naar der saa en Gang er blevet noget ordentligt ud af dig, naar du, store lange Krabat, selv kan tjene dit Brød — jeg forudsætter naturligvis paa en ærlig Maade — saa kan du vende tilbage, og saa faar vi se, am jeg igjen vil anerkjende dig som min Søn. Indtil da vil jeg intet vide af dig. Jeg har længe, altfor længe, havt Taalmodighed med dig. Al Kjærlighed, al Overbærenhed har været spildt paa dig — forsøg nu, hvad du selv formaar. Din gamle Gjæld vil jeg endnu en Gang betale, men ikke en Øre af hvad ny Gjæld, du fra nu af stifter. Dette er mit sidste Ord i denne Sag. Og saa kun — Farvel."

Uden at kaste saa meget som et Blik paa Gosbert forlod Hr. Thiele Værelset.

Men i Sønnens Hjerte kjæmpede Trods og Skam. Da omsluttedes han af Moderarme og

kjærlige Moderord trængte ind til hans Hjerte. Han skjulte sit Hoved i hendes Skjød og græd ud. Men endnu var det kun Taarer over hans egen Ulykke; men Taarer over at se Forældrenes Sorg, Taarer over alt, hvad han havde forbrudt, græd han ikke endnu. Han ansaa sig selv for et Menneske, hvem Ulykken forfulgte, for en, ved hvis Vugge der ikke var blevet sunget.

„Jeg er et Ulykkens Barn," udbrød han tilsidst, „men endnu en Gang vil jeg gjøre et Forsøg paa at finde Lykken. Farvel, Moder, det gjør mig ondt at have foraarsaget dig saa megen Sorg. Enten ser du mig altsaa som et ordentligt Menneske — eller aldrig."

Saaledes tog Gosbert Thiele Afsked fra sine Forældre.

III.

Hos Wendelins saa det mørkt ud. Hvorledes er det muligt for en stakkels svag Kone at forsørge seks smaa Børn og et voksent Barn? Ganske vist traadte Sognet hjælpende til og understøttede Familien, men saadan en afsidesliggende Landsby i Alperne er saa fattig og kan ikke betale meget. En anden Sag havde det været, hvis Wendelins havde hørt til den to Mil fjernere liggende By — denne blomstrede formelig op, og paa den ny anlagte Vej, som havde kostet Faderen Livet, kom nu Rejsende fra andre Lande og betalte mange Penge for at leve her om Sommeren og nyde godt af det sundhedsbringende Vand, hvis Kilder man havde opdaget i Jorden, og for at inddrikke den herlige, styrkende Alpeluft. Ja, her strømmede Pengene ind, og hvilken udmærket Fortjeneste kunde Alays have havt,

hvis han havde været arbejdsdygtig! Allevegne blev der anlagt nye Veje og det baade Kjøre- og Spadserveje; thi de Fremmede vilde spadsere og glæde sig over de grønne Enge, op over hvilke de skinnende, hvide Snebjerge ragede; de vilde glæde sig ved de brusende Vandfald og de stille Søer. Ogsaa ind i „Jammerdalen“ trængte de rige Familier og fandt denne Klippedal, gjennem hvilken Elven styrtede afsted i vildt Løb, romantisk og vidunderlig smuk. Ja, den, der havde et Par kraftige Arme, kunde rigtignok fortjene noget her.

„Moder, ved du hvad, naar først Lise, Marie og Hans bliver lidt større, saa kan de godt arbejde med, og saa har det ingen Nød med os. De har lovet mig, at de vil hjælpe til,“ trøstede Alays sin Moder.

Der var et ualmindeligt godt Forhold mellem Børnene — hvem mon der havde kaldt det til Live? — Den ene forekom den anden i Kjærlighed, og deres Glæde var stor, naar de kunde bringe Moderen en Skilling, som de havde samlet ved at sælge Bær og Blomster.

„Vorherre hjælper os dog stadig,“ sagde Alays glad.

Moderen nikkede, hun klagede nu mindre end tidligere, overlagde ogsaa alt først med sin unyttige Søn, Alays — ja, en Fremmed, der havde seet dem sammen, maatte næsten faa Indtryk af, at hun havde Respekt for ham. Vist er det, at om der end herskede Armod i det lille Hjem, saa var dog Utilfredsheden banlyst fra Wendelins Hus.

Men alligevel — saaledes kunde det umuligt vedblive at gaa. Trods al Sparsommelighed gik Alays mangen en Aften fuldstændig sulten tilsengs og de andre kun halvt mætte, og naar det

først blev Vinter, vilde det blive meget værre.

Den stakkels Krøbling kunde ikke folde sine Hænder til Bøn, men hans Hjerte anraabte daglig Gud om Hjælp, og han var altid „uforsagt“ overfor sin Moder.

En Dag, da Solen skinnede saa dejlig varmt, satte Alays sig paa Bænken udenfor Huset og tog et Ark fint, hvidt Papir — man havde foræret ham flere saadanne — og skubbede med Foden to Stene hen paa det. Saa tog han Blyanten mellem Tærne og tegnede af Hjertens Lyst. Han tegnede Forziringer af den Slags, som man anbringer paa Huse, ganske nøjagtigt efter sin gamle Lærers Fortegninger, saa de ikke var til at skjelne fra disse. Pludselig hørte han nogen i Nærheden af sig, og to Damer stod ved Siden af den forunderlige Tegner og betragtede ham forbauset.

„GaarVejen til „Jammerdalen“ herigjennem?“ spurgte den ene af Damerne.

Alays var sprungen op. „Ja, denne Sti fører igjennem den,“ svarede han.

„Men hvorledes er det muligt,“ spurgte den anden Dame, som imidlertid havde betragtet hans Arbejde, „at De kan tegne med Foden? Er det virkelig Tilfældet, at disse Billeder er blevne til paa denne Maade?“

Alays bekræftede det, og de to Damer kunde ikke komme sig af deres Forbauselse, da han nu, medens de saa derpaa, tegnede et af Billederne færdigt. Det havde de aldrig seet før, og de vilde ikke have troet det, hvis de ikke havde seet det med deres egne Øjne.

„Vilde De ikke,“ spurgte den ene af Damerne nølende, „sælge os et af Deres Billeder?“

„Sælge et af dem?“ Det havde Alays aldrig tænkt paa; thi det var jo ingen, som havde brudt

sig om dem. Han vilde netop til at svare: „Tag De kun et af dem, jeg vil ikke have nogen Betaling," men da han kom til at tænke paa sin Moder og sine Søskende, svarede han stammende: „Tak, hvis De vil give mig lidt."

„Hvor meget forlanger De for det?"

Den stakkels Fyr rødmede stærkt, men Damen gjorde hurtig Ende paa Sagen, rakte ham et Pengestykke og spurgte:

„Er De tilfreds dermed?"

Tilfreds dermed? Min Gud, de kunde jo leve flere Dage deraf! Leve af det, som han havde fortjent!

De fremmede Damer var for længe siden borte, men Alays blev siddende og stirre hen for sig med Pengestykket paa Knæet. Han havde fortjent det ved sit Arbejde, og — hvem ved — maaske, maaske kunde han fortjene endnu mere. Store Gud, var det den Hjælp, han atter og atter havde bedet om? Den kom jo langt rigere og herligere, end han havde haabet! Det var jo ingen Almisse, men hans velfortjente, surt enhvervede Penge, og maaske kunde han, det unyttige Barn, Krøblingen, som kun var andre Mennesker til Byrde, maaske kunde han endnu blive et nyttigt Menneske, kunde underholde sin Familie i sin Faders Sted. Hvor gjerne vilde han ikke tegne, og det baade Dag og Nat, naar der for hans Billeder kunde skaffes Brød til hans Kjære.

Men Moderen lagde straks en Dæmper paa hans Fryd. Ganske vist tog hun med Glæde mod Pengene, men hun kunde dog ikke tro andet, end at det var en Almisse, man havde givet ham af Medlidenhed.

Næste Dag sad Alays atter paa Bænken, men skjønt han lagde flere Billeder ved Siden af

sig, kom der dog ingen og spurgte om Prisen.

Han sagde intet, heller ikke Moderen; men om Aftenen strøg hun Haanden henover hans Haar og sagde: „Saa, tænk nu ikke mere derpaa; i denne Uge kommer vi da i det mindste ikke til at sulte.“

Det var næsten, som om han segnede under dette Moderens Kjærtegn. I mange Aar havde ingen givet ham et Kjærtegn, og idet han kjæmpede med Taarerne, udbrød han:

„Aa, Mor, hvis du vidste, hvor gjerne jeg vilde fortjene noget til dig og ikke være dig til Byrde.“

„Til Byrde? Du, mig til Byrde?“ gjentog hans Moder ligesom i Tanker. „Ved du, Alays, jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde stille op uden dig.“

Nu hed det ikke mere: „Det var dog bedre, om du var død!“

Den følgende Dag bankede en Herre og en Dame paa Døren til Hytten og spurgte, om det var her, der boede et ungt Menneske, som ingen Arme havde, og som tegnede? Da de tog Afsked, havde de et af de største Billeder, som Alays nogensinde havde tegnet, et Kristushoved, med sig, og paa det lille Bord havde de lagt et Guldstykke som Betaling for det.

Moderen og Børnene saa paa den mærkelige Tingest, og de syntes, at af den maatte de kunne leve Dage og Aar; den var vist tagen lige ud af Kejserens Guldkrone.

Kun den, der i hele tyve Aar har længtes efter Arbejde og Fortjeneste, vil kunne forstaa Alays Følelser.

Efterspørgslen efter hans Billeder tiltog, næsten hver Dag kom der en og kjøbte et; Guld blev der vel ikke betalt for dem, men Madame

Wendelin havde saa mange Sølvpenge, som hun ikke havde ejet hele sit Liv.

Da Efteraaret farvede Træerne gyldne, og det blev for koldt for de Tilrejsende i Bjergene, havde Alays solgt alle sine Billeder.

„Nu har vi nok til at kunne leve af en hel Vinter," jublede Moderen.

„Kjøb nu rigtig meget Petroleum," sagde Alays, „saa jeg kan arbejde flittigt, naar de lange Aftener kommer. Jeg maa sørge for at være godt forsynet med Billeder til næste Sommer."

Moderen nikkede. „Ja, og den bedste Plads paa Ovnbænken skal du have, saa du faar det bedste Lys til at arbejde ved."

Der havde været en Tid i Alays Liv, hvor den daarligste Plads havde været for god til ham; thi den, der ikke kunde arbejde, kunde heller ikke gjøre Fordring paa en god Plads.

„Fader, jeg er ikke al din Barmhjertighed værd," bad Krøblingen og forekom sig selv som det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Da det atter blev Sommer, havde han omtrent hundrede Billeder færdige, og hans Haab blev ikke gjort til Skamme. Ikke hver Dag just, men omtrent hver Uge, kom der Tilrejsende, og de gik altid ind til Wendelins, forundrede sig ovver Alays Behændighed og kjøbte et Billede til Erindring.

Oftere spurgte man ham, hvorfor han ikke hellere tegnede efter Naturen, f. Eks. deres lille Hus, Vejen forbi Kapellet og særligt Vandfaldet i „Jammerdalen." Folk syntes, det vilde være mere fornøjeligt, naar de ikke alene bragte en Erindring med om ham, men ogsaa en om Egnen.

Det var aldrig faldet Alays ind, at man kunde tegne efter Naturen; han gjorde Forsøg derpaa,

men det faldt ham meget vanskeligt, og Træer og Huse saa ud, som om de skulde falde om.

Han var lige ved at tabe Modet, da der en Dag pludselig stod fire Herrer foran ham, netop som han laa paa Bænken udenfor Døren og tegnede. De spurgte ham ud om mangt og meget, den ene af Herrerne spurgte ham venligt ud om hans Forhold. Det maatte være en meget fornem Herre, tænkte Alays, thi de andre var saa overordentlig høflige imod ham. Alays kunde ikke rigtig se ham, da Solen skar ham i Øjnene, men han blev ganske bestyrtet, da han hørte, at de andre kaldte ham: „Deres Majestæt."

„Mor! tænk dig, det maa have været Kejseren," raabte han til Moderen, da hun kom hjem.

„Ja, man siger virkelig, at Kejseren opholder sig nede ved Badestedet. Hvilken en Ære for os! Kjøbte han noget af dig?"

„Nej, det gjorde han ikke; men han talte saa venligt og godt til mig og slet ikke som en fornem Herre, og saa maatte jeg tegne noget for ham, og det tog han med sig."

„Og han har ikke saa meget som givet dig lidt derfor?" spurgte Moderen ivrig; „nu, jeg vil just ikke paastaa, at det var smukt af ham, om han saa hundrede Gange var Kejser." — —

Men selv om Kejseren intet havde givet, havde Madam Wendelin dog nu saa mange Skillinger, at hun sammen med, hvad hun fortjente, kunde slaa sig igjennem Vinteren og havde derfor god Grund til at være taknemmelig.

Saa længe Vejret tillod det, vedblev Alays haardnakket at tegne efter Naturen. Der var Træer og Vand nok, som det lønnede sig at tegne efter, naar han bare havde vidst, hvordan han skulde gribe det an, eller hvis der bare havde været nogen, han havde kunnet spørge til Raads.

Den stakkels Fyr forsøgte paany og prøvede sig frem, saa Tæerne formeligt smertede af Anstrængelse — men trods al Umage gled alle hans Træer paa Hovedet ned i Vandet, og Vandet havde mere Lighed med et Tapetmønster.

Bedrøvet rullede han en Dag sit Tegnepapir sammen og puttede det tilligemed sin Blyant i en Taske, der var gjort fast ved hans Knæ, da han i det samme saa et ungt Menneske komme gaaende henad Vejen. Den Kommende saa hverken til højre eller venstre, men gik med sænkede Øjne, som en, der søger efter noget.

Det forekom Alays helt besynderligt.

„Har De tabt noget?“ raabte han til ham.

Den Fremmede hævede Hovedet, og Alays saa et dødblegt Ansigt.

„Alt,“ svarede den anden og gik videre.

Alays kunde ikke faa sine Øjne fra ham; han saa efter den Fremmede, saa længe han kunde øjne ham. Men denne gik saa langsomt, saa ligegyldig og livstræt og lagde slet ikke Mærke til Vejen.

„Herre,“ raabte Alays til ham. „For Guds Skyld, gaa ikke til højre, De maa gaa til venstre; Vejen ender der. O, Gud! skynd Dem tilbage, hører De, tilbage, ellers falder De — hører De det ikke, De falder?“

En dump Lyd, Stene, der rullede ned ad Klippesiden, var det eneste Svar — og saa, en dyb Stilhed.

Der var ingen at se mere deroppe.

„Han maa være styrtet ned,“ stønnede Alays, og hurtig som en Pil fløj han om paa den anden Side af Klippen.

Ja, rigtig, her laa det unge Menneske.

Alays knælede ned ved Siden af ham. Han levede endnu; thi da Alays rørte ved ham, be-

gyndte han at stønne. Alays dyppede sin Fod i Vandet og stænkede ham dermed, saa han slog Øjnene op.

„Lad mig dø!“ mumlede den saarede.

„Saa slemt er det forhaabenligt ikke,“ trøstede Alays ham; „prøv, om De ikke kan staa op.“

Mon den Tilskadekomne ikke kunde — eller mon han ikke vilde?

Ak, Alays havde ingen Hænder at række ham til Hjælp! Men han havde sine Fødder — og løbe kunde han. Da han saa, at det stakkels unge Menneske ikke kunde røre sig af Stedet, raabte hsn til ham: „Jeg løber efter Hjælp!“ og han skyndte sig bort.

Da Alays vendte tilbage med flere Mænd, laa den Fremmede bevidstløs. Folkene løftede ham op og bar ham ind i det nærmeste Hus, som var Wendelins. Her blev han lagt paa Alays's Seng, og Moderen passede ham. Men Alays, hvis Fødder kunde gjøre Tjeneste for to, ilede til det to Timer bortliggende Badested og kom efter nogen Tids Forløb tilbage med Badelægen.

„En betænkelig Historie!“ sagde Doktoren meget alvorligt efterat have undersøgt den Fremmede.

„Der maa slet ikke røres ved ham, han maa blive liggende her, begge Benene er brækkede, og der er muligvis ogsaa en indvendig Beskadigelse; dog derom kan jeg ikke udtale noget bestemt endnu. De maa pleje ham godt. Han ser ud til at høre til de Bedrestillede i Samfundet.“

Saa var der altsaa pludselig kommen en syg til i Wendelins Hus, og selv om Lægen stillede en Skadeserstatning i Udsigt for dem, saa var den Syge dog foreløbig udelukkende henvist til disse Menneskers Pleje og Barmhjertighed.

„De har reddet hans Liv,“ sagde Lægen til

Alays, „der havde han kunnet ligge mange Dage ganske alene, uden at nogen havde fundet ham; det var en Lykke, at De var der i Nærheden, og det var rigtig gjort af Dem at hente mig saa hurtigt. — Hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp.

Naa, mangler De Arme, saa maa man lade Dem, at De har gode Ben, og Gud har givet Dem et varmt Hjerte. De er jo et rigtig nyttig Menneske."

Madam Wendelin var ganske stolt af sin Søn — det var forunderligt, han, det unyttige Menneske, Krøblingen, som hun saa ofte havde ønsket Døden, blev nu mere og mere uundværlig baade for Moder og Søskende, ja fremmede Mennesker fortalte hende ovenikjøbet, hvor nyttig han forstod at gjøre sig, han fortjente Penge ved sit Arbejde, og idag havde han tilmed frelst den unge Herres Liv.

Men Alays var saa lykkelig og taknemmelig som endnu aldrig før i sit Liv.

IV.

Brev fra Gosbert Thiele til hans Forældre.

Jammerdalen $^{16}/_{12}$ 87.

Fader sagde jo rigtignok, at jeg først maatte komme tilbage til Eder, naar jeg ærligt kunde fortjene mit Brød, og deri havde han Ret. Men jeg maa jo nok faa Lov til at skrive til Eder og bede Eder om Tilgivelse for al den Kvide, jeg har foraarsaget Eder.

Jeg ved det godt: jeg har syndet mod Eder

og imod Gud, men nu er jeg ogsaa vis paa, at I ville tilgive mig, som Gud har tilgivet mig.

Aar og Dage har jeg nu flakket om i Verden, søgt at komme ind i en Stilling og ikke kunnet finde nogen. Havde jeg blot lært et ærligt Haandværk, vilde det ikke være gaaet mig saa daarligt! Men lad mig tie om al min Elendighed; jeg maa bekjende, at jeg selv er Skyld i den, skjønt det gjør det endnu tungere.

En Dag var det kommen saa vidt med mig, at det var mig fuldstændigt ligegyldigt, om jeg skulde leve eller dø. Da styrtede jeg ned af en Klippe i en afsidesliggende Alpedal. En stakkels Krøbling, som var i Nærheden af mig, frelste mig, og her er hans Hus, i hans Seng har jeg nu ligget i tre Maaneder. En prægtig Læge har taget sig af mig. Jeg har brækket begge Benene, og da det ene er knust, vil jeg aldrig kunne blive fuldstændig rask, men Lægen haaber dog, at jeg vil kunne komme til at gaa ved Hjælp af Krykker.

I maa nu ikke blive bange, kjære Fader og Moder; jeg er nu raskere og langt bedre tilmode end tidligere. Og det kan jeg takke min Redningsmand for, min Ven, Alays Wendelin. Han er født uden Arme, men ved utrolig Jernflid har han bragt det til at kunne bruge Foden til at skrive og tegne med. Folkene her er meget fattige, og for saa fattige Mennesker var det et tungt Kors at faa en Krøbling til Søn. Men Alays har bragt det saa vidt, at han efter Faderens Død er bleven Hjemmets Forsørger og hele Familiens Yndling. Moderen lader ham staa for det Hele, de seks Søskende, som han opdrager, ser alle op til ham. Han er Solstraalen i Hjemmet, den, hvem alle de andre faar Lys og Varme fra; han, den stakkels udannede Dreng uden

Arme, kun henvist til andres Hjælp, han er bleven en Hjælper for alle de andre. Ogsaa mig har han hjulpet. Jeg laa her paa mit Leje og saa, hvorledes denne Søn og Broder tog sig af alt, og hvorledes han arbejdede. Og saa kunde jeg ikke andet end gjøre Sammenligning mellem ham og mig, mellem hans Liv og mit. Han, den Syge og Fattige, udgjør hele Familiens Lykke, medens jeg, den Sunde, der fra Barndommen af aldrig har manglet noget, kar tilføjet mine Kjære Sorg og Smerte.

I disse tunge Tider har jeg maattet spørge mig selv: Hvoraf kommer det? og Alays har besvaret mit Spørgsmaal baade med sit Ord og Eksempel; thi han svarer: „Fordi jeg er Gud Faders eget Barn, har jeg fuldtud Tillid til ham og haaber paa ham."

Kjære Forældre, det, som jeg har manglet, ved jeg nu er Tro. Jeg tænkte aldrig paa, at jeg var Gud Lydighed skyldig, og derfor har jeg heller aldrig lært at lyde Eder. Jeg indbildte mig at staa hævet over de ti Bud, som jeg aldrig tænkte paa, efterat jeg var kommen ud af Skolen, og som jeg heller aldrig tænkte paa at gjøre til mit Livs Rettesnor. Havde jeg gjort det, vilde jeg have fulgt det fjerde Bud og æret mine Forældre ved at lyde dem. Men nu har jeg hos Alays seet, hvorledes man skal leve. Hans Moder er, hendes mange gode Egenskaber ufortalt, ofte haard, underlig i sit Væsen og forknyt. Hun fordrer ofte af sin stakkels Søn Ting, som han umuligt med sin bedste Villie kan gjøre, og som kun lader ham føle sin Tilstand endnu pinligere, end den er. Men han er altid den samme i Kjærlighed og Ærbødighed for Moderen.

Da jeg engang spurgte ham, hvorfor han var saaledes, da han dog faktisk var klogere og

bedre end sin Moder, svarede han: „Fordi Gud i sine Bud har befalet mig det — og hans Bud er ikke svære.“

Det kalder jeg sand Tro, og derigjennem har jeg lært at se anderledes paa mange Ting.

Da jeg nu laa her uden at bestille noget, begyndte jeg at tegne. Først gjorde jeg det for at undervise Alays, som saa godt som ingen Undervisning havde havt, men som gjerne vilde tegne efter Naturen, og dette var ogsaa nødvendigt, for at han kunde faa sine Billeder solgte.

Den stakkels Fyr var næsten helt fortvivlet, og i dette Tilfælde tror jeg at turde sige, at jeg var hans Redningsmand.

Men da Lægen fik mine Tegninger at se, foreslog han mig at gjøre Udkast til Mønstre til en Fabrik her i Nærheden, bragte ogsaa Fabriksherren med til mig, og denne var saa god at give mig flere Bestillinger. Paa denne Maade har jeg dog havt lidt Fortjeneste, og jeg har Haab om maaske senere at faa Ansættelse som Tegner i denne Fabrik. — Saaledes har Gud ved Hjælp af denne Krøbling legemligt og sjæleligt styrket mig, og nu stræber jeg efter blot at blive halvt saa nyttig i Verden som han. Men skal jeg begynde et nyt Liv, maa jeg ikke alene have Guds Velsignelse dertil, men ogsaa Eders, og derfor beder jeg Eder, send mig et Par Linier og sig mig, at I har tilgivet Eders angerfulde Søn

Gosbert.

Det var det Brev, som Kjøbmand Thiele og hans Hustru endelig fik efter saa lang Tids Forløb.

Hvilken Trøst, hvilken Lindring var ikke hver Linie for dem! Ganske vist var det en slem Historie med Gosberts Ben, men hvor ofte havde

de ikke gruet for, at der var hændt ham langt værre Ting. Nu overgik Glæden al deres Smerte; den fortabte Søn var gjenfunden.

Længe sad Forældrene stille og tause; Fru Thiele var den, som først tog Ordet;

„Fader, er det en lang Vej derhen?"

„Ja, temmelig lang, men det gaar nok."

Konen ser paa sin Mand, han nikker til hende, og de forstaar hinanden.

„Idag skriver vi d. 20de December," siger Hr. Thiele efter et Øjebliks Eftertanke, „to Dage maa jeg have til at ordne alt, hvad der vedrører min Forretning. Naar vi rejser d. 23de December, bliver Natten over i München og tidligt den næste Morgen rejse videre, kunne vi omtrent Kl. 2 være ved Badestedet. Der kan man vel faa fat i en Slæde eller en Vogn, saa vi kunne naa til ham, inden det begynder at blive mørkt. Vor Ankomst skal være hans Julegave. Men du maa kjøbe en hel Del ind til de flinke Wendelins — vi har jo sparet en Del sammen — og for ham, jeg mener naturligvis Doktoren, tager jeg en Kasse ekstrafine Cigarer med. Men, Moder, det er dog saa tungt at tænke paa, at han vil blive en Krøbling for hele Livet."

„Men han er saa ung endnu, maaske dog Bruddet endnu kan heles."

„Ja lad os haabe det bedste."

„Og nu hører du jo ogsaa, hvad en Krøbling er i Stand til. — O, hvor jeg glæder mig til at lære Alays at kjende!"

V.

Hvilken gjennemtrængende kold Vind, der blæser idag! Hvor højt Sneen ligger! Det er

den 24de December 1887. Jernbanetoget kommer susende idag som alle de andre Dage. Nu standser det ved Hovedstationen. Herfra gaar der intet Tog længere ind i Bjergene; den, der vil naa dem, maa opsøge sig en anden Hest; thi Damphesten pruster afsted ned mod Sletten.

Der stiger kun faa Rejseude ud, Folk, der hører til de nærmeste Byer — dog, hvem er det? Det gamle Par, der kommer derhenne, hører ikke hjemme her paa Egnen — de spørger Stationsmesteren om Vejen til Posthuset, og længe varer det ikke, førend en Vogn, forspændt med to Heste, er i Begreb med at befordre Hr. og Fru Thiele til det Sted, hvor deres Hjerte har været paa hele Rejsen.

„Det er godt, at De netop kom nu," sagde Postmesteren, „siden var det blevet for mørkt; endnu idag skulde jeg havt et Bud sendt til „Jammerdalen" for at bringe et Brev derhen, som jeg ikke tør lade ligge her."

De Rejsende satte sig i Vognen, og Kusken svøbte deres Fødder ind i et varmt Dækken.

I det samme kom en gaaende forbi med en stor Kage, en hel Kjæmpekage.

„Aa, kan jeg ikke kjøbe den?" raaber Fru Thiele, og paa det bekræftende Svar tager hun med stort Besvær — thi hun kan næppe komme til sin Lomme for Tæpper og Kaaber — sin Portemonæ frem. Kagen blev betalt, pakket ind og lagt paa Bagsædet. Hestene satte sig i Bevægelse, og afsted gaar det ned mod Sletten.

„Du er og bliver dog den samme," sagde Hr. Thiele og rystede paa Hovedet; „du tænker dog altid bare paa Mad og Drikke. Vi rejser til vor syge Søn, der helt var tabt for os, og saa tænker du bare paa at kjøbe Kager."

Smilende saa Fru Thiele paa sin Mand.

„Gosbert plejede altid at holde meget af Kager, og husk saa paa de seks Børn. De har intet Juletræ i Aften; thi Folkene i Jernbanekupéen fortalte mig, at det brugte man ikke her — er det saa ikke godt, at vi i det mindste har Honningkager, Æbler og forskjellige Smaating til dem alle — det er jo Juleaften i Aften."

„Ja, du kunde jo ikke faa en Kuffert med, der var dig stor nok," smaalo Manden.

„Som om ikke ogsaa du havde pakket, jeg ved ikke hvor meget, ned i den," svarede Konen.

Saadan smaasnakkede Mand og Hustru noksaa fornøjeligt sammen. Og dog, hvor ængsteligt bankede deres Hjerter ikke den syge Søn imøde, og hvor mange Forhaabninger havde de ikke maattet begrave, før de tiltraadte denne Rejse?

Mon de vidste, hvorfor alt dette maatte ske?

I Wendelins lille Stue saa der idag anderledes ud end ellers. Gosbert havde fortalt Alays og Børnene, hvordan man hjemme hos ham var vant til at fejre Juleaften, og med Spænding havde de alle lyttet til, hvad han fortalte dem, og faaet den mest brændende Lyst til ogsaa her at fejre Julen paa samme Maade.

Jesusbarnet var for dem Glandspunktet i Festen; man elskede ham, og mange Børnemunde havde i denne Adventstid sunget Julesange.

Medens Gosbert særlig dvælede ved Festens Ydre, fortalte Alays paa sin egen jævne Maade Historien om Jesusbarnets Fødsel og gjorde sig Umage for at gjøre dem alle klart, at saaledes havde Gud elsket Verden, at han havde sendt sin Søn den Enbaarne.

Børnene lyttede andægtig til; Gosbert laa ofte og tænkte over alt, hvad han hørte, og Madame Wendelin kunde ikke blive træt af at gjen-

tage, hvor lykkelige de var, og hvor godt og hyggeligt de havde det sammen.

Gosbert havde faaet de ældste Børn til at hente et lidet Grantræ fra Skoven — de stod der jo i Hundrevis, blot ventende paa, at nogen skulde tage dem — det skulde smykkes med kulørt Papir og Nødder, ogsaa nogle enkelte Lys havde han faaet fat i, ja det skulde rigtignok blive en herlig Juleaften!

Alays var mere stille, men Børnene jublende glade. Først Klokken $6^1/_2$ skulde Gaverne uddeles, og Klokken 5 skulde alle, der paa nogen Maade kunde komme afsted, til Kirken, der laa en halv Mil borte.

Gosbert blev alene tilbage. Det begyndte at blive mørkt, men han vilde ikke tænde Lyset, som man betænksomt havde stillet hen ved hans Seng. Han gjennemgik i Tankerne hele sit Liv. Her laa han altsaa, langt borte fra sine Forældre, et elendigt, i bedste Tilfælde dog et lamslaaet Menneske, hvis stolte Forhaabninger om at blive noget rigtigt stort var reducerede til at tegne Mønstre for en Fabrik. Her laa han, til hvem hans Forældre havde sat saa store Forhaabninger, medens han kun havde beredt dem Sorg. Her laa han og kunde ikke gaa til dem og paany bede dem om deres Kjærlighed. Hvor inderligt han havde haabet paa at faa Brev fra dem! For to Dage siden maatte der kunne have været Brev; men intet kjærligt Ord havde fundet Vej til „Jammerdalen.“ Det var haardt, men han havde selv forskyldt det. Han følte sig imidlertid rigere nu end nogensinde før i sit Liv. Han havde fundet en Skat, som vejede mere end Gods og Guld, mere end Ære og Stilling i Livet, ja — mere end Forældres Kjærlighed. Han følte, at han var et Guds Barn, og samtidigt med denne Fø-

lelse var der kommen en Fred over ham, som han aldrig tidligere havde kjendt, og nu kunde han ogsaa tænke paa sine brudte Lemmer uden at give Ondt af sig, thi han havde af sin Ven, Alays, lært, at det er ikke sunde Lemmer, det alene kommer an paa, men at Hjertet og Karakteren er mere værd end Arme og Ben.

Saaledes laa nu Gosbert paa sit Leje og gjennemgik alt, og jo mere han tænkte over sit Liv, jo herligere forekom Guds Førelse ham.

Men hvad er det! Det lyder jo som Bjældeklang. Skulde det maaske være Postbudet? Nej, han kom jo ikke kjørende. Dog maaske gjorde han det ved Vintertid. Gosbert kunde ikke gaa ham imøde, men sit Lys vilde han dog tænde, maaske bragte man ham det Brev, som han saa inderlig længtes efter. —

Men hvor længe det varede.

Endelig blev Døren lukket op. Gosbert kunde ikke se, hvem det var, hvor meget han end anstrængte sig — men henover ham faldt Lysskjæret skarpt og tydeligt.

„Min Søn, min Søn!“ hørte han — og „Fader! Moder!“ lød det jublende fra ham, og saa blev alt igjen ganske stille i den lille Stue.

Efter en halv Times Forløb kom Wendelins tilbage. De anede intet om Besøget, thi Postillonen var kjørt til det næste Hus for at fodre Hestene. Med faa Ord forklarede Gosbert sine Venner, at det var hans Forældre. Wendelins var stille og ligesom forlegne, ingen af dem kunde finde paa noget at sige. Men Madame Wendelins Hjerte bankede heftig, da den fremmede Herre og Dame omfavnede Alays og takkede ham for deres Søns Frelse. Først da fandt Moderen Ord, og hulkende udbrød hun: „Ja, han er et prægtigt Menneske, den Ros faar han af os alle.“

Forældrene takkede nu ogsaa hende for hendes trofaste Pleje, og de hjertevarme Ord fordrev det tvungne Væsen.

Da Hr. Thiele kort efter spurgte, om han nu maatte faa Lov til at tænde Træet, bad Gosbert dem alle om at gaa et Øjeblik ud af Stuen og lovede selv, at han skulde holde Øjnene lukkede. Hurtigt aabnede Thiele den store Kuffert, og de mange nyttige Sager, den indeholdt, blev lagt paa deres forskjellige Pladser. Den store fik Madame Wendelin og desuden saa rigeligt af andre gode Ting, at hun havde nok til ind i det nye Aar til alle de mange Munde. Fru Thiele tændte Lysene, og saa først blev Døren lukket op. Børnene blev staaende ganske stumme og som blændede af den uvante Lysglands; men Alays gjorde hurtig en Ende paa den indtraadte Stilhed ved at foreslaa, at de skulde synge. Og nu istemmede glade Barnestemmer:

O, Gud ske Lov for Julenat.

Madame Wendelin sang ganske sagte med, Gosbert ogsaa, og nu kunde Hr. og Fru Thiele heller ikke holde sig tilbage, ogsaa de sang med, og der var en Glæde, som om det var én Familie, der mødtes i det bedste, Verden ejer.

Ingen var dog gladere end Alays; han syntes, at han var tilmode, som om baade Himmelen og Jorden var hans. Det ellers saa alvorlige unge Menneske dansede næsten omkring Træet, og havde han havt Arme, havde han vist omfavnet dem alle. Da banker det paa Døren.

Hvem kan det være, der kommer saa sent?

Postbudet træder ind og bliver staaende blændet og overrasket i den oplyste Stue — han føler sig som hensat i et Æventyr. Endelig fatter han sig.

„Førend jeg kjører tilbage, skulde jeg give Dem er Brev, som Postmesteren har paalagt mig at aflevere.“

„Et Brev? Til hvem?“

„Til Alays Wendelin, Udskriften kan De se er tydelig nok.“

Alays for sammen. „Et Brev til mig?“

Hr. Thiele greb Brevet, brød med Alays Tilladelse Seglet og holdt Brevet hen for hans Øjne. Alays læste det og læste det om igjen. „Gode Gud!“ udbrød han sagte og drog Vejret dybt.

„Hvad er der hændt?“ spurgte man fra alle Sider.

Da Alays fremdeles taug, tog Gosbert Brevet, og jublende udbrød han: „Hører I det, allesammen? Hans Majestæt, Kejseren, tilstaar Alays Wendelin for hans Levetid en aarlig Pension paa hundrede Kroner. O, du kjære, gamle Ven, glæd dig dog, dem har du saamen god Brug for. O, hvor det er dejligt, at du netop faar dem nu i Aften “

Men Alays var ganske overvældet. Tilsidst udbrød han: „Og jeg, som altid fandt, at Kejseren dog i det mindste gjerne kunde have kjøbt en liden Bagatel af mig. Og nu har han tænkt paa mig paa denne Maade! Hvordan skal jeg dog kunne takke ham?“

„Kejseren kunde ikke have givet denne Gave til nogen Værdigere, der bedre fortjente den, end du,“ mente Hr. Thiele.

Madame Wendelin saa paa sin Søn med stadig voksende Stolthed. Om det saa var Kejseren selv, saa havde han ogsaa lagt Mærke til Alays, og det var jo tydeligt, at han havde maattet synes godt om ham, mente hun.

Men Alays sagde:

„Hvad mig selv angaar, skulde jeg nok kom-

me igjennem uden disse Penge. men for mine Søskendes Skyld er jeg glad derfor, og jeg kan jo ikke være taknemmelig nok mod Gud og Mennesker, som er saa gode mod mig."

Han taug, men i hans Hjerte tonede det gamle Ord paany: „Herre, jeg er ikke al din Barmhjertighed værd."

Var nu de Engle med Roser og Lillier, som han engang i sin Barndom havde drømt om, dalede ned til ham i den kolde Vinternat?

* * *

Julefesten, Julelysene og Juleherligheden hører ogsaa op engang. Men hvad der i hine Timer er nedlagt i Hjerterne vil i sin Tid bære Frugt.

Thieles vilde nødig skille sig fra deres Søn, og næsten ligesaa nødig fra Alays Wendelin, men Gosbert kan ikke følge dem; thi selv naar den Tid kommer, at han kan forlade sit Leje, maa han dog blive her, hvor han har fundet Arbejde, og Lægen holder ogsaa paa, at han vedblivende skal styrke sig i den kraftige Bjergluft.

Mon hans Forældre mærker, at ogsaa dem gjør Bjergluften godt, og det ikke alene den, der blæser fra Højderne, men den, der kommer fra de Bjerge, hvorfra Hjælpen kommer til os? Nok er det, Hr. Thiele sælger hele sin Forretning — han havde længe ønsket at trække sig tilbage — og kjøber sig et lidet Hus ved Badestedet.

Ved Hjælp af to Krykker drager Gosbert herind, fra nu af passende sit Arbejde flittigt. Her er Alays som hjemme, to Gange om Ugen kommer han her og faar Undervisning af en Landskabsmaler.

Rejsende, som kommer her, ville nu kunne bringe Smaaerindringer, smaa Billeder fra Bjerg

og Dal med hjem; thi nu kan Alays Wendelin tegne efter Naturen.

Sin Pension har han overdraget sin Moder; en af hans Søstre har Fru Thiele taget til sig, og alle er de komne paa den rette Vej, paa den Vej, som fører til Himlen, og i Spidsen for dem alle gaar den fattige og dog saa rige Krøbling, Alays Wendelin.

Bøjet Mod.

Af Georg Smidt.

Det var Vaar.

Fuglesangen lød, og Solen skinnede saa varmt over den af Vintersøvnen nyvaagnede Jord. Mygsværmen dansede i Kveldsolen, og Fjorden laa saa spejlblank langt udover, som havde den bestemt sig til at gjøre sit til at ikke Freden skulde blive forstyrret. Borte fra Furruskoven, der groede lige ned imod Fjordkanten, lød der Øksehug, det eneste der afbrød den forunderlige, fredfulde Stilhed. Det var Gaardmanden Øivind Storhammer og hans Søn, Eir, der hug Tømmer.

„Vogt dig Eir," sagde Faderen, der netop havde kastet Øksen, medens Sønnen holdt paa at give den vældige Skovkjæmpe de sidste Øksehug, „Træet falder snart, og du staar saa uforsigtig til."

„Aa, det har ingen Fare," sagde Eir frejdig, „den maa endnu have sit halve Dusin, før den kommer."

Gamlingen rystede paa Hovedet.

„Du er altfor tryg bestandig, det kan dog engang gaa galt. En saa uforsigtig Krabat som dig, har jeg endnu aldrig fældt Trær sammen med."

Det bragede gjennem Skoven, Træet svajede

frem og tilbage nogle Gange og faldt saa nedover mod Fjorden.

„Eir! Eir!“ raabte Faderen angst i det samme, men Eir var hurtig sprungen tilside og stod alt ved Stammen og kvistede af.

„Du er en uskikkelig, forvoven Krabat, Eir, du skræmmer næsten Livet af mig,“ sagde den gamle Bonde, idet han spøgende truede ad ham, medens dog Øjet med Velbehag dvælede ved den ranke, kraftige Skikkelse og det aabne, ærlige Ansigt. „Hvad mener du vel Margit havde sagt, om hun havde faaet spurgt, at du havde faret saa uvorrent ad og resikeret haade Liv og Lemmer?“

„Det er mig ligegyldig, hvad hun havde sagt, Fader, hvis I vilde tjene mig, saa snakkede I ikke mere om hende, jeg er for ung til at tænke paa nogen, jeg, og har ingen anden Kjæreste end Moder og jer, det ved I.“

„Men kjære dig, Eir, betænk du er over 22 Aar, du er voksen Gut nok til at se dig ud en. Jeg bliver gammel nu og Moder ogsaa, og Gaarden trænger nye Kræfter, og desuden: Margit Elvstuen er et godt Gifte.“

„Jeg gifter mig aldrig, ser du, og lad os saa ikke snakke mere om det. Jeg trives bedst som jeg er, fri i Skov og Mark. Jeg har aldrig elsket og ved ikke, hvad Kjærlighed er, ligesaalidt som jeg bryder mig om at vide det, og at gifte sig uden Kjærlighed har jo baade du og Moder sagt er Uret, — nej, lad os snakke om noget andet.“

„Ja, ja da,“ sagde Gamlingen, idet han rejste sig og greb Øksen igjen, „vi kan nok det ogsaa, skjønt dersom du gjorde efter vor Villie, saa tog du Margit. —“

„Jeg skal føje jer i alt, men ikke i det,“

sagde Eir, idet han med et kraftigt Øksehug skilte en stor Gren fra Stammen.

De hug længe i Stilhed, men saa begyndte Eir igjen: „Det var jo idag, den nye Ejer af Berg skulde komme.“

„Det var saa det.“

Den Gamle var lidt i Ulag; men Eir lod ikke Passiaren gaa istaa for det.

„Det skal være en rig Mand. Han skal have betalt det meste af Gaarden kontant, og der skal alt være kommen en Masse kostbare Møbler, som de havde sendt iforvejen.“

„Ja, Folk siger saa; om det er sandt er ellers ikke godt at vide.“

„Han skal være Enkemand og bare have en eneste Datter, der skal være ganske ung; — men det er mærkeligt. at de ikke er isigte endnu.“

„Det er saa det.“

„Tidlig imorges rejste Leif og den nye Gaardsgut ind til Byen for at hente dem; Dampskibet maa vist være forsinket.“

„Det er nok muligt. Der var tyk Taage fra Morgenen af.“

„Bergs Ejer bliver jo vor nærmeste Nabo. Havde han bare ført en Søn istedetfor en Datter med sig, det kunde dog være morsomt at prøves med Fremmedfolk i en Skibakke og en Halling.“

Gamlingen trak paa Smilet: „Du kunde maaske fundet din Overmand da.“

„Det var nok ikke saa umuligt det, men vi skulde da ialfald nappes om Sejren en Stund.“

Gamlingen svarede ikke, han holdt Haanden over Øjet til Værn mod Solen og saa ud over den blanke Fjord.

„Der kommer en Baad derborte,“ sagde han. endelig, „det er sikkert nok Folket, vi talede om

Der sidder to bag i Baaden. Ja, det er Bergsbaaden, den er let at kjende paa den hvide List."

Eir hug videre uden at se op. Baaden kom nærmere og nærmere. Da Eir saa op igjen, var den nær ved. Der sad en Herre og en ganske ung Pige agter i Baaden. Det sidste Solstrejf glimtede paa det mørke Haar, der faldt rigt nedover Ryggen. Ansigtet var ualmindelig vakkert, skjønt der laa et tillidsfuldt Drag over det, der fordunklede det lidt, og hun saa med en vis Selvtilfredshed paa den ene lille Fod, hun vuggede frem og tilbage.

„Hvor hun er dejlig," sagde den Gamle, der først brød Tausheden, da de Nyankomne var ude af Sigte; men Eir svarede ikke — han havde faaet noget at tænke paa. Den Time, de endnu havde igjen at arbejde i, var det den Gamle, der førte Konversationen, Eir svarede kun afbrudt igjen.

* * *

Der var stille paa Berg for den unge Frøken Agnes. Der var ingen at omgaaes, ingen at tale med, ingen, der kunde bedømme hendes kostbare Dragt, rose den og beundre hendes Skjønhed, bare „simple" Folk.

„Det regner," sagde hun ærgerlig en Morgen, da hun vaagnede, til den lille nyfæstede Bondepige.

„Ja, men det letter vist snart op igjen, Frøken. Skyerne er saa tynde og lyse."

„Jasaa."

Hun laa og tænkte sig om en Stund, ligesom studerede hun paa, hverdan hun bedst skulde begynde en Samtale med den Lille, da hun pludselig hørte en dyb Mandsstemme. Der var en dernede, der talede med hendes Fader.

„Hvem er det, der er nede, Ragnhild?"

„Det er Eir, der var i Byen igaar og bringer Deres Fader Posten.“

„Hvem er Eir?“

„Har ikke Frøkenen seet ham? Han er Frikarl i Bygden.“

„Er han saa vakker?“

„Ja, og stærk og god. Han danser Hallingen bedre end nogen anden og er den bedste Skiløber i Bygden?“

„Jasaa.“

Samtalen var endt; men Agnes skyndte sig mere end vanligt med sin Paaklædning og kom netop ind i Dagligstuen, da Eir skulde gaa.

Eir bukkede saa godt han kunde, og Agnes glemte ganske sit stolte, overmodige Væsen og lod ham villigt gjemme hendes lille Haand i den ene af sine store Næver.

„Velkommen hertil, Frøken; det var godt, om De kunde finde Dem tilfreds her hos os,“ sagde han, men Agnes svarede ikke. Røsten, den kjække Skikkelse og dette aabne, ærlige Ansigt udøvede en forunderlig fængslende Indflydelse paa hende. Hun maatte tilstaa for sig selv, det var ikke Skam for nogen Bygd at have fostret slig en Karl.

Det var kjedeligt, at han gik saa snart; hun havde gjerne passiaret med ham en Stund, og paa samme Tid var hun dog halvt ærgelig paa sig selv, hun kunde ikke forstaa, hvad der var kommet over hende, hun, der aldrig plejede at mangle Ord, tabte ganske Mælet for en „simpel“ Bondeguts Skyld. Men det var ikke frit for, at hun tænkte paa ham om Dagen, det kunde dog været ganske morsomt at møde ham igjen, ikke for andet end bare for at vise ham, at hun sletikke havde manglet Ord, naar hun først havde villet tale med ham.

En Bondegut! — Men han var vakker. Ragnhild havde Ret, denne djærve ligefremme Fremtræden, denne dybe, klangfulde Stemme, dette solbrændte, mandige Ansigt med det vakre Smil. Smilede han ad hende kanske, fordi hun ikke svarede? — Pyt! han var dog bare en Bondegut. —

Mon han var forlovet? Der gaves vel nok af Piger i Bygden, der vilde lytte til hans Ord, — men hvad kom det hende ved? Tankerne var da saa rent forfløjne; for hende maatte han holde af hvem han vilde. Det kunde dog være morsomt at vide; ikke for det, hende var det naturligvis ligegyldigt; — kanske han syntes om Ragnhild? Hun havde jo rost ham saa svært. Ragnhild? Nej, ikke Ragnhild, den dumme, fattige Bondepige, han kunde da aldrig tænke paa hende. Men han var jo ogsaa bare en Bondegut.

Ærgerlig paa sig selv rejste hun sig, tog en Bog og satte sig til at læse. Eir! Det var da et forunderligt Navn, men det havde ikke saa gal en Klang, der var Malm i det som i ham, der bar det. Det var dog nogle underlige Tanker, hun ikke kunde blive kvit; hvad kjendte vel hun til ham? Vidste hun, om der var noget ved ham, Bondegutten?

Nej, det nyttede ikke at læse, hun lukkede Bogen igjen og tog Hat og Kufte paa — hun vilde gaa en Morgentur bortover Markerne.

Der var Dug i Græsset. Nej, hun vilde ikke gaa over Markerne. hun kunde gaa Vejen forbi Storhammer. Han skulde vel aldrig faa den Indbildning, at hun gik for at træffe ham? Aa nej, saa dum kunde han da ikke være.

Eir og Faderen trak netop Baaden op, da hun gik forbi; de havde været ude og seet til Bakkerne, og begge hilste.

„Goddag igjen, Frøken!“ sagde Eir, men Agnes stansede ikke, hun hilste igjen og gik videre.

„Ragnhild,“ sagde Agnes om Aftenen, da hun var kommet op paa sit Værelse, til den lille Bondepige, „den Eir, du talte om imorges, er vel forlovet her i Bygden, kan jeg tænke.“

„Nej, Frøken, ikke det jeg ved af. Man siger rigtignok, at hans Forældre gjerne vilde, at han skulde gifte sig med Margit Elvstuen, og hun har ogssaa et godt Øje til ham, men Eir har ingen Kjærlighed til hende, og saa har de Gamle sat det i Vorherres Haand.“

„Jasaa, de er kanske af „Læserne“ derborte paa Storhammer?“

„Jeg ved ikke rigtig, hvad De mener med det, Frøken, de er skikkelige Folk, der læser sine Morgen- og Aftenbønner, og det gjør næsten alle Folk her i Bygden. — De maa ikke blive vred, Frøken, men det har forundret mig, at ikke Proprietæren gjør det samme for sine Husfolk.“

„Saa — det har han aldrig gjort før, saa gjør han det vist hellerikke herefter. Han har aldrig været nogen ‚Læser.‘“

„De maa ikke være vred paa mig, fordi jeg sagde det, Frøken. Jeg havde længe tænkt at tale om det; et Guds Ord gjør mangt et haardt Hjerte blødt og mangen Byrde let.“

„Om Søndagene hører vi det i Kirken, Ragnhild. Godnat!“

„Godnat, Frøken!“

* * *

Der forløb flere Dage, inden Eir og Agnes igjen mødtes, men i Tidens Løb saaes de af og til, og inden ret lang Tid maatte hun tilstaa for sig selv, at Eir havde vundet Plads i hendes

stolte Hjerte. Denne kjække, stærke Skikkelse, dette mandige, frie Væsen, og frem for alt det, at han indtog første Plads blandt Bygdens Ungdom, det var det, der bandt hende til ham. Men, maaske havde de ikke fundet hinanden saa hurtig, var der ikke kommen én Omstændighed til Hjælp. Han var halvt tilbageholden ligeoverfor hende, hun var jo ganske anderledes end Bygdens Piger; skjønt han, naar han af og til traf hende, beflittede sig paa at tale ligesaa frit og frejdigt til hende, følte han dog ligesom, at hun var ham overlegen. Og hvad var saa det for en Omstændighed? —

Der skulde være Bryllup paa en af de nærmeste Gaarde, og til det var baade Proprietæren paa Berg og hans Datter budne; Eir var en Ven af den unge Brudgom, saa han var selvfølgelig en selvskreven Gjæst.

Det gik livligt til i Bryllupsgaarden, og efterat Ølskaalen var gaaet flittig rundt, begyndte Dansen.

Ude paa Gaardstunet gned Spillemanden paa Felestrengene, saa det svarede i Aaserne, medens den ene Unggut søgte at overgaa den anden i Dansefærdighed.

En ung, mørk Bondegut, der havde staaet for sig selv og ikke deltaget i Dansen, gik pludselig over til Spillemanden.

„Spil en Halling," bad han.

Spillemanden nikkede. Det var Leif Elvstuen, der vilde prøve en Halling.

De dansende Par holdt lidt efter lidt op og dannede en Ring om Danseren. En høj Bondegut stillede sig inderst i Ringen, hang Huen sin paa en Børsepibe og holdt Børsen højt over Leifs Hoved.

Dansen begyndte.

Spillemanden spillede i Begyndelsen sagte, ligesom æggende, saa højere og kraftigere, og saa kom Kastet, nej — Huen blev hængende.

„Du holdt for højt, Thorbjørn; lavere ned!“ raabte nogle.

„Nej, sagde den Dansende, rød af Anstrængelsen og ærgerlig over det mislykkede Kast, „endnu en Gang.“

Spillemanden fortsatte, Danseren opbød alle sine Kræfter, og under Tilskuernes Jubel og Agnes's ivrige Haandklap for Huen af Børsepiben.

„Eir! Eir!“ raabte nogle, og snart lød det fra alle Munde: „Lad se, Eir, om du gjør det bedre.“ „Nu gik Leif dig en høj Gang,“ o.s.v.

„Jeg danser ikke ikvæld,“ sagde Eir og tog sig et Drag af Ølskaalen, idet han saa over paa Agnes.

„Forsøg, forsøg, Eir!“ „Jo, jo, Eir maa til!“ lød det fra Bryllupsskaren.

„Bed De ham, Frøken,“ bad Brudgommen Agnes, „han kan, men han vil ikke.“

„Gjør det,“ bad Agnes.

„Jeg har ingen Lyst.“

„Du er maaske ræd, du ikke gjør saa godt et Kast,“ spurgte en hvidhaaret Gamling i Kredsen; „i min Ungdom var ikke Gutterne bange for at nappes om Prisen.“

„Saa,“ sagde Eir, han saa over paa Agnes, og gik saa ud. Hele Bryllupsskaren fulgte.

Den høje Bondegut hang Huen paa Børsepiben og holdt som før.

Eir saa prøvende paa det.

„Tag ud en Stol,“ sagde han til en liden Gut, der stod i Nærheden.

Gutten kom med Stolen.

„Staa paa den, Thorbjørn, og hold, som du holdt.“

Gutten gjorde saa.

Bryllupsskaren stod forbauset og saa paa den anselige Højde.

„Du fortager dig nu, Eir," sagde den gamle Hvidhaarede, „sligt et Kast har ikke været gjort i Bygden saa længe jeg mindes."

„Saa er det paa høj Tid, I faar se, at Folk ikke er ræddere nu, end de var i Deres Barndom," sagde Eir; de æggende Ord derinde fra Bryllupsstuen sad endnu fast.

Faderen drog i ham. „Lad være," sagde han, „det er for højt et Kast, det er værre, dersom du ikke grejer det."

„Vær bare rolig." „Spil, Spillemand," sagde Eir og slængte Huen, „spil saa det durer i Liaasen!"

To Gange gik han rundt Ringen, ligesom øvende de unge, smidige Lemmer til det svære Sprang, saa bøjede han sig for Tilsatsen til Kastet, det var ligesom hvert Lem var staalsat, og i næste nu laa Huen langt borte paa Marken.

Jubelen var ustandselig, og Gamlingen, der før havde talt de æggende Ord, puffede sig frem foran de andre. „Du, Eir," sagde han, idet han rakte Haanden ud imod ham, medens Øjet med Velbehag dvælede ved den smidige, muskelstærke Unggut, „der er Malm i dig. Jeg var Bygdens bedste Gut, da jeg var ung, men sligt et Kast har jeg aldrig gjort. Du var „Frikarl" i Bygden, har Folk sagt, og naar jeg snakkede om den gamle Tid, saa nævnte Gutterne bare dit Navn: „det var som Eir Storhammer skulde have gjort det," lød det bestandig, vi Gamle vil altid tro, de Gamle var de bedste, ved du, og jeg troede ikke paa, hvad de fortalte, men nu skal du vide det, og alle med dig, at gamle Sigbjørn

Trondsen, da han var ung, var en Smaagut mod dig."

Eir saa ned, forlegen over den Gamles Ros og Jubelen omkring sig, medens han trykkede den fremrakte Haand. Da han saa op igjen, mødte han Agnes's Blik, der hvilede paa ham ligesom straalende af Glæde.

Næste Kvæld, da Brylluppet var slut, fulgte han hende hjem til Berg. Hendes fine lille Haand hvilede paa Bondeguttens muskelstærke Arm.

Næste Morgen stod Eir og hans gamle Fader sammen paa Slaattevolden. Eir var i et prægtigt Humør, lo og passiarede og førte Ljaaen ligesom legende igjennem det høje Græs.

„Nu er det Tid til at gjøre et Forsøg igjen," tænkte Gamlingen og tog Brynetræet frem, medens han meget betænksom, grundende paa, hvorledes han bedst skulde begynde, strøg Græsset af Ljaaen.

„Elvstuen og dette Brug isammen det vilde være noget at eje. Den, som fik begge de Brug, blev den største Gaardejer i Sognet og den lykkeligste kanske med, for Margit er kjendt baade som den fagreste og den flinkeste."

„Ikke nu længere, Fader, det var i gamle Dage det; nu er der en anden, der bærer Prisen."

„Du mener kanske Astrid Frøen, fordi hun har været østerover disse 2 Aar og er kommet tilbage som en liden Prinsesse?"

„Nej, men hvad mener Fader om Proprietærens Datter paa Berg!"

Den Gamle saa alvorlig paa Sønnen: „Vogt dig, Eir, det er farligt at sigte for højt."

„Ikke naar man ved, at man kan træffe Maalet," sagde Eir, medens Ljaaen hurtig som Pilen for igjennem det dugvaade Græs.

„Du har da vel ikke tænkt" — —

„Jo, Fader, hvad mere er, jeg har truffet Maalet og Prisen er min.“

Eir havde holdt op at slaa og stod nu og saa paa den Gamle, som vilde han se, hvad Indtryk det gjorde paa ham; men Faderen stod stille og saa ned, der var et sørgmodigt Drag over de gamle furede Træk.

„Du synes ikke om det, Fader?“ spurgte Eir og lagde Haanden paa den Gamles Skulder.

„Nej, Eir, Hovmod staar for Fald, siger det gamle Ord, og havde du levet saa længe som jeg, havde du mere end én Gang seet, at det var et sandt Ord. Hun bøjer ikke Hovedet i Kirkedøren, hun ser paa sin fine Dragt, men paa Blikket, hun skjænker den, sees, at hun sjelden ser ind i sit stolte Hjerte. — Gud give det maatte gaa godt for eder, men din gamle Fader, Eir, har seet mere end du i Verden.“

„Det har han, men naar du og Moder intet har imod det, og Vorherre har bøjet vore Hjerter sammen, saa gaar det nok godt.“

„Men i det Hjem, hvor der aldrig høres et Guds Ord, der skjænker Forældrene sit Barn en daarlig Arv for Livet, om de end kan skjænke det Tønder af Guld.“

Moderen kaldte i det samme, og Fader og Søn gik hjemover igjen.

Det var lutter Solskinsdage, der var oprundne for Eir; havde ikke af og til Faderens Ord rundet ham i Tanker, og Proprietæren paa Berg havde været lidt mere medgjørlig, saa havde han følt sig som det lykkeligste Menneske paa Jord. Agnes havde ikke turdet fortælle sin Fader om Forlovelsen — den Gamle var fuldblods Aristokrat — men at han havde mærket, at der var noget imellem dem, det ansaa Eir som utvivlsomt. Han havde sagt til Agnes, at han en vak-

ker Dag vilde gaa ind til Proprietæren og fortælle ham alt, men Agnes havde bønfaldt ham om at afstaa fra det, og saa havde han føjet sig i det.

Dagene blev til Uger, og Tiden svandt saa fort som aldrig før for de unge to.

Men Himlen er ikke altid solblank, der kommer ogsaa skyfulde Dage, og de kan tidt komme uventet nok.

* * *

Der var kommet en Landskabsmaler til Bygden. Han vilde benytte Sommertiden til at gjøre Studier i, og de mange smukke Partier havde bragt ham til at fæste Bolig i den vakre Bygd.

Det var en Mand med et kvikt, vindende Væsen og en vis nobel Fremtræden, og han havde faaet et Værelse hos Proprietæren paa Berg.

Dette frie, ugenerede Væsen, denne lette, ukunstlede Fremtræden, dette fine, dannede Sprog og fremforalt hans kunstneriske Talent og Navn, det var det, der skulde skille Eir og Agnes fra hinanden.

Eirs ligefremme Fremtræden forekom hende lidt efter lidt som klodset Ubehjælpsomhed, han havde intet Navn at byde paa, nej, hun havde taget Fejl af sit eget Hjerte, men det var ikke for sent, hun havde mærket det, og da saa den unge Landskabsmaler bød hende Haand og Hjerte, saa slog hun til: Vejen med ham gik til Ære og Berømmelse.

Eir havde følt en vis Uro, da den Fremmede kom, men han jog den bort igjen. Og dog — mon det havde været en ugrundet Frygt; hun var blevet anderledes mod ham, siden den Fremmede kom. Skulde hun kunne glemme ham saa snart?

Der gik Uge efter Uge, men der blev ingen Forandring til det bedre for ham, tvertom hun mødte ham sjeldent og svarede kun kort og afbrudt, naar han talte til hende; det var ligesom hendes Tanker var langt borte. I de sidste Dage havde hun endog ligefrem skyet hans Selskab.

Han tænkte frem og tilbage, han vidste ikke, at han havde gjort hende noget imod; men Brevet, som han havde sendt hende med sin lille Broder, paa det svarede hun heller ikke; nej, han maatte have Vished, en Vished, selv den værste, var bedre end den nagende Uro i Sindet.

Han havde været længere end sædvanligt ved Arbeidet en Kvæld, og da han gik hjem, holdt Solen netop paa at gaa ned. Da han drejede ud fra Skoven, stødte han lige paa Agnes.

„Godaften!“ sagde Eir.

„Godaften!“ svarede hun igjen hastig og vilde forbi, men Eir standsede hende.

„Vent lidt,“ bad han, „jeg skal ikke opholde dig længe.“

Hun vendte sig halvt modvillig om.

„Jeg vil bare fortælle dig, at jeg ikke skal falde dig til Besvær; at du har været min første Kjærlighed, det ved du, at jeg ikke elsker mere end én Gang, det er noget, som du ikke bryder dig om at vide, men som jeg dog vil sige dig. Hvis det gaar dig ilde nogen Gang, Agnes; om du nogen Gang skulde komme i den Stilling, at du kunde behøve en trofast Ven, ja, ryst ikke paa Hovedet saa stolt, Agnes; Verden giver meget, man aldrig havde tænkt; hvis du skulde trænge til en trofast Ven, en Ven, der gjerne vilde ofre alt for at se dig glad, saa husk paa mig. Mere var det ikke, jeg havde at sige, og saa — farvel, og Gud være med baade dig og mig.“

Han trykkede varmt til Afsked den lille fine Haand og gik saa hjemover, men Agnes blev staaende og saa efter ham i dybe Tanker. Der glimtede en Taare i det klare Øje, men hun tørrede den bort og strøg sig over Panden, som vilde hun stryge alle tunge Tanker bort med det samme; hun kastede et prøvende Blik nedover sin elegante Dragt og nynnede saa selvtilfreds videre paa en let Dansemelodi; thi hun havde skimtet en Straahat mellem Løvet derborte, og dens Ejer likte ingen sørgmodige Miner.

Da Eir kom hjem den Kvæld var han mere ordknap end sædvanligt.

Moderen satte Maden frem for ham, men han skjøv den tilside.

„Vil du ikke spise, Eir?"

„Nej tak, jeg har ingen Lyst paa Mad."

Da Maaltidet var endt og Kvældsbønnen læst, gik Moderen ind i Soveværelset, men Faderen blev siddende.

„Hvad er der ivejen med dig, Eir?" spurgte han mildt.

„Alt er forbi."

„Saa. Ja, Eir, Modet maa bøjes. Vorherre taaler ikke Hovmodet, og du havde ogsaa din Del af det."

„Det er nok muligt det."

„Og, Eir, tro mig, I var aldrig blevne lykkelige, i Længden var det ikke gaaet godt. Stort Mod paa begge Sider, Eir; det støder sammen engang, og der bliver Strid og ingen Velsignelse. Vorherre har gjort det godt, Eir; du vil nok en Gang komme til at sande det."

„Det forstaar jeg ikke nu."

„Nej, men du vil komme til at forstaa det. Det er tungt i det første, det ved jeg nok, det er al Sorg; den tynger, men faar den tynget en i

Knæ, saa er dens Magt brudt. Godnat, Eir, du faar tænke paa det."

„Godnat!" —

De tunge Dage var komne.

Hvor Tiden kan snige sig langsomt hen, hvor alt, hvad man tager sig fore, og som man før har arbejdet paa med Lyst og Iver, i Sorgens Dage kan blive fortærende kjedsommeligt! Naar man har mistet en, man ret har elsket, med hvilken pinlig Nøjagtighed fortæller da ikke Erindringen snart om dette, snart om hint Møde, hvert simpelt lidet Ord viser det sig, at den har gjemt for at levere det tilbage paa Sorgens Dag, og med det fordoble Savnets knugende Vægt. Dette gjælder jo oftest kun, naar Døden træder adskillende imellem, men Eir følte dog noget af det; der var saa meget, der mindede om den svundne Tid. En Stund havde han tænkt paa at rejse bort fra alt, der mindede, men saa blev jo de Gamle alene. Aa nej, det var nok bedst at blive, hvor han var, og bære Savnet som en Mand.

* * *

Sommeren nærmede sig sin Ende, og Tiden for den unge Malers Afrejse nærmede sig med den. Agnes, der denne Gang var den, der holdt paa, at Faderen skulde underrettes om Forlovelsen, maatte nu føje sig i sin unge Forlovedes Ønske, og Dagen før Afrejsen kom, uden at hun havde faaet indviet sin Fader i sin Hemmelighed.

Maleren rejste. Med Mappen fuld af Studier gik han ombord paa Dampskibet, og Agnes stod paa Bryggen og viftede og græd, medens han stod ved Rælingen og saa sørgmodig ud og vinkede igjen. — Agnes kjørte hjem med bedrø-

vet Hjerte, og Hjemturen var den tungeste Tur, hun havde havt, men da Dampskibet vel var kommet fra Bryggen, gik han fløjtende ind i Røgelugaren, ringede paa Tjeneren og forlangte Pjolter og en Cigar. Da Aftenen kom, kastede hun sig urolig frem og tilbage paa Lejet i Graad, men han sad hjemme i sin Stue og fortalte „Eventyr“ fra Landet for et Par lattermilde Kammerater.

* * *

Der blev trist paa Berg efter den kvikke unge Mands Afrejse, og Agnes følte sig uendelig forladt. Han havde sagt, han skriftlig vilde underrette hendes Fader om Forlovelsen, men Ugerne gik, og der kom intet Brev.

Agnes var bleven bleg og stille i den forløbne Tid, hun længtede saart, det var godt at se. Endelig en Dag tog hun Mod til sig og fortalte Faderen alt.

„Det var en Bedrager,“ sagde han rolig, da hun havde endt, „havde han været en ærlig Mand, havde han talt rent ud. Du faar se at glemme den Historie; det er det bedste, du kan gjøre, og det helst saa fort som muligt.

Glemme! Ja, hvis han virkelig var en Bedrager, saa skulde hun nok kunne glemme ham; men nej, det var han ikke — —. Og der gik Uger igjen, men Længselen blev ikke mindre med den Tid, der svandt.

Hun havde en Plan, og den skulde udføres.

Hun vilde rejse ind til Byen, hvor han boede; hun vilde have Vished for, om han var en Bedrager. Men hvad vilde Faderen sige? — han vilde aldrig tilgive hende. Han holdt af hende, ja det gjorde han, men han holdt mere af sit uplettede Navn, — det var hans første Stolthed.

Satte hun da en Plet paa Navnet ved at rejse? — Hun tænkte frem og tilbage over det. Hun burde have en fortrolig, en, der kunde skrive til hende og fortælle om, hvordan Faderen tog Afrejsen. Hun valgte Ragnhild, og Ragnhild lovede med Taarer i Øjnene at skrive til hende om alt; og saa, tidlig en Morgenstund, rejste Agnes. Paa Bordet havde hun ladet tilbage en Billet, hvori hun underrettede Faderen om Maalet for sin Rejse og Grunden til den.

Og hvordan gik det saa, da Faderen fik det at vide? Han blev vel bedrøvet over sin Datters uoverlagte Skridt?

Nej, der saaes ingen Sorg paa det strenge, stolte Aasyn, medens han stod der og knugede det lille Papir sammen i sine skjælvende Hænder, men Vrede læstes der ud af de rynkede Bryn, medens den krænkede Stolthed og Skamfølelsen over Datterens Adfærd farvede det blege Ansigt rødt som det rødeste Blod.

Han stod længe slig og stirrede ret frem for sig, derpaa vendte han sig raskt om paa Hælen. „Nævn aldrig mere hendes Navn, om du vil blive her i Huset," sagde han barskt til den frygtsomme lille Bondepige, idet han krampagtig krystede Papiret mellem Hænderne, „og sig det samme til de andre Tjenestefolk," og dermed rev han Døren op og gik — —.

Den gamle Proprietær, der før aldrig havde taget sine Hænder i noget Arbejde, saa længe han havde været i Bygden, var efter den Dag ude baade sent og tidligt og arbejdede ligesaa ihærdigt som nogen af sine Folk. Arbejdet skulde jage Tankerne bort og overdøve de Spørgsmaal, der, atter og atter trængte sig ind paa ham: „Hvor er Agnes nu? Hvordan lever dit Barn?"

Men glemte han sin Sorg og sit Savn, den gamle Mand, ved dette travle Virke? Nej! det saa man paa den bøjede Skikkelse, de blege Træk og det graanende Haar; og de lange, søvnløse Nætter, der gjorde ham slig indtil Døden træt, de fortalte ham, at Kjærligheden dog er den første Magt i Livet.

Men han vilde ikke give tabt; Stoltheden øvede ogsaa sin Magt; han kunde ikke kalde hende tilbage igjen, hun havde bragt Skam og Skjændsel over sin Faders Navn. —

Dage gik, Uger og Maaneder med, men den Gamles Stolthed vilde ikke give tabt; Naboerne saa med Rædsel paa, hvordan han stred med sig selv, — den ranke Skikkelse blev bøjet, og det mørke Haar blev hvidt.

Eir havde talt med den gamle Proprietær mange Gange siden Agnes's Bortrejse, han havde nævnt hendes Navn frit — for ham existerede der jo ikke noget bindende Forbud — og Proprietæren paa Berg vidste, at han kunde tale med ham; de bar jo paa en fælles Sorg, og det binder sammen.

En slig Kamp, som den Proprietæren paa Berg førte, kan knække den stærkeste. Sygdommen traadte over Dørtærskelen til den Gamle, og i de lange Dage og Nætter kom Vorherre og saa ind og snakkede med den syge, stolte Mand. Stoltheden bøjedes lidt efter lidt, og en Aftenstund kom der et Bud fra Proprietæren paa Berg til Storhammer, den Syge vilde gjerne tale med Eir, og denne fulgte tilbage med Budet. —

„Godaften!“ sagde Eir.

„Godaften! du var snil, som kom. Kom nærmere Sengen og sæt dig ned; det var noget, jeg gjerne vilde tale med dig om.“

Eir gjorde, som den Gamle sagde.

Den Syge saa en Stund paa ham tankefuld; han havde aabenbart vanskeligt for at begynde med, hvad han vilde have frem.

„Du, Eir," sagde han endelig, „Vorherre er forunderlig stærk; han kan bøje haarde Hjerter, saa de blir bløde som Vox."

„Han kan det."

„Jeg har nu været en haard og streng Mand, det har du vist hørt nok Tale om. Gods og Guld, ja vist havde jeg det kjært, men han havde ikke faaet bøjet mig, om han havde taget det — jeg havde begyndt fra nyt af igjen — men da han tog Agnes, da fik han mig i Knæ. Ser du, Mor og saa Agnes, det var dem, jeg kan sige, jeg holdt af her i Verden. Da Mor var død, saa voksede Agnes til og blev stor og vakker, men, ser du, det er ikke altid en Velsignelse at være vakker, det kan være en Forbandelse og. Naar man ved det selv, ser at man bliver foretrukket for andre for den Sags Skyld, naar man aldrig faar høre et Guds Ord, og Stoltheden paa den Maade uhindret faar Lov til at slaa sine Rødder, da er det en farlig Tid.

Du ved, hvordan det gik. Hun har ikke skrevet siden. Ja, i Begyndelsen kan jeg heller ikke sige. at jeg ventede saa saart som nu, men jeg længtede nok efter hende alligevel: det var Stoltheden, der bandt mig, jeg kunde ikke tale til andre om det, saa maatte jeg bære det herinde alene, og saa blev jeg syg. Og i de lange Nætter, Eir, har Vorherre talt til mig om min egen Skyld og Brøde, og jeg har talt til ham om hende og lagt hende paa hans Faderhjerte, og disse gamle Hænder har ved hans Naade faaet folde sig til Bøn for mit arme, forvildede Barn. Og nu, nu kan jeg tale om hende, og nu ved jeg, han slipper hende ikke; men før jeg dør,

Eir, havde jeg dog Lyst til at se hende igjen og lægge Hænderne velsignede paa hende, da vilde jeg være saa glad ved at faa fare hjem i Fred."

Han standsede og saa paa Eir, som om han ventede denne skulde sige noget; saa fortsatte han igjen: „Du, Eir, holdt jo ogsaa af hende, ikke sandt? Ja, jeg ved nok, hun har handlet haardt imod dig, men man skal glemme Uretfærdighed, og desuden har hun vist lidt haardt, for hvad hun har gjort, i denne lange Tid."

Eir saa ned og taug.

„Vilde du opsøge hende, og bringe hende tilbage igjen? — Vorherre vilde lønne dig for det — tale mildt til hende, for nu trænger hun milde Ord, saa vilde du gjøre mig saa let om Hjertet. Hun maa vide, at jeg ikke længer er vred paa hende; jeg kan ikke faa dø, før jeg faar Tilgivelse ogsaa af hende; jeg har været hende en daarlig Fader. — Vil du rejse?"

Eir rejste sig og greb den Gamles rynkede Haand, medens en Taare langsomt banede sig Vej over den brune Kind: „Ja, jeg vil rejse, og om Gud vil, skal hun snart være her tilbage igjen."

Dem Gamles Øjne straalede: „Tak, o Tak," sagde han bevæget, „jeg frygtede næsten for, at du ikke havde villet, det laa som en tung Sten paa mit Bryst; nu har Vorherre ogsaa løftet den af."

Eir sad endnu en Stund hos den Gamle, og næste Morgen rejste han med Dampskibet ind til den store By for at søge efter Agnes.

* * *

Det var Juleaften og koldt. Sneen knirkede under Fødderne paa de frem og tilbage ilende Mennesker, og fra den spejlblanke Himmel tind-

rede Stjerner saa store og klare. Der herskede Liv og Travlhed paa Gaderne i den store By.

Eir var gaaet ud en Tur, hans Søgen efter Agnes havde været forgjæves, og Mindet om den svundne Tid og Tankerne paa hende havde gjort, at han, uden at mærke det, var gaaet længere, end han havde bestemt. Han var kommet udenfor den egentlige By, Gaslygterne var ophørte, og kun en mat Tranlampe her og der kastede sit usikre Lys henover Vejen, da han pludselig blev revet ud af sine Tanker ved at en Haand lagdes paa hans Arm, medens en af Kulde og Hunger skjælvende Stemme bad:

„For Guds Skyld giv mig nogle Penge, der ligger en derhjemme Døden nær og mangler Mad."

Eir saa op, det for igjennem ham — dette blege, sorgfulde Ansigt, denne bøjede Skikkelse, der stod der, med den ene magre Haand bønlig rakt imod ham, medens den anden stred med Vinden for at holde det gamle, lasede Tørklæde om sig; var det hende? Jo, det var. Nu var Stoltheden brudt.

Eir blev staaende foran hende og saa ind i det blege, udtærede Ansigt, medens store, glindsende Taarer langsomt randt ned over hans brune Kind. „Agnes sagde han, og den dybe Stemme skjalv, medens han, istedetfor at lægge en Gave i den fremrakte Haand, greb den med et varmt Haandtryk, „Agnes, var det saaledes, vi skulde mødes?"

Hun vendte sig halvt fra ham og holdt Tørklædet for Øjnene, medens en hjerteskjærende Hulken banede sig Vej fra det pinte Bryst; nu kjendte hun ham igjen.

„Græd ikke, Agnes, Gud kan endnu skaane den Syges Liv. Sig mig, hvor du bor, og gaa

saa hjem; jeg skal komme efter med Doktoren og med Mad."

„Gud lønne dig det, Eir. Der, i det Hus, du ser der borte, øverst oppe paa Loftskammeret, der bor jeg nu. Det er ikke som i gamle Dage, Eir, men Modet bøjes, og trods al Savn og Sorg, vil jeg ikke have den Tid igjen, som er gaaet; den Herre Jesus, som jeg aldrig kjendte, ham fandt jeg netop i de tunge Dage, og han kan gjøre det lyst og rigt for en Fattig en, selv paa et mørkt og usselt Tagkammer."

„Gudskelov! Gaa saa hjem og fortæl den Syge om ham; jeg kommer snart efter."

Hun vendte sig og saa efter ham, medens hun ilede hjem, og hun tørrede en Taare bort, der listede sig frem i det samme.

Eir ilede til Doktoren, og snart rullede Vognen med denne og Eir frem foran Døren til det fattige Hus.

Doktoren gik foran opad den brøstfældige Trappe og aabnede Døren til det fattige Hjem.

Der var renligt og pent i det lave Kammer; det var et af de Hjem, hvori Fattigdommen skjules. Paa Sengen laa en ung Kone med foldede Hænder, medens Ansigtet bar Præg af den Glæde, hvormed hun havde fulgt Agnes's Beretning om det uventede Møde.

Eir saa sig om i Værelset, medens Doktoren gik hen til den Syge. Der var ikke mange Gjenstande, der prydede det fattige Hjem, de var vel solgte eller pantsatte for at skaffe Mad til den Syge, hvis der forøvrigt havde været nogle, men der, midt paa Væggen i en forgyldt Ramme, der stak forunderlig af mod de fattige, nøgne Vægge, hang et Billede — det forestillede Synderinden for Frelserens Fødder, og det havde faaet Hædersplads i det lille Hjem.

Eir var faldt i dybe Tanker. — Hvor det var underligt, han skulde træffe hende saa, og hvem var den Syge, der laa derborte bleg og træt? —

Da han havde mødt Agnes derude paa Gaden, havde han troet, at hun med den Syge mente sin Mand eller sit Barn — han ventede mindst af alt at finde en syg Kvinde hos hende.

Agnes sad hos Doktoren ved Sengen og tørrede kjærlig Sveden af den Syges Pande, medens hun holdt den klamme, feberhede Haand i sin. Hvor forandret hun var bleven! Men hun var dog vakrere nu end før; det stolte, hovmodige Træk var borte, det var afløst af et mildt, vemodigt Udtryk.

Den gamle Kjærlighed, han i de svundne Aar havde næret til hende, var ikke borte, mærkede han, skjønt han havde kjæmpet imod den af hele sin Kraft. Men hvordan havde hendes Dage svundet, siden han saa hende sidst? Der havde nok været megen Skuffelse, megen Sorg, aa ja, der maatte vel det til for hende og; o, hvor der skulde blive Glæde derhjemme!

Men den unge Mand, der satte saa dybt et Mærke i hans Liv, hvor mon han var? Var han død, eller havde han forladt hende? — —

Han blev udrevet af sine Tanker; Doktoren var færdig og vilde gaa.

Eir rejste sig og gik ud med ham.

„Der er lidet Haab om den Syge derinde," sagde han, „Dødsstunden er ikke langt borte. Da jeg bøjede mig over hende for at undersøge Brystet, hviskede hun til mig, at hun, før hun døde, maatte tale med Dem alene; De kjender hende maaske fra tidligere Dage?"

„Nej, Hr. Doktor!"

„Saa; men De faar opfylde hendes Ønske,

Stakkel, og jo hurtigere De gjør det, jo bedre er det for hende; det er ikke godt at lade en Døende vente."

„Jeg skal gjøre, som hun ønsker. Farvel og Tak, Hr. Doktor," sagde Eir, idet han rakte ham Honoraret, „skulde den Syge ville se Dem igjen, faar jeg kanske Lov til at besøge Dem paany."

„Gjerne; men jeg kan intet gjøre for hende. Sygdommen er kommen saa langt, og Livsmodet og Livskraften er brudt, Stakkel. Godaften; jeg har forskrevet hende nogle Mediciner, der maaske kan lette hende Striden i det sidste, der er alt, hvad jeg kan gjøre."

Da Eir kom ind, stod Agnes med det gamle Tørklæde over sig, færdig til at gaa ud.

„Vil du sidde lidt hos den Syge, medens jeg gaar paa Apotheket?"

Eir nikkede og satte sig ved Sengen.

„Doktoren har vel sagt, at jeg gjerne vilde tale med Dem?" spurgte den Syge, da Agnes vel var gaaet.

„Ja."

„Det undrede Dem naturligvis; at jeg kunde have noget at snakke med Dem om, der jo er fremmed, men vi er ikke saa fremmede for hinanden, som De tror: vi elsker begge to den samme højest, næst efter ham deroppe, han maa jo have første Plads i alle Hjerter; ikke sandt, De elsker bende endnu? — De studser, det falder Dem underligt, at jeg saadan vil røve Deres Fortrolighed, men, ser De, en Døende har ikke lang Tid til Indledning, og Agnes og hendes Fremtid ligger mig saa saart paa Hjerte. De har vist undres over, hvordan jeg fandt hende, og vi to kom til at bo under et Tag, men hvordan det gik til, vil De netop faa vide, hvis De vil have Taalmodighed til at høre paa mig lidt.

Jeg vilde saa gjerne fortælle Dem hendes Historie, fra hun kom herind til nu. Der er ingen Plet paa hende, det var det, jeg saa gjerne vilde fortælle Dem. Hun har været saa god imod mig, fattige Stakkel, og saa vilde jeg gjerne, som sagt, til Gjengjæld gjøre det lille, jeg kan, for hende igjen, ved at fortælle Dem alt om hende. Det havde maaske varet længe, inden hun havde fortalt det selv. Mistro, Mistillid og Tvivl skiller ad, og det var saa tungt for mig at tænke paa Muligheden af, at hun skulde blive ulykkelig. —

De ved, at hun rejste herind for at træffe igjen den unge Fremmede, der var hendes Forlovede. Hun fandt ham, men hun gjennemskuede ham straks, og Vorherre var naadig mod hende, hun faldt ikke i samme Grav som jeg. Jeg elskede ham ogsaa, ogsaa mig havde han lovet Troskab, og jeg troede ham saa altfor godt. Men der kom snart en Dag, da han stødte mig fra sig, netop da jeg mest trængte Støtte; han havde faaet et nyt Legetøj, men med min Livslykke var det forbi.

Samme Dag saa jeg Agnes. Vorherre gjorde det saa, at vi kom til at logere i samme Hus. Hotellerne var optagne; Landbrugsudstillingen havde trukket saa mange Fremmede til Byen, at det var vanskeligt nok at faa Logi, og saaledes gik det til, at Agnes og jeg kom til at dele Værelse sammen.

Ud paa Formiddagen, da vi havde været ude en Tur, spurgte hun mig, hvor Landskabsmaler H. . . . boede. Det for igjennem mig. „Der er vist to af samme Navn, jeg ved ikke, hvilken De mener.“

„En mørk, bleg ung Herre. Han var i Sommer oppe i Dalen for at gjøre Studier.“

„Ja, jeg ved, hvor han bor.“

Hun lod til at blive fornøjet over det; thi hun blev med et mere meddelsom. „Det er min Forlovede,“ sagde hun.

„Det har været min.“

Hun studsede og saa paa mig, og det stolte, overlegne Smil, hun sendte mig, viste mig ligesaa godt som mange Ord, at hun ikke troede, hvad jeg sagde. Og saa fortalte jeg hende alt.

De ser saa forundret paa mig. Nej, det var ikke for at hævne mig paa ham; det var, fordi jeg syntes, det var en Pligt at raabe et Varsko til hende, bare nogen havde gjort det samme til mig!

Hun græd ikke, som jeg havde ventet, Ansigtet forblev stolt og haardt.

„Og saa har han talt til Dem om mig med Haan?“ spurgte hun, og de stolte Øjne lynede, „fortalt Dem om sit Ophold hjemme?“

Jeg nikkede.

Hun sad stille en Stund og saa ned, som grundede hun paa, hvad hun burde gjøre, saa rejste hun sig, tog Tøjet paa og gik ud.

Hvor hun var, ved jeg ikke, det har jeg aldrig spurgt hende om, men da hun kom tilbage, var hun meget venligere imod mig, og hun trykkede varmt den Haand, jeg rakte hende.

„Du havde Ret,“ sagde hun, „Stakkel, du har kjøbt Bevidstheden om det dyrt.“

Og fra den Dag har vi været sammen.

Lidt efter lidt blev hun mere fortrolig imod mig. Hun fortalte mig, at hendes Moder var død for længe siden, og at hun nu ogsaa, siden hun havde foretaget Rejsen herind, aldrig mere kunde vente at faa se sin Fader igjen. En Ven havde hun, og ham har hun talt om de tusinde Gange, og det var Dem, Eir.

Stoltheden bøjedes. Vi maatte søge Arbejde begge to, og jeg var svagelig og kunde lidet udrette, men Agnes arbejdede baade for lille Jenny og mig. Kort efter den Lilles Død blev jeg sengeliggende, og man frygtede for Sygdommen, saa man berøvede hende Syningen, hvormed hun havde ernæret os. Hun havde nok tænkt at skrive til Dem, men der gives en Armodens Stolthed og, der heller ikke er god at overvinde, hun vilde saa nødig, De skulde kjende hendes kummerfulde Stilling, hun havde handlet for uretfærdig mod Dem i de gode Dage, til at hun kunde bede Dem om Hjælp i de onde. Men i Middags, da hun troede jeg sov, hørte jeg Pennen fare hen over Papiret, da skrev hun til Dem, hun havde Brevet i Lommen, da Vorherre sendte Dem selv til hende.

Idag er det netop et Aar siden, man bar den unge Maler til Graven. Samme Dag jordede jeg ogsaa min lille Jenny, men det var kun Agnes og jeg, der fulgte hende, og hun fik en simpel Grav, men der blomstrer en hvid Rose paa den — jeg kunde jo nok plante den der, hun var jo uskyldig, Stakkel.

De spørger, om jeg ikke hader ham. Nej, Vorherre dømmer, men jeg har bedet ham saa inderlig at være ham en naadig Dommer. Om Aftenen paa hans Fødselsdag lagde jeg en Krans paa hans og Jennys Grav. Der var ingen, der saa, at jeg lagde den der, saa det gjorde intet, men jeg har angret paa, at jeg tog Penge bort til den for Agnes's Skyld; ikke sandt, de sov lige godt uden den, men det var saadan hjertelig Trang for mig at vise dem Kjærlighed. Og Dagen efter kjendte jeg, at jeg var syg, jeg sad forlænge ved Graven, jeg mærkede ikke, at Ti-

den gik saa fort, og følte ikke Kulde, før jeg rejste mig for at gaa."

„Stakkels Dem! Men nu skal De faa møde den Lille igjen snart."

„Ja, det haaber jeg forvist; skjønt jeg har gjort Vorherre saa meget imod, saa har han dog tilgivet mig alt. O, hvor jeg er glad, at jeg skal faa gaa, naar jeg bare vidste Agnes lykkelig, men Vorherre sørger nok for hende og."

„Hendes Fader har sendt mig efter hende."

„O, Gudskelov, har Vorherre ogsaa fundet ham?"

„Ja, hans Mod er ogsaa bøjet."

* * *

Ud paa Aftenen fik den stakkels Kvinde Fred. De trætte Hænder foldede hun for sidste Gang hernede, medens de blege Læber stammede et „Jesus!" og saa kom han og hentede Sjælen hjem.

Agnes sad ved Lejet og græd. Eir havde rejst sig og lagde mildt sin Haand paa hendes Skulder.

„Nu har du mistet en trofast Ven, Agnes; faar jeg Lov af træde i hendes Sted?"

Agnes saa op og smilede gjennem Taarer.

„Vil du rejse hjem med mig nu? Din Fader venter, Agnes, det var ham, der sendte mig til dig."

„Gjorde han, og du rejste, Eir?"

„Ja, jeg rejste, jeg har kjæmpet mod min Kjærlighed, men jeg har aldrig vundet Sejer. Jeg bad om at faa være dig en Ven, Agnes, jeg vilde spurgt dig om mere."

„Ikke nu, Eir, ikke her.

* * *

Hvor der var Glæde paa Berg. Agnes var kommet hjem, og det var ikke den samme Agnes, som rejste, Folket kjendte hende og forstod hende nu, og hun forstod det.

Tiden gik hurtig for hende, men det var én Ting, hun undredes over: Eir kom der ikke som før. Havde hun fornærmet ham, da hun hin Aften ved sin fattige Venindes Lig svarede saa halvt undvigende paa hans Spørgsmaal? Mon han kunde have antaget det for et afvisende Svar? — — Hvor Folk var forandrede! Lille Ragnhild var blevet helt interessant at tale med, og Faderen! Hvor var det haarde, uvenlige Væsen? Ansigtet lyste jo formelig af Kjærlighed. Han var frisk igjen. O, havde nu den fattige Pige levet! Nu havde hun kunnet faa nyde Landluften til Helsebod for det svage Bryst, men det var nok kanske bedst som det var, hendes Livslykke var forbi, Livskraften var brudt, som Doktoren sagde til Eir, og nu hvilede hun saa godt i Fred derinde paa Kirkegaarden ved Siden af sit lille Barn, og Agnes havde plantet et Skud af den hvide Rose ogsaa paa hendes Grav; thi nu var hun toet ren i Kristi Blod.

Men Eir, hvorfor kom han ikke? Nu var der Tid til at tale. — Dog, hvem var det, der kom dernede i sligt et flot Antræk? Det var jo Eir. Han hilste paa den gamle Proprietær, der stod paa Gaardstunet. De snakkede lidt sammen, og Proprietæren smilede og pegede op til hendes Værelse, og dermed gik Eir.

Montro han kom lige op?

Ja, hun hørte ham i Trapperne, og hun blev halvt forlegen staaende ved Vinduet og glemte at sige: „Kom ind!“ da han bankede paa.

Han aabnede forsigtig Døren. „Du maa undskylde, at jeg kommer helt op, men det var din

Faders Skyld, og jeg har ikke mange Ord at sige heller: „Vil du være min, Agnes!“

Hun studsede og rødmede, skjønt hun havde ventet paa Ordene.

Han gik nærmere. „Vil du, Agnes?“

Hun havde gjemt Hovedet i Hænderne, men han drog dem lempelig bort fra Ansigtet.

„Du græder?“

„O, ja, det falder mig saa underligt nu. Jeg er dig saa uværdig, Eir, men tag mig, som jeg er, jeg har ventet dig saa længe.“

Der kom nogen i Trapperne. Det var den Gamle, der aabnede Døren.

„Nu, Gudskelov, Børn, nu har Vorherre hørt min Bøn. Men du græder, Barn, hvad betyder det?“

„Bøjet Mod,“ sagde Eir, idet han bøjede sig ned og kyssede hende paa Panden.

Skandinaver i fremmed Land.

Af Boronius.

Baron og Tjener.

I Arnold Street i St. Kilda sidder Baronen i sin Villa.

Det kan hænde, den Villa ligger i San Francisco eller i Sydney, New South Wales, men den kan ogsaa meget godt i denne Stund bade sig i Solens hede Straaler i Buenos Ayres eller i Aucland paa New Zealand.

Et Sted med Sydens Temperatur og Vækstrigdom er det. For gjennem det aabne franske Vindu skimtes tidlig modne Druer i svære, violette Klaser henne paa Lysthuset, og den Vind, der hvisker, kommer ikke fra Gran og Birk, men fra veritable, duskede Palmer og fra Akazier og Figentræer.

Sid stille, Baron! Jeg vil „ta' dig," jeg har Apparatet med.

Hvor gammel og lud du er! Lidet for Øjet, lidet for Kvindernes Bifald.

Paa det runde, store Hoved staar tykke, graa Buster ud til alle Kanter, Ansigtet er gult som de tusind gulnede Bind i Hylderne paa Væggen,

Øjnene matte og forlæste, Figuren liden og vissen. Det er en Stue-Baron.

Og dog en Berømthed af Rang.

Tyskerne har taget ham, men han var egentlig en „Skandinav."

Her er hans Historie „i et Nøddeskal."

Von Schulze — vi kan jo kalde ham saa, jeg tør ikke nævne hens virkelige Navn — havde en dansk Moder, og hans Universitet var i Kiel i Schlesvig-Holsteins Dansketid. Han kunde Dansk lige til sin Dødsdag, men hvor skulds han bruge det? Det almægtige Engelsk havde jo derover fortrængt baade Tysken og Dansken i mange, mange Aar.

Som ung Mediciner var han brystsvag og blev som andre Brystsvage sendt til Syden — dødsdømt. Ingen Mennesker ventede at se ham igjen. Det fik de heller ikke, for det nye Land blev hans nye Fædreland, hvori han slog sig ned for bestandig. Men Lunger fik han paany — og meget mere.

Sligt hænder endnu. Kjendte jeg ikke i min Ungdom en Theolog med nedbrudte Nerver, næsten et Vrag, sagde han selv. Han maatte skifte Land og Luft, opholde sig i Skov og Mark istedetfor i en Skolestue eller et Præstestuderkammer. Saa blev han Opdager. Og han har forstaaet at gjøre sig berømt.

Livets Veje er mange og rare!

Nu, Stud. med. Schulze slog sig i det subtropiske Land paa Botanik, fordi han maatte være i Skoven; der var Vorherre saa god, at han lod ham finde nye og ukjendte Planter og Trær og Blomster, anderledes kan det egentlig ikke med Sandhed udtrykkes.

Men saa kom den menneskelige Selvopholdelsesdrift og Forfængelighed til. Han forstod,

at her var Vej til en Fremtid. De daarlige gamle Lunger havde gjort Begyndelsen, det daarlige gamle Hjerte fortsatte. Han skrev lange Beretninger til tyske Universiteter, fik Stipendier, gik dybere og dybere ind i Landet, fandt flere nye Planter, en blev endog opkaldt efter ham! Og eftersom Sundheden vendte tilbage, voksede „Videnskabeligheden“ ud, før han egentlig selv vidste deraf, var hans Navn kjendt, berømt, optaget i alle Videnskabs-Selskaber, citeret fra hundrede Kathedre af nærsynte, visne Professorer. Han blev selv Professor, Ridder af „det“ og Storkors af „hint,“ Direktør for den botaniske Have i sit nye Lands store nye Stad. Og saa fik han sit Ønske opfyldt en vakker Dag: den lille danske Student blev tysk Baron, adlet af Kejseren; han fik et „von“ foran sit borgerlige Schulze. — —

Nu havde han siddet der i sin Villa i Arnold Street i mange Aar, og i den støvede, tarvelige Salon blev hver Krog optaget af Kuriositeter og kostbare Gaver, og den ene Kasse under Sofa'en med de 10 Ordensdekorationer „fik Barn“ ligesom, for der kom en liden Kasse til med 9 andre Dekorationer; — har jeg ikke Baronen hængende paa Væggen (i Entréen — undskyld!) den Dag idag med hele sin lille Façade over og over bedækket af 19 — nitten — Stjerner og Kors! Under Billedet staar: „Baron Ferd. v. Schulze K. C. M. G. M. D. Ph. D. F. R. S. Zur freundlichen Erinnerung.“

* * *

„Hvordan jeg blev kjendt med Baronen?“ Jo, Professor Schübeler paa Tøien havde givet sit nye, store Værk „Viridarium Norvegicum“ med som Present og Introduktion til von Schulze.

En Dag gik jeg da den lille lys-sandede Vej

gjennem Haven. Det struttede af Kaktus, det duftede af Oleander, dejlige Ranker af en blaablomstrende Slyngplante, hvis Navn jeg ikke husker, garnerede Taget; en Lise at komme ind paa Svalgangen og skygges for den grusomme Formiddagssol. —

„Jo, Baronen er hjemme," svarede en ægte norsk Vestlandsrøst.

Det var en af vore Landsmænd, bred og tryg og blid, som lukkede op, en af disse Sømandsskikkelser der vestenfra, som har Skuldre lig en Kjæmpe, men Stemme lig en Kvinde.

En østlandsk Dame fortalte forleden, at man i Fredrikstad siger om Vestlændingerne, at „de har Kalvelort paa Tungen." Undskyld, men naar en Dame kan sige det, kan vel en Mand skrive det?

Det var Baronens Tjener, Kok, Hovmester, Selskabsdame, Fortrolige — alt i én Person, der lukkede op — med „Kalvelort paa Tungen."

Baronen var nemlig Fruentimmerhader; han vilde intet kvindeligt Tyende have i sit Hus. Tys, ingen skulde egentlig vide det.

Thi hvad vilde Lady Stanley og Madam de Sauret og Countess Fitzgerald og alle de andre sige?

Den arme Baron havde jo endog gaaet paa Danseskole i sine modne Aar for at kunne føre sig med Gratie i de bonede Sale. Han havde slige bestemte Meninger om, at en „Edelmann" — det var bestandig hans Udtryk — maatte optræde med alle en Verdensmands Egenskaber. De virkelige Adelsmænd og fornemme Damer lo ham grundig ud, naar han pustende og hostende, med lange hvide uopfyldte Hansketupper paa Fingrene og med det alvorligste, „videnskabelige" Udtryk i sit store Ansigt udførte sine

samvittighedsfulde Turer i Française eller Lanciers.

Hør her: han dansede f. Eks. i 30° R. med et skiddenhvidt Skjærf om Halsen!

Det havde han nemlig faaet af den forrige Guvernør Lord Charringtons Gemalinde. Og saalangt kan Forfængeligheden føre en Opdager: han svedede paa Ballerne i sit Skjærf under paatagen Forkjølelse bare for at kunne faa Anledning til at nævne, hvem han havde at takke for Gaven!

Han fortalte, at engang havde en Skøjer listet det fra ham, og at Baronen mærkede det midt i en Francaise. Det skal have været et Syn for Guder, da den lille Figur først stod i stor Tvil, om han burde og kunde bryde en „Edelmanns Forpligtelser" til sin Dame og forlade hende midt i Dansen — en Tysker gjør alt med Grundighed, ialfald naar han er Videnskabsmand! — saa endelig styrtede afsted: mit Skjærf, mit Skjærf — har ingen set mit Skjærf!

Vær saa snil at huske: det var i et tropisk Klima paa et Bal! Og saa den lille gamle Baron! — —

Jo, Baronen var Fruentimmerhader.

Men det var ikke hans Skyld, ikke hans alene.

Skal jeg fortælle mere derom eller tie? Ja, for jeg har faaet min Viden — om just ikke Skjørtevejen, saa iallefald Kjøkkenvejen.

Det forholder sig nemlig saa, at da hin Vestlænding, der første Gang lukkede mig ind, siden slog sig paa Gartneri og Vindyrkning, spurgte Baronen, om jeg havde en paalidelig Skandinav at anbefale ham til Tjener? Og det havde jeg. Ingen mindre end en virkelig dansk Løjtnant.

Ikke sandt, nu tænker man straks; hvad ondt havde han gjort, siden han fra Løjtnant dalede ned til Tjener?

Den kjære Jens Jørgensen havde intetsomhelst ondt gjort. Man havde bare ondt ved at forstaa, at han havde været Militær. Thi foruden det bløde Sprog var der en fin Blødhed og beskeden Stilfærdighed over den „kønne“ lille Fyr, som gjorde ham i mine Øjne langt mere skikket til Barontjener end til Kongen af Danmarks Krigsmand.

Havde han havt en Sorg?

Ja, han havde. Og saa kan Livet føre det med sig: han og Baronen kom just derfor til at passe saa underlig sammen.

* * *

Jens Jørgensen blev meget dyrebar for sin Herre. Det varede nogle Maaneder, saa maatte jo selv en lærd Mand forstaa, denne Tjener var et dannet Menneske. Baronen begyndte at kalde ham Hr. Jørgensen, og da han fik vide, det var en virkelig kgl. dansk Infanteriløjtnant, der redte hans Seng og kogte hans Mad, tog han ham ind i sin Fortrolighed — til en vis Grad.

Det er altsaa gjennem Løjtnanten, at jeg kjender Baronen bedst.

Mine Besøg i Arnold Street blev mange, men det gjaldt ikke saa ofte Baronen i Studerværelset som Tjeneren i Kjøkkenet.

Hvor underligt nu at tænke tilbage paa den stille Villa.

Jeg ser tiest det store, smudsigbrune Kjøkken. I Krogen Jens Jørgensens tarvelige Seng med Gevær og Sabel og andre krigerske Emblemer paa Væggen. Henne ved Ilden Hr. Løjtnanten selv med opbrættede Arme midt blandt

Gryder og Pander. En Røst lyder paa Tysk i Korridoren:

„Hr. Jørgensen!“

„Ja vel, Hr. Baron!“

„Har De det Spejlæg færdig til mig?“

„Ja vel, Hr. Baron.“

„Vil D bringe det ind, Hr. Jørgensen?“

„Ja vel, Hr. Baron —“

Og saa — naar Hr. Jørgensen kom tilbage og havde tørret sine Fingre, saa tog han frem — en hel Bunke Manuskript.

Thi mens Spejlæggene braste og Kaffen kogte, skrev Løjtnanten Vers, mange og lange, og smaa Noveller. Nu er flere af dem trykte; lever vi ti Aar, vil vi kanske have dem endog i norske Boghandlerbutiker.

„Hvad synes du om den?“ kunde min Ven Løjtnanten sige. „Burde jeg lade Heltinden dø — eller kunde hun kanske endnu komme sig, hva'?“

Saa blev der Debat. Og midt i de literære Diskussioner, kunde atter den gamle Røst lyde:

„Hr. Jørgensen!“

„Ja vel, Hr. Baron.“

„Kan De hjælpe mig med mine Dekorationer?“

Saa maatte Jens Jørgensen overlade mig til mine egne Betragtninger for at hægte Ordenerne fast, thi de maatte altid være med, naar Baronen skulde ud i Selskab, og de maatte ikke mistes.

„Han skulde bare have to eller tre paa idag,“ kunde han smilende fortælle, naar han vendte tilbage til Kjøkkenet: „den af St. Michael og St. George og saa den, han fik af Storhertugen af Oldenburg. De har hver sin Historie, kan du tro,“ og han fortæller mig dem atter og atter.“

„Aha.“

„Stakkels gamle Baron —, ja, han er egen. Nu skal du høre:

Han begynder jo at blive gammel og bange for at være alene om Aftenen. Saa var det her forleden, da var han god, kan du tro. Han havde givet mig Lov til at være fri en halv Dag; jeg skulde i den danske Forening. Saa kalder han mig ind om Formiddagen:

„Hr. Jørgensen“

„Ja vel, Hr. Baron.“

„De skal jo have en halv Dag fri. Kunde De ikke have de 6 Timer fra Kl. 12 til Kl. 6? Det blir jo det samme: en halv Dag!“

„Ja men ikke for den danske Forening, Hr. Baron; den møder først Kl. 8!“

„Ach ja, ach ja, — det tænkte jeg ikke paa.“ — Sagen var naturligvis, han var ræd for at blive alene.

Du, ved du hvad: i det sidste har jeg ofte kommet over ham med et gammelt Portræt i Hænderne. Jeg tænkte først, det kunde være hans Moder, men nej, det har jeg da undersøgt: det er en tarvelig ung Pige, han sidder og betragter. Stakkels Baron! Mon han ogsaa —.“

Og der kom et underligt, træt, trist Udtryk over det unge danske Ansigt med den lille svage Moustache. — —

* * *

Men siden, saaledss lidt efter lidt, fik jeg to hele Hjertehistorier at vide. Og de var slet ikke saa ulige.

Baronen havde elsket. Løjtnanten havde ogsaa elsket.

Og det var danske Piger i begge Tilfælde.

Baronen havde „mødt sin Lykke“ den sidste Sommer, han var hjemme i Slesvig By.

„Det var Apothekerens Datter, Hr. Jørgensen. Eller maa jeg sige Jens?

Det var Apotheker Schmidts Datter Ida.

Hr. Jørgens, nej, Jens, det var en underlig „Herzensmädchen“ —, her skal De se — —.“

Og saa kom Portrætet frem af Skuffen. Jens maatte lade, som om han ikke havde seet det før, hvilket han havde — adskillige Gange — over Baronens Skulder!

„Ja, det var en Skuffelse, Jens! — Har jeg fortalt, at jeg var brystsvag i min Ungdom? De ved, jeg maa have Lady Charringtons Skjærf — ja, De husker — —

„Jovist, jo vist saa, Hr. Baron.“

„Ja, ja. Den Pige kunde have været Baronesse von Schulze idag, Hr. Jens, nej, ja ja De forstaar? Jeg elskede hende, ser De, og jeg troede, at ogsaa hun — —

Ak, men det kvindelige Hjerte, Hr. Jørgensen, ja, De er ung, De ved naturligvis intet om saadanne Ting?“

„Hm.“

„Ja, skulde De have troet det. Hun lovede mig sit Hjerte, og da jeg saa skrev til hende siden, og alt kunde have ordnet sig, tænk, hun kunde blevet Baronesse! da, da fik jeg det Svar, at hun var gift!“

„Hm. Var det længe, før Baronen skrev?“

„Længe? Ja, jeg var brystsvag, ved De, og det tog vel en 3—4 Aar, før mine Lunger blev nye. Jeg kunde dog ikke skrive med daarlige Lunger — hvad? Og da begyndte jeg jo at blive en berømt Mand, Hr. Jørgensen, saa da havde jeg ikke straks Tid til at skrive. Saa, ja,

det kan vel have været en 5—6—7 Aar før jeg skrev. Men ikke mere, nej, slet ikke mere."

„Aa, men 6—7 Aar er en lang Tid for en ung Pige at vente paa Brev."

„Ja — kanske det, Hr. Jens, nej, ja! Ja, kanske det! Kanske var jeg formeget optaget af mig selv og af at blive berømt. Jeg har ikke seet det i det Lys før. Jeg har følt mig grusomt skuffet. Tænk „Ida, Baronesse von Schulze," — ja saa kunde hun have sat paa sine Kort. Og i det Sted: gift — gift, gift med en fattig Konditor i Flensburg — ah, mein Gott! Men — ja ved De hvad, Hr. Jens, sommetider synes jeg endnu, jeg kunde elske hende. Det er den eneste Gang — — —, Men hvad forstaar en ung Mand som De Dem paa saadanne Ting. Kun det endnu, Jens; naar jeg dør, saa vii jeg have dette Fotografi hos mig i Kisten — og saa mit Adelsdiplom naturligvis!" —

Jens Jørgensen gik ud i Kjøkkenet og saa paa sin Sabel og sit Gevær.

Hvad havde Baronen i Grunden ofret paa sin Kjærlighed?

Det var ikke, hvad han, Løjtnanten, vilde give saa sødt et Navn; det var da tvilsomt, om ikke Adelsdiplomet var ligesaa dyrebart derinde i Studerkammeret.

Herude i Kjøkkenet var der ingen Tvil om, at de der gode danske Vaaben paa Væggen havde været ofrede for en Pige, som ikke var det værd.

Han havde elsket over sin Stand.

Det havde ikke været noget at byde hende: en fattig dansk Løjtnantfrues eller Kaptejnfrues trykkede Tilværelse. Hellere søge over til et Guldland, hellere prøve Lykken, give op det gamle kjære Danmark, Mor og Hjem og Militærfremtid;

han vilde, han maatte gjøre sin Lykke. Det skulde gaa!

Der kunde komme et bestemt Drag i Jens Jørgensens bløde Træk stundom.

— — Og saa! Ja saa havde han ikke ladet hende vente paa Brev i 6—7 Aar, men skrevet glødende Breve, Digte, Hjerteudgydelser fra hver eneste Havn til Margrete; var det ikke et dejligt Navn, Margrete, Margrete! Men ikke havde han været et Aar fra Hjemmet, før Slaget kom.

Der var en anden Løjtnant; han kjendte ham nok. Ikke en fattig, beskeden, trofast Jydedreng med det tarvelige „Jørgensen" paa Visitkortene, men von Døhren eller von Døschen eller hvad det nu var. — —

Tænke sig til: Margrete ved en andens Arm, en Løjtnants Arm, Sabelen raslende, Sporerne klirrende paa Stenbroen.

— Herregud! Og der hang hans Sabel, og der gik han og stegte Spejlæg med opbrettede Ærmer!

Kvinde, Kvinde!

— Det var ikke frit for en Harmens Taare sneg sig frem i Øjenkrogen.

Jens Jørgensen satte sig til „Skrivebordet" midt foran Vaabnene paa Væggen — i Baronens Kjøkken.

I Taage.

I.

Hvis man kom til at kaste et Blik paa Hr. og Fru Brandon i deres Sommervilla ved Marblehead Neck, vilde man vistnok være tilbøjelig til at tro, at de havde sine Hvedebrødsdage, skjønt de i Virkeligheden havde havt dem fem Aar før. Foran Villaen laa der en liden Have, som var fuld af de dejligste Blomster. Fra Trappen, som førte op til Verandaen, og til Porten gik der en smuk Spadservej. Hver Morgen, nøjagtig til samme Klokkeslet, kunde man se Fru Brandon staa ved Porten i sin smukke Morgenkjole og tage Afsked med Hr. Brandon, som da gik til Jernbanestationen. Ved Hjælp af traadløs Telegraf blev der vekslet nok et Kys mellem dem, naar han forsvandt rundt Hjørnet. Derpaa fløj Fruen let som en Sommerfugl op ad Spadsergangen og ind i Huset.

Hr. Brandon rejste til Boston hver Dag med 8.15 Trænet og vendte tilbage ved Middagstider. To Gange om Maaneden maatte han imidlertid blive i Byen til sent paa Eftermiddagen. Ved disse Anledninger var Skilsmissen nede ved Haveporten mere end almindelig hjertelig, og da arbejdede den traadløse Telegraf ihærdigere end

ellers. Den Stund, de maatte være fra hverandre, var for kort til at kaste noget alvorligere Skjær over disse Afskedsscener.

Men en Julimorgen saa det ud til, at der laa en Sky, en bitte liden Sky, over Dagens Afskedsscene. Der var en saavidt mærkbar Dunkelhed over Fru Brandons blaa Øjne, og skjønt et Smil oplyste hendes Ansigtstræk, var der ligesom noget uægte ved det. Det var klart, at heller ikke Hr. Brandon, som nølede et Øjeblik nede ved Porten, var fuldstændig fornøjet med sig selv. Han var ikke kommen mere end tre Meter fra Gjærdet, før han standsede og gik tilbage.

„Sandt at sige, Helene," sagde han, „saa synes jeg ikke om disse Barters."

„Men hvorfor ikke det, Edward?"

„Ja, det ved jeg ikke, og det er vel Grunden til, at jeg liker dem saa daarlig. Det er kanske det, at de bruger sin Rigdom saadan bare til sin egen Fornøjelse."

„Jeg skulde ønske, vi havde deres Indtægter. Jeg for min Del kan ikke se noget stolt hos dem. Det har forundret mig, hvor ligefremme, venlige og ganske ufordærvede de har været og er, trods sin Rigdom. De er rige, og de lever flot, og det vilde du og jeg ogsaa, hvis vi var i deres Sted, og vi vilde vist gjøre lidt Opsigt ogsaa. Det kan da ikke være noget galt i at holde en kostbar Lystjacht, naar man har Raad til det."

„Og det er ikke noget galt i det, at en Nabo bliver med paa en Eftermiddagstur ombord i Jachten, naar man er inviteret. Det gjør mig virkelig ondt, at jeg kom med den lille Indvending. Du kan gjøre, hvad du vil for mig."

„Nej, nu mener du sandelig ikke, hvad du siger. Du sagde, at Barters ikke er de Menne-

sker, som du gjerne ser, at jeg var sammen med, og de kan da ikke i Løbet af en fem Minutters Tid have forandret sig saa, at de nu skulde være saa særdeles eftertragtelsesværdige som Omgangsvenner."

„Aa, vær nu ikke saa dum da, Helene. Jeg har skiftet Mening. Det kan jeg gjøre naarsomhelst paa to Minutter, jeg har gjort det Gang paa Gang. Barters er all right. Rejs du paa din Sejltur, min kjære."

„Nej, Edward, du giver efter, fordi du er saa snil; men i mit inderste Hjerte ved jeg, at du ikke liker dem — forresten ikke dem saa lidet, men Fru Barters Broder. Du kan ikke tilgive ham, at han syntes, jeg var ganske pen ved Regattaen for to Uger siden, og det er jeg forresten sikker paa, jeg var. Han gjorde forresten ikke noget værre, end at han holdt paa at forgive mig med Makroner. Jeg lader Sejlturen være. Din Indvending har gjort, at det ikke vilde blive videre hyggeligt for mig, selv om jeg blev med."

„Men jeg gjør da ingen Indvending."

„Nej, Edward, hvis du ikke gaar nu, rejser Trænet fra dig. Du har ikke et eneste Sekund at tabe. Der! — Nu maa du gaa."

Da Hr. Brandon skyndte sig afsted, sagde han, idet han saa sig tilbage: „Jeg bryder mig ikke en Døit om den Nar — hvad heder han forresten — Mitchell?"

Med det vakre, kastanjebrune Haar flagrende om sit Ansigt og slige blaa Øjne, som en Neptuns Datter kunde misundt hende, dannede den unge Hustru et prægtigt Billede, som hun blev staaende der under Almetræets Grene.

II.

Det tvetydige Smil laa fremdeles paa Fru Brandons Læber, da hun atter kom ind i Huset og gik ind i Dagligstuen. Paa et Bord mellem to Vinduer laa det Brev, som havde skaffet Tekst for deres Samtale ved Frokostbordet den samme Morgen. Arket var forsynet med en Reproduktion af Kommandør Barters private Jachtflag. Det var klart, at det var hans Brevpapir, skjønt det duftede ganske svagt af Parfume og var skrevet af Fru Barter. Med et halvt ubevidst Suk tog Fru Brandon Brevet og læste det endnu en Gang.

„Det er bare en Familietur," skrev Fru Barter; „der kommer ingen anden med end Kommandøren, de to Børn, min Broder og jeg. Jeg forstaar, at Hr. Brandon skal tilbringe Dagen i Byen, ellers vilde vi saa gjerne havt ogsaa ham med os. Hans Fravær bringer mig til at føle mig saa meget sikrere for, at De bliver med. De maa endelig komme! Dampbarkasen vil være ved Bryggen Klokken 10. Jeg vil sende Bud efter Dem eller selv møde Dem der — som De vil. Vi lover at bringe Dem iland tidsnok til at møde Hr. Brandon ved 6.30 Toget — hvis det er det, han kommer med, De ser, at jeg kjender Deres eksemplariske Vaner!"

Med et dybt Suk lagde Fru Brandon Brevet tilbage paa Bordet og saa ud af et af de Vinduer, hvorfra man havde Udsigt til Søen. Det var en ualmindelig dejlig Dag efter en hel Uges Regn. En svag Bris bragte Almetrærnes Grene til at svaje. I det fjerne saa hun de smaa Fiskerbaades Sejl flagre i Solen. En halv engelsk Mil fra Stranden laa Barters Jacht fartøjet, den hævede sig og sank i den svage Dønning saa

yndig som en Vandlilje. De travle, mørke Skikkelser paa Dækket var Folkene, som gjorde alt istand til Turen. Straks efter kunde hun se dem fire Barkasen ned fra Davideme. Saa kom en Matros springende med noget under Armen, det maatte være Puderne til at sidde paa.

Fru Brandon maatte snu sig, hun kunde ikke holde ud at se mere paa det, slig en Længsel havde hun nu efter en Sejltur. Hun saa sig om i Værelset og fik tilfældigvis atter Øje paa Fru Barters Indbydelse, som laa paa Bordet. Et Vindpust løftede det halvt sammenlagte Ark, saa det faldt lige for hendes Fødder. Hun standsede og tog det op. Hendes Fingre rørte neppe ved Papiret, for hun følte, at det ligesom hypnotiserede hende.

„Jeg tror næsten, jeg vil blive med," sagde hun til sig selv. „Det var urimeligt af Edward at komme med Indvendinger. Hvis jeg ikke bliver med, maa jeg være her alene hele Dagen, og jeg synes, det er stygt af ham at nægte mig en saadan uskyldig Fornøjelse, bare fordi han tilfældigvis ikke bryr sig om Fru Barters Broder. Det bliver desuden græsseligt varmt her idag, ja i Byen ogsaa. Edward maatte reise til Byen, der var ingen Raad for det; men det er ingen Grund til, at jeg ogsaa skal lide ondt. Fordi om jeg har det varmt, bliver det ikke koldere for ham. Jeg kan desuden komme tilbage ved fem seks Tiden, og han behøver ikke at vide noget om hele Turen, skjønt jeg selvfølgelig skal fortælle ham alt, før han har været hjemme fem Minutter; og saa faar han skjænde, saa meget han lyster. Jeg faar en hyggelig Sejltur og undgaar Varmen. Den kjære Edward! Han er saa fuld af Fordomme. Det vilde forresten ikke være

den samme Edward, hvis han han ikke havde sine smaa Fejl."

Hun satte sig ved Bordet, skrev nogle faa Linjer, hvori hun med Tak modtog Fru Barters velkomne Indbydelse og sendte det afsted med Hr. Pelvey, Gartneren. Da hun en Times Tid senere forlod Huset, meddelte hun ikke sin Hensigt til Tjenestepigen, Lisa, men sagde bare:

„Jeg gaar ud en Tur, Lisa, og kommer sandsynligvis ikke tilbage før Klokken fem eller seks."

III.

Da Edward Brandon kom paa sit Kontor samme Morgen, blev han ikke lidet bedrøvet ved at høre, at den Eftermiddags-Konference, som han sknlde til, var bleven udsat — ikke saa at forstaa, at han havde nogen særdeles Lyst til at tilbringe hele Dagen i den stegende Varme i Byen, men han havde opgivet et Par behagelige Planer for at være tilstede ved det til Eftermiddagen berammede Møde. Nu kunde han vende tilbage til Marblehead med Middagstoget, og det var ikke i videre godt Humør, han begav sig til Jernbanestationen. Kjøbet af en Buket Blomster hjalp imidlertid til at kvikke ham lidt op.

„Det er jo temmelig dumt af mig," sagde han til sig selv, „at knurre over, at jeg har faaet en halv Fridag, som jeg ikke havde gjort Regning paa. Jeg viste nok frem Vrangsiden imorges. Jeg mente forresten ikke at være ubehagelig mod Helene. Disse Barters er vist ogsaa bra nok; men gamle Barter — jeg skjønner forresten ikke, hvorfor jeg kalder ham gamle Barter, da han jo ikke er mere end fem Aar ældre end jeg — virker altid noget ubehagelig paa

mig med sine Jachtklæder, sin røde Næse og sine Sømandsmanerer. Kommandøren selv kan jeg forresten døje; men ikke Fru Barters Broder, han med sin evindelige Tale om „Venus af Medici“ og „Ufficigalleriet i Florents.“ Helene vil nok blive overrasket ved, at jeg kommer tilbage saa snart. Naar vi har spist Middag, tager vi os en Tur til Gloucester og hilser paa Bellamys. Der bliver vi til Aftens, og saa faar vi en dejlig Kjøretur hjem i Maaneskin.“

Brandon havde netop sat sig i Skyggesiden af Jernbanekupeen, da tre unge Mænd kom ind i Vognen, tre udmærkede Typer paa det elegante unge Boston. Deres kjække Skikkelser og solbrændte Ansigter vidnede om, at de tilbragte sine Ferier ved Søen. De tre unge Mænd var klædt i blaa Bomuldsklæder og saa ud som Søofficerer. Alle tre var kjendt i den fornemme Verden som Morton Bangs, John Beverly og Peabody Preston.

„Der er sandelig Brandon,“ raabte Hr. Bangs. „Vi var netop inde paa dit Kontor for at høre, om du ikke vilde være med os ud paa en Sejltur, vor Jacht ligger i Marblehead.“

Hvad gjør „Spitfire“ i Marblehead?“ spurgte Brandon og hilste paa de tre unge Mænd.

„Vi sejlede ind der i Regnvejret forleden Dag, og saa tog jeg Jernbanen til Byen. Præsten og jeg skal sejle med Beverly, og nu skal vi prøve vor nye Klyver og Topsejl. De gamle blæste i Filler for os om Fredag Aften udenfor Cape Ann Vil du ikke blive med?“

„Jo, det vilde jeg saa gjerne Bangs, men jeg skal kjøre min Hustru til Gloucester, hvor vi har en Slags Indbydelse til at spise til Aftens hos Bellamys.“

„Disse Kvinder — ja, al Respekt for din

Frue forresten. Men sig mig, kan vi ikke faa Lov at stikke indom Gloucester — det er Fuldmaane, ved du — og sejle baade din Frue og dig tilbage til Marblehead?"

„Vognen og altsammen?"

„Lad Vognen staa igjen," mente Præsten.

„Nej, det kan jeg nok ikke."

Brandon var baade glad og bedrøvet ved at have en saa god Undskyldnig for at afslaa Indbydelsen, „Spitfire" var den hurtigste Jacht paa Østsiden, og det var altid en Fornøjelse at være ombord paa den.

„Hvis denne Vind holder ved," sagde Morton Bangs, da Trænet sagtnede Farten og stansede ved Stationen Marblehead, „vil vi faa en dejlig Tur. Jeg er rigtig bedrøvet, fordi du ikke kan blive med, Brandon. Skulde Fruen have Hovedpine, eller skulde noget forandre dine Planer, skal du finde en liden Baad ved Bryggen Klokken akkurat to. Skulde du være lidt for sent ude, saa faar du blæse i Piben, saa skal vi ikke rejse med det samme. Turen skal ikke vare mere end tre fire Timer."

Edward Brandon kunde ikke sige, at han var svært lei, fordi hans Hustru ikke var hjemme. Hvorfor skulde hun nemlig blive hjemme slig en varm Dag? Det var ikke mere end rimeligt, at hun ikke brød sig om at spise Middag alene, og saa blive siddende for sig selv hele Eftermiddagen. Hun havde ikke efterladt nogen Besked til ham — naturligvis havde hun ikke det — da hun ikke ventede ham hjem før efter syv.

„Sagde Fruen, hvor hun gik hen, Lisa?"

„Nej, min Herre; hun sagde bare, at hun ikke kom tilbage før ieftermiddag."

Det var mange Steder i Nabolaget, hvorfra Helene kunde have faaet en hastig Indbydelse.

Da han forlod hende imorges, var hun ikke buden nogensteds hen. Maaske en eller anden tilfældigvis var kommen indom, og da de havde seet hans Hustru alene hjemme, havde de bedt hende til Middag. Det havde naturligvis gaaet for sig i en Fart.

„Kom de i en Vogn, Lisa?"

„Hvem?"

De, som Fru Brandon blev med ud?"

„Der har ikke været nogen her. Hun tog ikke afsted tilvogns; hun gik."

Da maatte hun være gaaet et eller andet Sted i nærmeste Nabolag. Edward spekulerede paa, hvor hun vel kunde være, men det var ikke hans Hensigt at opsøge hende. Det havde været en uheldig Dag lige fra Morgenen, og det var ikke noget andet at gjøre end at tage Tingen med Ro. En Bog, og en Cigar, kanske ogsaa en Tur langs Strandbredden vilde hjælpe til at fordrive Tiden, til hun kom hjem igjen. En svag Følelse af, hvor afhængig han var af Helene, kom over ham.

„Sig Kokkepigen, at hun steger en Kotelet til mig, Lisa, eller bring mig et Stykke kold Skinke eller noget andet, det er det samme, hvad det bliver, bare jeg faar lidt. Skulde du have lidt koldt Øl, saa lad mig faa det."

„Ja, min Herre."

Hr. Brandon skulde netop indtage sit Maaltid, da han kom til at tænke paa „Spitfire."

„Det er sandt," raabte han og skjøv tilside den tomme Talerken foran sig, „jeg skulde jo ikke komme tilbage før Klokken halv otte, det kan ikke være til noget Gavn, at jeg driver omkring her rundt Huset i hele Eftermiddag. Gutterne er vist ikke færdige med sit Formiddagsmaaltid endnu — ja, de har kanske ikke begyndt

endda. Jeg vil blive med dem. Det er vist intet andet end en frisk Søtur, som kan rive mig ud af mit daarlige Humør. Hvis jeg ikke kommer tilbage præcis 7,30, saa kan jeg jo sige, at Trænet var forsinket. Det er ikke nødvendigt at sætte Helene ind i Sagen. Det er forresten lejt, at hun ikke liker Morton Bangs. Nej, hvilken Bris for ‚Spitfire!'"

Jeg maa gjøre den Bemærkning, at Manden havde en meget tøjeligere Samvittighed end Fruen. Han greb i en Fart en let Overfrak og gik ud af Hoveddøren.

„Ja, Lisa, det var ikke Meningen, at jeg skulde komme tilbage før Aften, og du behøver ikke at sige noget om mig, naar Fru Brandon kommer hjem. Hun vil bare blive bedrøvet, over at hun er gaaet ud, hvis hun hører, at jeg kom hjem saa tidlig."

„Gad vide, hvad der er i Vejen?" sagde Tjenestepigen ved sig selv, da hun stod ved Vinduet og saa efter ham. „Han har ikke engang smagt paa Maden. Det ser ud til, at han ikke likte, at Fruen var gaaet ud. Jeg synes forresten, at hun var lidt rar, da hun gik, Der maa være kommen en Knude paa Traaden mellem disse to, som har levet sammen som et Par Turtelduer al den Tid, jeg har været her."

IV.

Helene Brandon syntes, at den Formiddagsfrokost, hun spiste ombord i „Pelican" var aldeles storartet. Den friske Søluft skjærpede desuden Appetiten. De to smaa Bartere maatte endog have sig et Par Stykker Smørrebrød, før de var komne ud af Havnen.

Da Fru Brandon sad paa Dækket i en Bambusrørstol med Storsejlet flagrende over sig som en stor hvid Sky, var det ikke vanskeligt at se, at hun ikke mere havde det melankolske Udtryk i Ansigtet, som hun havde havt, da hun kom ombord. Fru Barter havde været særdeles sød og venlig mod hende, og Kommandøren havde været aldeles fortryllende. Han var en liden, før Herremand, med graasprængt Haar og temmelig blomstrende Ansigtsfarve og en mere fremstikkende Næse, end han vilde valgt den, om han havde havt noget at sige i Sagen. Han var idetheletaget en noksaa pen Mand. Det var derfor ikke videre pent af Edward at ligne ham med Udskjæringen paa Baron Pucks Paraplyhaandtag i La Grande Duchesse. Og hvad Hr. Mitchell, Fru Barters Broder, angaar, saa syntes hun aldeles ikke, at han var nogen Nar. Han havde tilbragt lang Tid i Udlandet, og hvis noget i Amerika mindede eller ikke mindede ham om noget i Europa, maatte han fortælle det. Men det var da ikke saa særdeles farligt. Man kan jo ikke vente andet end, at man maa taale en Del, naar man er sammen med Folk, som har rejst meget.

Byen Marblehead med dens Tage og Spir var for længe siden ude af Syne, og det varede ikke længe, før de bare saa Himmel og Hav med et hvidt Sejl nu og da eller et Dampskib, som efterlod en sort Røgstribe nede i Horisonten. Med hvilken Ynde „Pelican“ gyngede paa Bølgerne! Fru Brandon tilhørte en gammel Sømandsfamilie og kjendte sig ligesom i Slægt med Havet. Den friske Søluft gav hendes Kinder en rød Farve, og hun saa særdeles tilfreds ud, undtagen engang imellem, naar hun kom til at tænke paa sin kjære Edward, som sad og svedede i

det varme Kontor inde i Byen. Hendes stakkels, kjære Edward!

Hr. Mitchell, som havde forsynet de to Damer med Plaid og Fodskamler, stod netop ved Fru Brandons Side med en Kikkert for Øjet. Efter omtrent et Minuts Forløb sagde han:

„Det er „Spitfire“ — Morton Bangs Baad. Det ser ud, som den skal til Boston.“

Netop i selvsamme Øjeblik vendte Morton Bangs sig til Edward Brandon og sagde:

„Det er Kommandørens Flag, som vajer derborte.“

„Ja, jeg ved, at han skulde have en Tur i Eftermiddag. Han indbød min Hustru, men hun kunde ikke blive med.“

„Det er en underlig Skrue, den Samuel Barter.“

„Ja, han burde havde levet i det syttende Aarhundrede. Jeg vil ikke have noget at gjøre med ham.“

„Er Hr. Bangs en af Deres Venner, Hr. Mitchell?“ spurgte Fru Brandon og saa op.

„Aa, Bangs er Ven af alle Mennesker; han er meget populær. Han og jeg var i Schweitz for to Sommere siden. Vi havde en morsom Oplevelse i Simplonpasset. Vor Vejviser, en Piemonteser ved Navn Martelli, blev en Dag aldeles beruset, og“ — her opdagede Mitchell, at Fru Brandon ikke havde nogen Interesse af at blive bekjendt med hans Oplevelser, og besluttede derfor at ende sin Beretning snaret mulig — „og Bangs opførte sig uhyre morsomt. Kjender De ham ikke?“

„Min Mand kjender ham meget godt; jeg derimod har lidet Kjendskab til ham.“

„Han er rigtig en behagelig Mand,“ fortsatte Hr. Mitchell, „og hans Sejlture er altid morsomme.

„Ja, det har jeg hørt," svarede Fru Brandon.

De to Lystjachter hilste nu paa hverandre.

I Løbet af den sidste Time havde Vinden gradvis løjet af, og skjønt „Pelican" nu og da gjorde et af disse Hug, som — ved Siden af for megen Æblekage — havde gjort, at de smaa Bartere havde maattet fjerne sig fra det øvrige Selskab, var det ikke mere end, at de to Damer syntes, det var bare morsomt. Den lille Bevægelse gjorde, at Fru Brandon faldt i Tanker. Hun brydde sig ikke om at snakke, og da Hr. Mitchell satte sig paa en Feltstol paa den anden Side af Dækket, var det saa vidt, hun var opmærksom paa det. Fru Barter var nedenunder hos sine Børn, Kommandøren opholdt sig i Bestiklugaren, saa Helene blev overladt til sine egne Tanker. Med næsten lukkede Øjne lænede hun sig tilbage paa Puderne; men eftar en Stunds Forløb blev hun vækket ved Kommandørens Stemme:

„Dette ser da sandelig ud som Taage, Kaptejn Jones; men jeg tror ikke, det bliver meget af den. De kan holde samme Kurs som nu og gaa Baut, naar vi kommer lige op under Thatcherøen. Det vil endda være Tid nok til at komme hjem igjen."

Derpaa sank Fru Brandon atter tilbage i en behagelig Døs, en halvbevidst Tilstand, hvori hun havde Følelsen af, at hun flød gjennem uendelige Strækninger, som bestod af bare graa og sølvhvide Skyer. Hun kunde ikke sige, hvor længe det varede, da det var noget, som bragte hende til at sætte sig ret op og ned i sin Stol. Jachten gjorde saa liden Bevægelse, at det saa ud, som den laa næsten ganske stille. En Taage havde indhyllet alt i et ejendommeligt Mørke.

Lyden af en Klokke lød svagt og melankolsk over Vandet til dem.

„Vinden bliver aldeles borte, min Herre," sagde Kaptejnen.

„Og Taagen synes at lukke os aldeles inde, Kan vi ikke indrette det slig, at vi kommer i Havn, Kaptejn?"

„Det er jeg bange for, at vi nok ikke kan med denne Vind. Det er jo næsten ikke Spor af Vindpust igjen."

„Men da kommer vi kanske til at blive liggende her i hele Nat."

„De mener da vel ikke det!" raabte Fru Brandon og sprang op fra sin Stol,

„Det ser uheldigvis ud til, at vi bliver liggende her, Frue," sagde Kommandøren. „Men bryd Dem ikke om det, kjære Frue; vi skal indrette det hyggeligt for Dem."

„Hyggeligt!" — og Edward, som ikke vidste, hvor hun var, og som vel vilde blive gal for hendes Skyld! Hyggeligt! O, hvorfor tilsidesatte hun hans Ønsker? Hun havde jo ligefrem nægtet at rette sig efter dem. Vilde han nogensinde tilgive hende? Hvorledes kunde hun faa sagt ham det altsammen? Og Hr. Mitchell? Det ikke mindst kjedelige ved Tingen var, at han var ombord. Han havde været den forekommende Mand, men han havde ikke en eneste Gang overskredet Høflighedens Grænser. Hvis Fru Brandon havde kunnet faa sit Ønske opfyldt i det Øjeblik, havde hun gjerne seet denne uskyldige Herre kastet overbord til Føde for Hajerne. Han var den eneste, som nogensinde havde opvakt Edwards Skinsyge, skjønt det var mange Mænd, hun havde likt ti Gange saa godt. Det saa ud, som om Skjæbnens Haand havde valgt ham som det Middel, hvormed han vilde straffe hende.

Hvor vilde Edward tænke, at der var bleven af hende? Hun havde jo ikke sagt et eneste Ord om, hvor hun gik hen. Hvis det skulde falde ham ind at søge Underretning hos Barters, vilde han ikke faa nogen; thi hun var gaaet direkte hjemmefra til Bryggen, og hun havde ikke mødt et eneste Menneske. Det vilde snart blive det Klokkeslet, da Edward skulde tage Trænet. Hun forestillede sig hans Hjemkomst, hans Overraskelse, hans voksende Ængstelse og hans Fortvivlelse. Hun syntes se ham faa fat i Folk og Lygter for at lede efter hende i den kommende Nat. Stranden og Skoven vilde blive undersøgt; hele Nabolaget vilde komme til at tale om hendes mysteriøse Forsvinden.

Helene saa forskrækket omkring sig. Taagen blev tættere og tættere. De eneste synlige Gjenstande var de to spøgelsesagtige Fyrtaarne paa Thatcherøen, men ogsaa de blev snart usynlige. Med regelmæssige Mellemrum hørte de en Taagelur et Sted, de vidste forresten ikke, hvor dens Lyd kom fra.

Med en Fortvivlelsens Gispen sank Fru Brandon ned i sin Bambusrørstol, hvor hun blev siddende, til det var for fugtig til at opholde sig længere paa Dæk. Ved Aftensbordet gjorde hun heroiske Anstrengelser for at kunne deltage i Konversationen og skjule sin Sjælekval, som var af den ejendommelige Beskaffenhed, at hun ikke kunde omtale den for det øvrige Selskab. Ingen af dem maatte nære Mistanke om, at hendes Mand havde modsat sig, at hun modtog Indbydelsen, og at han var fuldstændig uvidende om, at hun var rejst ud paa Turen. Hvorledes skulde bun vel kunne fortælle dem det? Kokken havde tilberedt et udmerket Maaltid, men

hun kunde ikke smage det ringeste. En Smule Sherry var alt, hun kunde svælge.

Saa snart Herrerne begyndte at røge, trak Fru Brandon sig tilbage til den Lugar, som blev anvist hende. Staaende med Knæerne paa en Sofa saa hun ud gjennem den aabne Ventil og prøvede at gjennemtrænge det tykke Mørke, som omgav dem. Som to af Sorg betyngede Øjne var de to Lys paa Thatcherøen saavidt mærkbare gjennem Taagen. Som hun stod og betragtede dem, blev ogsaa de borte, og Taagen indhyllede Skibet som i en stor, sort Fløjelskaabe. Ikke et Vindpust bevægede den rolige Luftkreds, og Vandfladen laa saa stille og jevn som et Oljehav.

„Hvad skal jeg sige til ham imorgen — hvis der da bliver nogen Morgendag for mig?“ var Fru Brandons angstfulde Spørgsmaal. „Han vil naturligvis ikke rejse til Byen. Efterat han sandsynligvis har tilbragt den ganske Nat med at gaa op ned i Værelset, vil han vente paa at høre fra mig eller om mig. Selv om jeg havde været ude bare med Familien Barter, vilde det være slemt nok; men hvorledes skal jeg faa Edward til at forstaa, at Hr. Mitchell ikke staar i nogensomhelst Forbindelse med, at jeg blev med paa Turen — at jeg ikke engang har ofret Manden en eneste Tanke? Hvilken Dag vil ikke Morgendagen blive?

Hun syntes, hun kom til Porten, aabnede den og gik sagte opover Verandatrappen — som en angrende Hustru, der vender tilbage og er i Uvished om, hvad Slags Modtagelse hun vil faa. Derpaa forsøgte hun at se Tingen fra et lyst Standpunkt, „Edwards vilde Glæde ved atter at

holde hende i sine Arme — men det var ligesom hun ikke fik det til paa den Maade.

Endelig kastede Helene sig næsten i fulde Klæder paa den smale Seng; men hun fik ikke sove. Hele Natten igjennem hørte hun Skibsklokken slaa hver eneste Hel- og Halvtime.

V.

„Nej, den Taagen er saa tyk, at vi vist ikke kommer nogen Vej," sagde Morton Bangs ombord paa „Spitfire."

„Hvor længe tror du, vi bliver nødt til at ligge her?" spurgte Brandon bekymret.

„Saa længe, som det behager den. Den letter kanske om nogle Timer, kanske ikke før imorgen tidlig."

„Du siger da vel ikke det!"

„Hvad er nøjagtig Tid?" spurgte Preston.

„Om et Minut er den fem," sagde Beverly, og saa paa sin Klokke.

„Hvor er vi nu?"

„Ja, det ved jeg sandelig ikke," bemærkede Bangs. „Lynn er et Sted i den Retning. Jeg saa Egg Rock til Styrbord netop før Taagen stængte for al Udsigt."

„Kan vi ikke sejle ind til Lynn Harbor?" spurgte Brandon, „eller Swampscott eller et andet Sted?"

„Nej, det er aldeles umuligt i slig Taage, kan du vel skjønne."

„Aldeles umuligt, siger du?" raabte Brandon, hvis Ansigt var blevet meget blegt i Løbet af den sidste Halvtime.

„Ja, Vinden er jo ligesaa død som Julius Cæsar," sagde Morton Bangs.

„Men jeg maa være hjemme Klokken halv otte.“

„O, der er nok intet Sted som hjemme,“ mente Beverly.

„Jeg tror sandelig, du faar spadsere, Mand, siden det er saa om at gjøre.“

„Aa, bring hid Hr. Brandons Galoger,“ raabte Preston til en af Skibsfolkene.

Den kvikke Spøg harmoniserede saa lidet med Brandons ulykkelige Sindsstemning, at han vendte Ryggen til sine tre Venner og gik forud.

„Hvad vil Helene sige?“ spurgte han sig selv. „Jeg kan forestille mig, hvorledes hun vil tage det. Jeg vil ikke kunne møde hende imorgen tidlig. Jeg kan jo ikke udholde det, selv om hun er bare en liden Smule fornærmet paa mig. Jeg kan nok agere overlegen og stikke Næsen saa højt tilvejrs, som jeg vil, det staar alligevel ikke til at negte, at den søde lille Kone er min Herskerinde.“

Den pludselige Larm af Ankerkjættingen og Ankerets Fald i Vandet afbrød et Øjeblik hans Tanker. En Taage, hvid og tæt som en Væg, havde nu skilt dem fra den øvrige Verden.

„Hun vil have den gyldigste Grund af Verden til at bebrejde mig,“ tænkte Brandon videre, „min Tankeløshed var simpelthen grusom. Hun kan selvfølgelig ikke have den ringeste Greje paa, hvor jeg er. Hendes første Tanke vil vel være den, at jeg er faldt i Søen, og hun vil vel faa Folk til at sokne efter mig. Hvorfor havde jeg ikke Mod til at fortælle Lisa, hvor jeg vilde hen? Da vilde denne elendige Taage forklaret, at jeg ikke kom tilbage, og skjønt vel Helene ogsaa da vilde følt sig mere eller mindre urolig, vilde hun ikke sønderslides af en slig skrækkelig Tvivl. Jeg er hende ikke værd; hun burde være glad,

om jeg forsvandt for bestandig. Jeg undres, hvorledes hun har det nu. Hvis hun tænker slig paa mig, som jeg paa hende, saa har hun det sandelig ikke for godt. Mine Venner her ombord maa have et Hjerte haardt som Sten. Jeg har fortalt dem, at min Hustru ikke ved, at jeg er ude paa Sejltur, og det ser næsten ud til, at de morer sig over min Uro."

I samme Øjeblik gjorde Brandon en Pause og sendte Kammeraterne, som sad og pratede og lo saa hjertelig godt, et ikke videre pent Blik. „Naar jeg hører paa disse Fyrer, begynder jeg at forstaa, hvilken vidunderlig Glæde det maa være for en Folkehob at kunne ødelægge en Mand og en Broder."

„Men Brandon da, du kjære, gamle Gut," raabte Preston, „dette gaar da sandelig ikke an. Du faar se til at kvikke dig lidt op."

Det hjalp ikke. Selv den gode Aftensmad, som blev serveret i Spisesalonen, gode Cigarer og Kaffe kunde ikke fordrive Edward Brandons Tungsind. Det var ikke muligt hverken ved Spøg eller Alvor at faa ham ud af den triste Tilstand, skjønt Kammeraterne virkelig gjorde, hvad de kunde. Brandon syntes, de var rent uhyggelige i sin Munterhed. Han gik tidlig tilsengs, kunde ikke sove, men røgte utallige Cigaretter. Det var ikke, før det begyndte at lysne, at den stakkels Mand faldt i Søvn.

VI.

Lisa sad oppe til Klokken var næsten tolv den Aften og ventede paa, at Herren og Fruen skulde komme tilbage, men saa gik hun tilsengs, idet hun spekulerede paa, hvad der vel kunde

være i Vejen. Det var i de samme Spekulationer, hun holdt paa at dække Frokostbordet den følgende Morgen, da Fru Brandon kom spadserende ind i Spisestuen. Der laa mørke Ringe om hendes Øjne, og hendes Væsen forraadte en nedtrykt Sindsstemning. Hun havde de hun drede Spørgsmaal at gjøre Lisa, men det var bare et, hun kom frem med:

„Er Hr. Brandon ikke kommen ned endnu, Lisa?"

Nu havde Brandon altid været meget snil mod Lisa, og hun vilde ikke bringe ham i nogen Slags Ulejlighed, derfor svarede hun nølende:

„Nej, Frue," men ikke før havde Pigen sagt de to Ord, før hun stansede og tilføjede: „Jo, Frue. Jeg vidste ikke, at han havde forladt sit Værelse. Han er i Haven, Frue."

Helene saa ud gjennem Vinduet og fik Øje paa sin Mand, som lukkede Haveporten efter sig, som om han netop vendte tilbage fra en af sine Morgenture. Han havde en let Vaarfrak paa Armen — en Omstændighed som ikke forundrede hende det mindste, da det altid var lidt kjøligt ved Kysten saa tidlig paa Dagen. Hr. Brandon stansede paa Halvvejen og plukkede en Rose fra et Træ lige ved Vejkanten.

Da Brandon kom ind i Værelset sad hans Hustru ved Kaffekanden og holdt netop paa at række ud Haanden for at tage en Kop fra Brættet. Der laa et ejendommeligt, prøvende Smil over hendes Ansigt, da hun løftede de trætte blaa Øjne og sagde:

„God Morgen, min Kjære."

Modtagelsen var saa forskjellig fra den, han havde ventet at faa, at den bragte ham til at studse et lidet Øjeblik, indtil han skjønte, at Helene naturligvis ikke vilde opføre nogen Scene i

Tjenestepigens Nærværelse. Hun var for stolt og for taktfuld til det. Naturligvis spillede hans Kone Komedie, det kunde ikke være Tale om andet. Den, som ikke havde noget imod Sagernes Gang, var Brandon. Han gik lige bort til sin Hustrus Stol, lagde Rosen ved Siden af hendes Tallerken, bøjede sig ned og kyssede hende. Hun saa forundret paa ham og anede, at der vel maatte ligge en Storm bag denne paatagne Ro.

Frokosten forløb som ellers, undtagen at begge var usædvanlig tause. Den uundgaaelige Forklaring laa tungt paa dem begge. Edward ventede hvert eneste Øjeblik paa, at Lisa vilde faa Ordre til at fjerne sig, og da vilde det blive Alvor af. Men intet var fjernere fra Helenes Ønsker end for nærværende at være alene med sin Mand. Lisa var kvik nok til at mærke det og lod sig gjerne laane til den lille Krigslist, som blev spillet for at holde hende, hvor hun var.

Hun syntes, hun næsten kunde dø af Nysgjerrighed og Forundring. Baade Herren og Fruen havde tilbragt Natten borte, og ingen af dem saa ud til at vide, at den anden havde gjort det. De havde forladt Huset hver for sig og kom tilbage hver for sig. Hvad skulde det betyde? Lisa havde været tilstede ved mange huslige Dramaer, men ikke ved noget, som havde nogen Lighed med dette.

Henimod Frokostens Slutning holdt det paa at blive et farligt Mellemrum, da det ringede i Entreen, og Lisa maatte ud for at lukke op. „Nu kommer han til at udtale sig," sagde Helene skjælvende til sig selv. „Nu benytter hun sig vel af Anledningen," mente Edward. Men til deres gjensidige Tilfredshed og Lettelse hændte der intet.

Den Morgen spiste de Frokost senere end almindelig, og de var neppe færdige med Maaltidet, før Hr. Brandon maatte tage Trænet til Boston. En øjeblikkelig Skræk greb dem begge ved Tanken paa de to Minutter nede ved Porten; men Tanken paa, at af alle Steder var det mindst skikket til en Familiescene, beroligede dem atter.

De sagde Farvel til hverandre nede ved Porten, og ingen havde talt om det, som laa dem nærmest paa Hjerte. Hr. Brandon gik til Byen, spekulereede paa at Helene intet sagde, medens det gik hende koldt nedover Ryggen ved Tanken paa, at Edward havde undertrykt sin Misfornøjelse. Hendes Forseelse havde jo været meget stor; for hvert Øjeblik, som gik, synte den at være hende mindre og mindre tilgivelig, og han havde taget Sagen med kold Ligegyldighed. Han elskede hende ikke mere!

Da Fru Brandon kom ind igjen, raabte hun Lisa ind i Storstuen.

„Lisa," sagde hun, „jeg er kommen i en slem Forlegenhed. Ulykkeligvis lod jeg ikke Hr, Brandon vide, at jeg tog med Hr. og Fru Barter paa en Sejltur igaar. Paa Grund af Taagen var det umuligt for os at komme iland før Klokken syv imorges. Jeg er bange for, at Hr. Brandon er svært vred paa mig, saa vred, at han ikke har villet tale med mig om Tingen. Hvad hændte der igaar? Hvad sagde han, da han kom hjem?"

„Han spurgte, hvor Fruen var gaaet hen, og jeg sagde ham, at jeg ikke vidste det. Da han saa vilde vide, hvem det var, som kom her og fik Dem ud, saa sagde jeg, at De gik ud alene."

„Saa han ikke svært overrasket og misfornøjet ud da?"

„Aa, han saa ikke svært fornøjet ud.“

„Men, hvad sagde han?“

„Han sagde ikke noget andet.“

„Men, da han kom ned imorges?“

„Jeg saa ham ikke, Frue. Han stod nede i Haven, da jeg fik se ham.“

„Sad han oppe til langt paa Nat?“

„Jeg kan ikke rigtig sige det, Frue; men jeg tror, han gjorde det. Han saa ud slig,“ tilføjede Lisa, som begyndte at blive urolig.

„Og det er alt, hvad du har at sige mig?

„Ja, Frue.“

„Ja, da var det neppe Umagen værd at spørge dig, Lisa. Nu kan du gaa.“

Den Kulde, hvormed hendes Mand syntes at have modtaget hendes uforklarlige Forsvinden, forundrede Helene i højeste Grad. Selv om han havde Mistanke, eller paa nogen Maade Vished om, hvor hun var, burde han dog været lidt interesseret. Lisas Rapport var ufuldstændig, ja kanske ikke helt sand. Det var noget ved Pigens Maade at være paa, som gjorde Fru Brandon urolig, og hendes Uro forøgedes i Løbet af Eftermiddagen, fordi hun mente at opdage et besynderligt, gaadefuldt Udtryk i Lisas Ansigt. Kunde det virkelig være muligt, at den Pige, som baade Hr. Brandon og hun selv havde sat saa højt, nu kunde sætte sig tildoms i Sagen? „Nej, mine Nerver arbejder ikke, som de plejer,“ tænkte Helene, „og det er bare noget, som jeg indbilder mig.“

Hr. Brandon kom hjem med Middagstoget. Det var en af Fru Brandons Onsdage, da en Del Venner og Bekjendte plejede at aflægge hende en Eftermiddagsvisit og drikke en Kop The. Hr. Brandon var sjelden længe tilstede ved disse Anledninger, og denne Gang forlod han

Selskabet tidligere end almindelig. Helene havde nok været ulykkelig ombord paa „Pelican“ den foregaaende Nat, men nu syntes hun, at hun havde det langt værre. Hvorfor kaldte han hende ikke til Regnskab for, hvad hun havde gjort? Hvorfor denne uforklarlige Taushed? Gik han kanske og ventede paa, at hun skulde komme til ham og bede om Tilgivelse? Hun var rede til at gjøre det nu, hvis han bare vilde give hende et lidet Vink om, at det var hans Ønske.

Da Edward Brandon gik nedover Verandatrappen, stod Helene midt i et af Værelserne og strakte uvilkaarlig Armene frem som for at kalde ham tilbage. Men han var gaaet.

Hr. Brandon gik i rigtig daarligt Humør over til Jachtklubben. Helene havde ikke engang sendt ham et bebrejdende Blik, og denne engleagtige Taalmodighed holdt paa at blive en tungere Straf for ham, end noget vredagtigt Ord kunde have været. Fra det Øjeblik, han traf hende ved Frokosten, og til nu, havde han — saa at sige — været i Skjærsilden. Det var ham ikke muligt at udholde denne Tilstand meget længere. Han besluttede at gaa og bede hende om Tilgivelse, saasnart det dumme Theselskab var over. Hun havde tydeligvis allerede tilgivet ham, slig en Engel som hun var, men han vilde høre det af hendes Mund. Hvor bleg den kjære Hustru saa ud baade ved Frokosten og Middagen, og hvor kjækt hun skjulte sin Smerte!“

„Det vil blive vanskeligt for mig at forklare min store Tankeløshed,“ sagde han sig selv. „Jeg har ikke den ringeste Ting at undskylde mig med. Kanske det er bedst, jeg skriver til hende? Ja, det vil jeg gjøre nu med det samme og sende det hjem til hende med et Bud. Kanske det

vil gjøre Resten af Eftermiddagen hyggeligere for hende."

Han stod i Klubhusets Læseværelse, da han fik denne Tanke. Rundt omkring var der flere Borde, forsynet med Skrivematerialer. Han satte sig ved et af dem og skrev:

„Min kjære Hustru!

Da jeg giftede mig med dig for fem Aar siden, havde jeg en ikke liden Mistanke om, at jeg giftede mig med en Engel. Nu er jeg sikker paa det. Jeg kan aldrig tilgive mig den Ængstelse og Lidelse, som jeg maa have foraarsaget dig den forløbne Nat; og din ubeskrivelige Sødhed ved ikke at bebrejde mig er noget, som jeg aldrig skal glemme —"

„De maa undskylde, at jeg forstyrrer Dem, Hr. Brandon," sagde Kommandør Barter, som kom gaaende fra den anden Ende af Værelset, „men jeg maa fortælle Dem, hvor bedrøvet jeg var ved at maatte holde Deres Frue som Fange hele Natten. Det var jo den skrækkelige Taages Skyld. Men da De er en gammel Sejler, kan De sætte Dem ind i slige Uheld, og jeg tør vel tro, at Deres Frues lange Fravær ikke voldte Dem for megen Ængstelse."

Brandon slap sin Pen og stirrede paa Kommandøren.

Saa Helene havde rejst med Barters alligevel og været borte hele Natten. Den samme Taage, som havde stængt ham, havde altsaa stængt hende ogsaa! Kunde det være muligt, at hun havde været ligesaa uvidende om hans lille Eventyr som han om hendes? Det var absolut sikkert — hvis da ikke Lisa havde sladret. Det var ikke at undres paa, at Helene ikke havde taget fat paa ham!

„Tag Dem ikke nær af det, Kommandør!“ raabte Brandon, som rejste sig fra sin Stol og trykkede den ældre Mands Haand med en Hjertelighed, som næsten overraskede ham, „jeg vidste jo, at min Hustru var fuldstændig i god Behold, uaar hun var sammen med Dem.“

Edward Brandon havde vist aldrig i hele sit Liv været saa glad, som da han fik høre om sin Hustrus Eventyr. Han maatte endnu en Gang trykke Kommandørens Haand, før denne tog Farvel med ham. Derpaa rev Brandon det halvskrevne Ark i Stykker og kastede det i Papirkurven.

Idet han gik ned fra Klubhusets Veranda til den Græsplæn, som vendte mod Søen, hvor han stansede for at tænde en Cigar, hengav han sig til følgende Tanker:

„Jeg vil drive om her, til Helene har taget Afsked med sine Thegjæster. Det er saa klart som Dagen, at hun ikke har rede paa mit Eventyr, og jeg kan ikke skjønne, hvorfor jeg ikke skulde kunne have lidt Moro med hende, før hun opdager det. Jeg vil agere vred og dødelig fornærmet og beskylde hende for at have koketteret paa en mindre passende Maade med Barters Svoger. Det Punkt skal jeg virkelig benytte mig af. Den Mitchell er forresten en ækkel Person. Helene vidste meget godt, at han skulde være med paa Turen. Men hvad skal jeg gjøre med den Spitfire-Affære? Hvorfor blev jeg dog med paa den Tur? Jeg faar kanske lade Sagen med Mitchell fare og holde mig til Hovedsagen. Det vil jo være det mest værdige ogsaa. Jeg førte ikke Helene bag Lyset ved at blive med Bangs, men det gjorde hun ved at blive med Barters, efterat hun havde ladet mig faa det Indtryk, at hun ikke vilde modtage Indbydelsen. De to Sager er aldeles ikke analoge.“

Hr. Brandon gik op og ned paa Græsplænen, tænkte og røgte, til han ikke havde mere igjen af sin Cigar, hvorefter han gik ind og saa igjennem Dagens Aviser.

Fru Brandons sidste Thegjæst havde taget Afsked, og hun sad i en Sofa og tænkte paa sit ulykkelige Eventyr, da Lisa kom ind og meldte, at Hr. Morton Bangs vilde tale med hende.

„Min kjære Frue," sagde Hr. Bangs, „jeg kommer for at lægge min Undskyldning for Deres Fødder. Jeg kan umulig i tilstrækkelig Grad udtale min Beklagelse over det, som er hændt. Det var aldeles ikke min Mening at holde Deres Mand ude den hele Nat."

„Den hele Nat!"

„Ja, det maa jo siges at være en hel Nat. Taagen lettede ikke før Klokken fem imorges, og da satte vi straks Kursen for Lynn Harbor. Jeg har aldrig seet en Mand i slig Sindsstemning. Engang troede jeg sandelig, at Brandon vilde kaste sig i Vandet og prøve paa at svømme i Land. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han aldrig mere sætter sin Fod ombord i Spitfire."

„Jeg — jeg vidste, at han var et Sted, men ikke hvor."

„Har han da ikke fortalt Dem det?"

„Hr. Brandon tog Morgentoget til Byen," sagde Fru Brandon, som nu først kom til sig selv igjen, „og han havde ikke nogen Anledning til at meddele mig, hvor han havde været. Jeg har endnu tilgode at høre ham meddele mig Enkelthederne ved hans Tur. Men, maa jeg ikke faa Lov til at give Dem en Kop The, Hr. Bangs?"

„Jo, mange Tak. Jeg maa atter sige, at Brandon var ganske fra sig selv ved Tanken paa den Ængstelse, han voldte Dem."

„Ja, jeg var i Sandhed ængstelig den hele Nat."

„Det bedrøver mig, Fru Brandon."

„Det var da sandelig ikke Deres Fejl, Hr. Bangs."

„Nej, hvor snilt af Dem! Men det var heller ikke Deres Mands Feil. Det var Taagen, som gjorde det altsammen. Da vi traf Brandon paa Middagstoget —"

„Middagstoget?" gjentog Helene for sig selv. Men hvorfor havde ikke Lisa fortalt hende det?

„— Saa nægtede han paa det bestemteste at blive med os, men da vi sad i Klubhuset netop før Middag, kom han og sagde, at han havde skiftet Mening. Vi blev naturligvis glade, fordi vi skulde faa ham, som altid er i saa godt Humør, med os "

Da Hr. Bangs tog Farvel med Fru Brandon, syntes Værelset hende for trangt og varmt. Hun kunde ligesom ikke faa puste inde og gik derfor ud paa Verandaen. Den kolde Luft oplivede hende og hjalp hende til at tænke.

Edward var altsaa kommen hjem, før han mente det, og da han ikke fandt hende hjemme, havde han rejst paa Sejltur sammen med Hr. Bangs og de andre Herrer. Saa var de bleven indestængt i Taagen akkurat som hun. De to havde altsaa svævet i dødelig Frygt for hverandre, og ingen af dem havde næret den svageste Mistanke om den andens Tur. Hun havde aldrig oplevet noget saa fornøjeligt! Hvis ingen havde sagt noget til Edward — og hvem skulde vel have gjort det — kjendte han intet til hendes Eventyr, og da vilde hnn foranstalte en liden Scene, naar han kom hjem Hendes Nerver havde været i en saa voldsom Spending siden igaar Eftermiddag, at det ikke vilde være vanskeligt

at udgyde nogle Taarer. Havde ikke Edward desuden ventet dem?

Med disse Tanker beskjæftigede Helene sig, da hun fik se sin Mand komme spadserende med en Gang saa elastisk, at den rent forundrede hende. Han kom hende smilende imøde. Da gik Helenes ondskabsfulde Plan istykker med en Gang; thi hun saa paa hans Ansigt, at han vidste det altsammen, og han saa, at hun kjendte hans Eventyr, og leende omfavnede de og kyssede hverandre.

Hvis nogen havde passeret Villaen i det Øjeblik, vilde de sikkerlig have ment, at der havde et Par Folk sine Hvedebrødsdage.

Parkers Eventyr.

Af V. L. Alden.

Jeg ved, at Historien er sand, for Parker har selv fortalt mig den, og han har ikke Indbildningskraft nok til at opfinde en Usandhed, og har han prøvet paa det, er det altid gaaet ham galt. Hans Fag er at skrive dybsindige, alvorlige Romaner, og nærer han nogen Stolthed, saa er det over, at hans Bøger er „lærde," og ikke af den Slags, der blot idag morer og interesserer Læseren.

Vi havde just talt om Amerikanernes Tilbøjelighed til at spare paa Tiden, og jeg fortalte, at jeg havde hørt, at det ikke var sjeldent at træffe Folk imellem dem, der, naar de traf sammen med snakkesalige eller trættende Personer paa Rejser eller andetsteds, fremviste Kort, de bar hos sig, som indeholdt en Afvisning eller en Formaning til at bruge Tiden bedre end med ørkesløs Tale.

Parker smilede og sagde: „Ja, det er ganske sandt. En Ven af mig, der kom fra Chicago, bragte mig engang et Slags Kort, hvorpaa der stod trykt Ordene: „Jeg er døvstum!" Han fortalte mig, at dersom jeg vilde gjøre Forsøg paa at indlede en Samtale med en Ubekjendt i en Chicago-Sporvogn, kunde det godt hænde, at et

lignende Kort vilde blive holdt op for mine Øine, som et fint Vink om, at han ønskede, jeg vilde lade ham i Fred.

„Jeg har isinde at rejse til Warwickshire imorgen," sagde jeg saa til ham," — fortsatte Parker, — „for at tilbringe en Uges Tid hos Stanley, jeg vil tage Kortet med mig. Dersom nogen skulde begynde paa at ville forstyrre mig, medens jeg læser mine Aviser, vil jeg se, hvad Virkning det kan gjøre at stikke mit Kort frem." Ideen forekom mig udmærket. Disse Amerikanere er praktiske Folk. Denne Maade at undgaa Overhæng paa, syntes jeg afhjalp et længe næret Savn."

„De kjender jo nok Stanley. Det bedste Menneske af Verden, men tungnem og kjedsommelig. Sig mig, hvoraf kommer det, at naar man siger, en Mand er det bedste Menneske af Verden, saa underforstaaes der altid, at han er kjedelig. Det er ligesom naar man siger om en Pige, at hun har en udmærket Karakter. Naar en Mand siger det, saa ved man paa Forhaand, at hun er forskrækkelig grim. Det har nu imidlertid ikke noget at gjøre med min Udflugt til Warwickshire.

Jeg tog med Banen fra Custon paa anden Klasse. Jeg var alene i Vognen, lige til Signalet blev givet, og glædede mig allerede ved Udsigten til den Ro, en nervøs Rejsende sætter saa megen Pris paa, da Døren atter blev revet op, og en Dame i sidste Øjeblik blev hjulpen ind af Konduktøren. Toget var allerede i Gang, saa det var umuligt for mig at opsøge en anden Vogn, jeg forskansede mig derfor bag min Avis og forsøgte at indbilde mig, at alt nok skulde gaa godt.

Min Rejsefælle var en elegant klædt Dame paa omtrent tredive Aar. Den brændende Sol

og Frygten for ikke at naa Toget havde givet hende en meget blomstrende Farve, og jeg kunde se paa Udtrykket i hendes Ansigt, at Ønsket om at faa Lejlighed til at udtale sig om Vejret og Droskekuskenes Nederdrægtighed var mægtigt i hende. Naar en Kvinde er paa Rejse, og alting ikke gaar, som hun ønsker det, føler hun altid en uimodstaaelig Trang til at udøse sine Klager for den første den bedste Person, hun træffer paa. Jeg saa tydelig, at hun var lige paa Nippet til at tale til mig, og da jeg ikke vidste, hvem hun var, eller hvilke Hensigter hun mulig kunde have, blev jeg bange. Jeg ved godt, at jeg er aldeles tosset af Nervøsitet, naar jeg føler mig ene med en ubekjendt Kvinde, men jeg kan ikke faa Bugt dermed.

Nu brød det løs. „Undskyld, men vil De ikke være saa god at sige mig, hvad Klokken er. Droskekusken maa have været en hel Time om at kjøre fra South Kensington til Euston Square, jeg er vis paa, han har enten været fuld eller har taget en fejl Vej. Droskekuske er en sand Plage, og der er ingenting at stille op med dem. Klage til Politiet gjør Damer jo ikke gjerne, og det hjælper heller ikke det mindste. Jeg skal fortælle Dem, hvordan det gik en af mine Venner forleden Dag —."

Paa dette Punkt rakte jeg Damen det Chicago-Kort, som jeg havde faaet Dagen før.

Hun læste det og udbrød ganske forbløffet: „Ja saa! Det var da sørgeligt!" Hun iagttog nu en nødtvungen Taushed, medens jeg fordybede mig i min Avis og lykønskede mig selv til at være bleven fri for den Plageaand.

Naar jeg skal være ganske ærlig, følte jeg mig imidlertid ikke saa lidet plaget af min Samvittighed, thi Forskjellen imellem at sige en Løgn

eller give en Person et Papir, hvorpaa den staar trykt, er ikke meget stor. Jeg forelagde mig selv det Spørgsmaal, om jeg ved at give Damen et Kort, hvorpaa der stod: „Jeg er døvstum," ikke var lige saa stor en Løgner, som om jeg havde fortalt hende det samme med de samme Ord. Jeg følte mig imidlertid i Øjeblikket saa lettet ved at være sluppen for min Rejsefælles Snakkelyst, at jeg foresatte mig at udsætte Undersøgelsen af den moralske Side af Sagen, til jeg havde naaet min Rejses Maal.

Ved Willesden kom der en Rejsende til ind i Vognen. Denne Gang var det en ganske ung Pige, der øjensynlig var ventet af den ældre Dame, thi lige fra vi kjørte fra Stationen, havde hun været opstillet ved Vognvinduet og viftet med sit Lommetørklæde, som om hun var gal. De to Damer kyssede meget kjærlig hinanden efter deres Kjøns Sædvane og begyndte derpaa en ivrig Samtale. I Begyndelsen talte den unge Pige i en meget dæmpet Tone, som for at undgaa at blive hørt, men den anden sagde: „Aa, du har ikke nødig at bryde dig om den Herre. Han er stok døv og tillige stum, vi kan tale sammen, som om vi sad hjemme i vor egen Stue." Den Nyankomne kastede et nysgjerrigt Blik paa mig, og de to Damer begyndte nu at afhandle Familiesager.

Toget skulde ikke stoppe, før vi naaede Rugby. De havde allerede talt om mange Ting, der var af en saa privat Natur, at de neppe havde gjort det i en Fremmeds Nærværelse, hvis de havde troet, han kunde høre dem. Hvad de videre kunde omtale i deres indbildte Sikkerhed, var ikke at forudse. Jeg sad her som en Lurer uden at se nogen Mulighed til at slippe ud af min pinlige Stilling. Dersom jeg nu pludselig

underrettede Damerne om, at jeg var istand til at høre hvert Ord, de sagde, hvad maatte de da tænke om min falske Underretning om, at jeg var døvstum? De vilde utvivlsomt tage mig for en Afsindig eller en Forbryder, og i hvilketsomhelst Tilfælde kunde jeg komme i en slem Knibe. Og saa var desuden den unge Pige saa nydelig, saa sød og elskværdig, at jeg ikke kunde faa mig selv til at skræmme hende ved at sige: „Jeg er hverken døv eller stum, og jeg har hørt hvert eneste Ord, De har sagt.“ Nej, jeg kunde ikke gjøre det, jeg havde ingen anden Udvej end at fordybe mig i min Avis og gjøre mig Umage for at høre saa lidet som muligt af Samtalen.

Lidt efter blev min Opmærksomhed imidlertid vakt ved at høre den ældste af Damerne nævne mit Navn. „Jo, ser du,“ sagde hun, „jeg maatte rejse hjem i Dag, fordi John har indbudt denne kjedsommelige Parker til at tilbringe en Uge hos os, saa kunde jeg naturligvis ikke blive borte.“

„Men, Tante,“ sagde den anden, „hvoraf ved du, at han er saa kjedsommelig, du har jo aldrig seet ham?“

„Aa, det ved jeg paa Forhaand, alle Johns Venner er forfærdelig kjedelige. Det er, som om han med Villie udsøger de dummeste Folk i hele Verden og beder dem ned til os for at plage Livet af mig. Og jeg har engang prøvet paa at læse en af denne utaalelige Parkers Bøger, men noget mere dumt og kjedeligt, kan du vanskelig forestille dig.“

„Er han ung eller gammel?“ spurgte den unge Pige.

„Det ved jeg ikke. Jeg ved kun, at han er ugift, og det er ikke saa underligt, der er ingen,

der kunde udholde at være gift med saadan en tør, kjedelig Person."

„Jeg kunde jo selv gifte mig med ham," svarede den unge Dame leende. „Jeg har slet ikke noget imod dumme Folk. Hvad vil du give mig, Tante, hvis jeg tager mig af ham, medens vi er sammen paa Greenhill?"

„Det vil jeg være dig meget taknemmelig for," svarede Tanten. „Han kunde ikke være kommen paa en mere ubelejlig Tid. Jeg vilde helst blevet i Byen til Mandag, og saa var det min Mening at begynde paa at gjøre Huset rent. Nu maa jeg imidlertid rejse hjem allerede i Dag, og af Rengjøringen bliver der ikke noget, før denne Parker er rejst igjen. Vorherre maa vide, hvor længe han har isinde at blive, jeg er vis paa, han er en af den Slags Mennesker, der aldrig mærker, naar de er i Vejen. Jeg tænker, han er med dette Tog, jeg ved det rigtignok ikke, han kan ogsaa komme med Ti-Toget."

Det var en pen Historie. Jeg var altsaa i Selskab med Stanleys Hustru og Niece, og for Fruens Vedkommende en alt andet end velkommen Gjæst i hendes Hjem, man kunde gjerne sige, en kjedsommelig Plage. Hvad vilde hun sige, naar hun naaede Greenhill og opdagede, at den Mand, hun havde troet var døvstum, ikke var nogen anden end den ubehagelige Parker, og at han havde hørt hvert Ord, hun sagde om ham? Jeg kunde umuligt vise mig i hendes Hjem eller lade hende vide, hvem jeg var. Jeg maatte se at slippe ud i Rugby, hvor vi skulde skifte Tog, tage tilbage til Byen og derfra skrive til John, at jeg havde faaet vigtige Forretninger, der forhindrede mig i at gjæste ham netop i disse Dage. Men saa kom jeg til at tænke paa min Kuffert, der var i Godsvognen og mærket Greenhill Station.

Jeg maatte have den med mig, der var et Arbejde i den, som jeg havde lovet at gjøre færdig og aflevere i de allerførste Dage. Nej! Jeg maatte tage med til Greenhill Station, og se at faa fat i min Kuffert, selv med Fare for at møde Stanley der. I Rugby kunde jeg nok undgaa Mrs. Stanley og hendes Ledsagerinde og slippe ind i en anden Vogn. Vi kunde være i Rugby om en Time, den Tid maatte jeg se at faa Ende paa, saa godt jeg kunde."

De to Damer fortsatte Samtalen, men havde heldigvis skiftet Emne, de syntes for Øjeblikket at have glemt den ulykkelige Parker. De talte om Egnen, de kjørte igjennem, og Mrs. Stanley reiste sig og gik hen til det Vindu, hvorved jeg sad, og pegede ud. Idetsamme gav det et lidet Stød i Vognen, og hun havde nær sat sig paa mit Fang.

„Du gjorde Herren forskrækket, Tante," sagde den unge Pige smilende, efterat Fruen atter havde indtaget sin Plads, „han saa ud, som om han troede, du vilde knuse ham."

„Han maa være let at skræmme," sagde Tanten. „Han har forresten et underligt Blik. Mange af disse Døvstumme har en daarlig Karakter. Han er ogsaa forskrækkelig styg, synes du ikke?"

Jeg hørte ikke den unge Piges Svar paa denne smigrende Ytring; men Mrs. Stanley vedblev efter endnu et Blik paa mig:

„Den Mand har virkelig et vist lurende Udtryk i sit Ansigt. Ikke fordi jeg er den mindste Smule bange for ham; men det skulde ikke undre mig, om han var af den Slags Folk, der løb med ens Vadsæk eller Paraply og med største Frækhed forsikrede, at det var en Fejltagelse, hvis man greb ham i det."

Det blev morsommere og morsommere. Jeg vidste nu, at Mrs. Stanley betragtede den Parker, som hun troede, hun aldrig havde seet, som en utaalelig Plage; og nu viste det sig, at hun mistænkte den Parker, hun havde seet, for at være en lumsk Tyv. Heldigvis var vi nu nær ved Rugby, hvor jeg skulde blive friet fra mine ufrivillige Plageaander.

I dette Øieblik begyndte den ældre af Damerne en af disse nervøse Ransagninger efter sin Pung, som man ser rejsende Damer foretage Gang efter Gang. Jeg dadler dem ikke for det. Dersom jeg ikke vidste, hvor min Lomme var, eller hvordan jeg, dersom jeg skulde være saa heldig at opdage Vejen til den, skulde finde noget i den, tror jeg ganske sikkert, at jeg vilde bruge endnu mere Tid og være endnu langt ivrigere i mine Efterforskninger. Mrs. Stanley fandt omsider Indgangen til sin Lomme efter lange Undersøgelser, og lidt efter forkyndte hun med stor Alarm, at hun savnede sin Pung. „Der var omtrent 300 Kroner i den, Anna, foruden min Billet! Jeg har havt den, efter at vi er begyndt at kjøre."

„Har du ikke puttet den i din Rejseveske eller i en af dine Lommer?" spurgte Niecen.

Mrs. Stanley forsikrede, at ingen af disse Muligheder var tænkelig, ikke destomindre søgte hun ethvert Sted, hvor der var nogensomhelst Sandsynlighed for, at en Dames Børs kunde forvilde sig hen, men uden Held.

„Den er borte," udbrød hun tilsidst; „og jeg er vis paa, at den Fyr der i Hjørnet har taget den ud af min Lomme, medens jeg saa ud af Vinduet."

„Nej, Tante, det har han ikke," svarede den unge Pige, „jeg saa paa ham hele Tiden, og han

tog hverken Hænderne eller Øinene bort fra sin Avis."

„Kjære Anna, tror du virkelig, at du er hurtig nok til at følge en udlært Tyvs Bevægelser? Den Mand har min Pung, det er jeg aldeles vis paa, og jeg melder ham til Politiet, saasnart vi kommer til Rugby."

Det var klart, at jeg maatte styrte ud af Vognen, saasnart Toget holdt ved Stationen, før der kunde blive kaldt paa en Betjent. Jeg greb mit Rejsetæppe og min Paraply for at være parat.

„Nej, det bliver der ikke noget af, min gode Ven," sagde Mrs. Stanley, idet hun rejste sig og forhindrede mig i min Hensigt ved at stille sig i hele sin Bredde foran Døren og stikke Hovedet ud af Vinduet.

Jeg indsaa nu, at Spillet var ude. Trække hende bort kunde jeg ikke, og hun vilde ikke lade mig slippe. Jeg satte mig ned med Fortvivlelsens Ro og afventede den Betjents Komme, som Mrs. Stanleys ivrige Vinken havde tilkaldt.

Den Mand der har taget min Pung," sagde Mrs. Stanley, saasnart Politibetjenten aabnede Døren. „De vil sikkert finde den i hans Lomme. Den er mærket A D. S. og indeholder 300 Kroner i Sedler og Guld, nogle Sølvpenge og min Billet."

„Hvad siger De til det?" spurgte Politibetjenten, øjensynlig allerede fuldstændig overtydet om min Skyld.

„Ganske simpelt, at det ikke er sandt," svarede jeg. „Jeg ved ikke det mindste om denne Dames Pung, og jeg kan let overtyde Dem om, at en slig Mistanke umulig kan ramme mig."

„Hvad vil det sige?" udbrød min Anklager-

ske. „Han er jo hverken døv eller stum! Betjent, han har foregivet, at han var døvstum! Det viser bedst, hvad han er for en Skurk!“

„De maa følge med mig,“ sagde Betjenten. „Gjør ingen Modstand, det nytter Dem ikke. De maa ogsaa gaa med, Frue, for at fremkomme med Deres Klage.“

Jeg rejste mig for at følge Betjenten, da stødte min Fod paa noget, der laa paa Gulvet. Jeg bukkede mig ned og tog det op. Det var den savnede Pung.

„Er det Deres Pung, Frue?“ spurgte jeg og holdt den op. „De maa have tabt den før, da De saa ud af Vinduet.“

„Det kjender vi nok,“ sagde Betjenten. „De skulde vel ikke selv have ladet den falde, da De saa, at De var opdaget! Kom nu bare med, og spild ikke Tiden med Narrestreger!“

„Nej, nej!“ udbrød den unge Pige. „Tante, du gjør Herren Uret. Du har selv tabt den. Jeg erindrer nu tydelig, at du havde den i Haanden, da du gik hen til Vinduet, og det var i den venstre Haand, saa Herren kunde umulig naa den.“

„Er De vis paa det, Frøken?“ spurgte Politibetjenten.

„Det er jeg. Den Herre der er fuldkommen uskyldig, De maa ikke tænke paa at arrestere ham. Tante, sig dog, at det er en Fejltagelse. Det er jo forfærdeligt at komme med en saadan Beskyldning, naar man ikke er vis i sin Sag.“

Mrs. Stanley aabnede sin Pung og fandt hele dens Indhold urørt. „Jeg er bange for,“ sagde hun i en noget nedstemt Tone, „at her foreligger en Fejltagelse, og at Herren der ikke har gjort sig skyldig i noget Tyveri. Jeg kan bare ikke forstaa —“

„Godt, Frue, De tager altsaa Deres Klage tilbage? spurgte Betjenten.

„Ja, naturligvis," sagde den unge Pige hurtig. „De maa undskylde, at vi har ulejliget Dem." Idet hun vendte sig til mig, tilføjede hun: „Det gjør os meget ondt, at vi har voldt Dem saa meget Besvær uden Aarsag."

Jeg tænkte rigtignok, at „Besvær" var et meget mildt Udtryk, naar man tog Hensyn til alle Omstændighederne ved Sagen, men jeg var saa glad over at slippe ud af Kniben, og den unge Pige saa taknemmelig over hendes Indskriden, at jeg sagde, og bildte mig virkelig ind i det Øjeblik, at jeg mente det, at det havde ikke det mindste at sige for min Skyld.

„Men hvorfor bildte De mig ind, at De var døvstum? Det kunde jeg dog ønske at faa at vide?" udbrød den stadig uforsonlige Mrs. Stanley.

„Jeg vil ikke raade Dem til at spille den Komedie oftere," sagde Politibetjenten strengt. „Jeg vil lade Dem vide, at naar De sejler under falskt Flag, maa De ikke undre Dem over, at De kommer i Forlegenhed. De maa opgive mig Deres Navn og Adresse, i Tilfælde af at der skulde komme mere ud af den Historie."

Jeg gav ham min Adresse, saa snart jeg var kommen ud af Vognen, og paa samme Tid stak jeg en rigelig Drikkeskilling til ham og bad ham ikke forraade mit Navn for Mrs. Stanley. Derpaa skyndte jeg mig ind i en Tredjeklasses Vogn i den øverste Del af Toget, nu gjaldt det om at undgaa at møde John Stanley paa Greenhill Station. Jeg vidste, at dersom han saa mig, maatte jeg enten tage med ham hjem eller fortælle ham hele Historien. Han var af den Slags Folk, der vil tilbunds i enhver Ting og bliver ved at spørge, til de faar fuld Oplysning; jeg

vidste, at han ikke vilde nøjes med min blotte Forsikring om, at Forretninger nødte mig til straks at vende tilbage til London. Tage hjem med ham var mig umuligt, jeg vilde ligesaa gjerne vandre i Fængsel. At møde hans Hustru efter at hun havde sagt, at jeg var en Plage, og dum og saa ud som en lumsk Tyv, vilde have været galt nok; men at møde hende efterat hun havde forsøgt at faa mig fængslet som virkelig Lommetyv var mere end den modigste Mand kunde tænke sig at gjøre. Dersom jeg kunde undgaa Stanley og slippe tilbage til Byen, kunde alt endnu gaa godt. Min eneste Sorg var, at jeg ikke kunde faa takket den elskværdige, unge Pige, der havde reddet mig ud af Betjentens Hænder.

Jeg saa Stanley paa Stationen, da Toget kjørte op; men han saa ikke mig, da jeg havde gjemt mig bag Vogngardinerne. Jeg passede paa, i det Øjeblik han vendte Ryggen til, sprang ud og styrtede ind i Garderoben, der var lige ved. Jeg havde haabet, at jeg kunde være der, indtil Stanley havde forladt Stationen, men jeg blev skuffet. Folkene, der saa, at jeg ikke havde noget der at gjøre, mistænkte mig straks for at nære onde Planer mod det Rejsetøj, der var overgivet til deres Varetægt, og gav mig Ordre til at forlade Garderoben. Jeg forsøgte, hvad et lidet Pengestykke kunde udrette, men det gjorde mig endnu mere mistænkelig, og jeg maatte afsted, enten jeg vilde eller ej.

Jeg listede mig med den yderste Forsigtighed fra Garderoben ind i Spiseværelset — der var vel ingen Sanesynlighed for, at noget fornuftigt Menneske vilde søge efter mig der. Idet jeg slog Frakkekraven op og trak Hatten ned over Øjnene, begyndte jeg at gaa løs paa Spisevarerne. I et

helt Kvarter blev jeg derinde og ødelagde min Fordøjelse for lange Tider. Omsider mente jeg, Kysten maatte være klar, jeg forlod mit Tilflugtsted og — løb lige i Armene paa Stanley, der ventede paa det næste Tog, som han sikkert tænkte vilde medbringe mig, da jeg jo ikke havde været med dette.

„Hvad for noget, er De her alligevel?“ udbrød han. „Hvor i al Verden har De dog været?“

Jeg mumlede noget om, at et Telegram, jeg netop havde faaet, kaldte mig tilbage til London, og idet jeg følte mig tilmode som den elendigste Synder, tilføjede jeg, at jeg havde telegraferet tilbage, at jeg kom igjen med første Tog.

Stanley stod med aaben Mund og gloede paa mig i stum Forbauselse. Omsider udbrød han:

„Er der da nogen syg? Hvad er der i Vejen? Lad mig faa se Telegrammet?“

Jeg foretog en forgjæves Ransagning af mine Lommer og svarede saa, at jeg maatte have mistet det, og at det var fra en Onkel, der var død pludselig.

„Fra en Onkel, der er død pludselig og saa har telegraferet til Dem!“ sagde den mer og mer forbausede Stanley. „Jeg maa se Telegrammet. Kom med mig hen paa Kontoret. De maa forlange en Afskrift af det.“

Han trak mig hen til Telegrafstationen og bad i mit Navn om at faa udleveret et nyt Telegram.

„Hvad sagde De, den Herres Navn er?“ spurgte Telegrafisten.

Stanley sagde ham, at det var „Parker.“

„Her er intet Telegram blevet udleveret i Dag til nogen af det Navn,“ erklærede Telegrafisten.

„Men her staar jo Parker selv,“ sagde Stan-

ley. „og siger, at han for et Kvarter siden har faaet et Telegram og afsendt Svar derpaa."

„Jeg har aldrig seet den Herre før," sagde Telegrafisten ligegyldig. „Jeg har aldrig udleveret ham noget Telegram eller modtaget noget fra ham."

„Parker!" udbrød min Ven, „hvad skal alt dette betyde? Er De bleven gal?"

„Jeg skal skrive og forklare Dem Sagen, saa snart jeg er kommen tilbage til Byen igjen," svarede jeg. „Nu kan jeg ikke. Den Slags Ting tager saa sterkt paa mig."

„Han siger, at hans Onkel er død og har telegraferet til ham," udbrød Stanley, der atter og saa sig forvildet om til alle Sider for at finde en Løsning paa denne Gaade. „Parker! Stakkels Parker, De maa være alvorlig syg! Tag øjeblikkelig hjem med mig, jeg vil straks sende Bud efter Lægen."

Hvad jeg vilde have svaret herpaa, har jeg ingen Forestilling om, thi der indtraadte nu en ny Ulykke for mig. Den unge Dame, der havde kaldt Stanleys Hustru Tante, viste sig i dette Øjeblik for mine forfærdede Blikke. Hun traadte hen til os og saa med Forbauselse først paa mig og saa paa sin Onkel. Pludselig var det, som om Sagens Sammenhæng gik op for hende, og med Udraabet: „Er det Hr Parker!" brød hun ud i den ustyrligste Latter.

Der har aldrig været noget saa smittende og uimodstaaeligt som denne Latter siden Verdens Skabelse, jeg kunde ikke lade være, i næste Øjeblik lo jeg med, saa Stanley stod ganske stille og stirrede paa os med et Udtryk af virkelig Ængstelse i alle Træk.

Den unge Pige fattede sig først. „Onkel," sagde hun, „der har fundet en Misforstaaelse

Sted, der vilde være meget pinlig, dersom Hr. Parker ikke var saa fornuftig, som jeg ser han er, og kan tage Sagen fra den komiske Side. Tante er kjørt hjem, hun kunde ikke vente længere, nu gaar vi tre bagefter, saa skal jeg fortælle dig, hvordan det hele hænger sammen."

Jeg nølede et kort Sekund, men jeg følte tydelig, at jeg hellere vilde møde halvtredsindstyve Tanter end allerede nu at tage Afsked med Niecen, før jeg havde overtydet hende om, at jeg ikke var saa svært dum og kunde ogsaa være andet end en Plage. Jeg gik ikke alene med hjem og traadte frem for den meget forfærdede og meget angerfulde Tante, men jeg blev hele Ugen i Greenhill. Da jeg atter drog bort, var det som en forlovet Mand, og jeg var begyndt at kalde Fru Stanley „Tante," dels for at vise hende, at jeg bar intet Nag, dels for paa den eftertrykkeligste Maade at vise, at den Mand, hun havde kaldt kjedelig og dum, dog havde vundet Prisen.

Den ny Kompagnon.

Af **G. Doyle.**

Det lille Selskab, der var samlet omkring Frokostbordet, hørte med et op at spise. Den seksaarige Ted Hennel slap sin Gaffel og stirrede forundret og med aaben Mund paa sin Slægtning, Ceba Temple, der læste et Brev højt. Hendes Kinder havde faaet en stærkere Farve, og hendes Øjne lyste.

Dolly Hennel, en ung Pige paa atten Aar, skjød Stolen tilbage og løb omkring Bordet hen til Ceba.

„Det kan umuligt være sandt," udbrød hun. „Du, Ceba, Arving til 40,000 Pund! Det maa være en Fejltagelse."

Hun tog Brevet og læste det hastigt igjennem.

„Det er skrevet af Onkels Sagfører. Jeg husker godt hans Navn," sagde Ceba.

En høj Dame af et sygeligt Udseende traadte i dette Øjeblik ind i Værelset.

„Mor, Mor!" raabte Dolly, „tænk dig, Ceba er bleven rig. Onkel Benjamin er død og har testamenteret hende alle sine Penge."

Ceba rakte Brevet til Fru Hennell. Denne læste det og bøjede sig derpaa ned og kyssede den unge Pige paa Kinden.

„Jeg er inderlig glad derover for din Skyld,

Ceba!“ sagde hun. „Jeg havde ingen Anelse om, at din Onkel var en rig Mand.“

„Det havde heller ingen andre. Og jeg kan ikke forstaa, hvorfor han har faaet i Sinde at give mig dem allesammen. Hvad skal jeg dog gjøre med saa mange Penge?“ udbrød Ceba.

Hun kastede et hastigt Blik omkring i det tarvelige Værelse og paa de Tilstedeværende — og var øjeblikkelig paa det rene med, hvad hun først og fremst skulde anvende sine Penge til.

„Nu vil du da holde op med at gaa paa Kontoret?“ sagde Dolly. „Tænk, hvor forbauset Elstead vil blive, naar du fortæller ham, at du nu er bleven en rig Pige. Hvor du dog er en lykkelig Skabning, Ceba.“

Et lidet Taffelur slog otte Slag. Ceba rejste sig og skyndte sig hen til Døren.

„Jeg kommer for sent i Dag,“ sagde hun i en urolig Tone.

Dolly brast i Latter.

„Som om det havde noget at betyde nu,“ udbrød hun. „Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg slet ikke vise mig i Kontoret i Dag.“

„Jeg er jo endnu i Elsteads Tjeneste,“ sagde hun smilende, „og maa derfor gjøre min Pligt idag som de andre Dage.“

Hun skyndte sig ud af Værelset, og et Par Minutter efter hørte de hende løbe ned ad Trapperne.

I det Øjeblik, hun vilde gaa ud af Gadedøren, mødte hun Postbudet. Han rakte hende et Brev.

„Her er endnu et Brev til Dem, Frøken Temple. Jeg glemte at give Dem det sammen med det andet.“

Ceba puttede Brevet i Lommen, uden at se paa det, og skyndte sig afsted. Hun var to eller

tre Minutter for sent paafærde og vilde gjerne vise sig punktlig til det sidste.

Hun gik aldeles som i Drømme. 40 000 Pund Sterling! Det var kommen saa mærkværdigt uventet. Hun kunde neppe tro det, skjønt hun havde gjennemlæst Brevet mindst et halvt Dusin Gange. Det betød en gjeunemgribende Forandring i hendes nuværende Livsforhold.

Da hendes Fader døde uden at efterlade hende det mindste, havde en fjern Slægtning, Fru Hennell, der selv levede i smaa Omstændigheder, tilbudt hende et Hjem. Dette Tilbud havde Ceba modtaget med den største Taknemmelighed, og kort Tid efter havde hun været saa heldig at faa Plads paa et Kontor, hvilken Plads hun nu havde beklædt i en tre Aars Tid.

Men nu var det forbi med alt det. Et nyt Liv begyndte nu for hende — et Liv fuldt af en Masse Muligheder.

„Jeg gad vide, om jeg vil føle mig lykkeligere i Fremtiden, end jeg nu gjør?“ tænkte hun ved sig selv, da hun kom til det Sted, hvor Sporvognen holdt.

Ceba tog Plads i den. Pludselig standsede Vognen, den skulde optage en ny Passager. Hun kiggede ud gjennem Vinduet og fik Øje paa en opslaaet Plakat. En heftig Skræk gjennembævede hende, da hun læste Ordene:

„En forfærdelig Ildebrand. Elsteads elektriske Maskinværksteder aldeles ødelagte.“

Saa sattes Sporvognen igjen i Gang, og Plakaten kom hende afsyne.

Ceba Temple følte en dyb smerteblandet Skræk. Hun glemte fuldstændig sin egen Lykke ved at tænke paa, hvad denne Ildsvaade betød for en eneste Mand — for Filip Elstead.

En brændende Længsel efter at naa frem til

Brandstedet for selv at kunne faa et Overblik over Forholdene greb hende. Omsider kjørte Sporvognen om Hjørnet, og hun steg ud.

Hun gik nedad en Sidegade, der førte til Værkstederne. Mænd og Kvinder stod sammen i store Hobe og talte om Ildebranden. Hun gik længere frem og saa den lange Mur, der omgav Maskinbygningerne, ligge for sig. Men saa paa én Gang blev det hende klart, at en stor Del af Bygningerne ikke var, hvor de plejede at være — de var forsvundne. En Mængde Mennesker fyldte Gaden, og en Vogn med sodede og sværtede Brandmænd kjørte forbi hende nedad Vejen.

Den Bygning, hvori Kontorerne laa, opdagede hun nu, var sparet af Ilden. Hun banede sig derfor Vej, saa godt det lod sig gjøre, og aabnede en af Sidedørene med en Nøgle, hun havde hos sig. Derpaa gik hun opad Trappen til et Værelse i anden Etage, paa hvis Dør der stod Ordet: „Privat.“

Hun standsede et Øjeblik udenfor, men bankede saa sagte paa og traadte ind. Henne ved Vinduet stod en Mand og stirrede aandsfraværende ned paa Gaden. Det var en høj Mand paa omtrent tredive Aar med et smukt, bestemt Ansigt. I dette Øjeblik saa han dog træt og medtaget ud, og Ceba lagde Mærke til, at der gik ligesom en Skjælven igjennem ham, da han vendte sig om og fik Øje paa hende.

„Er Klokken allerede ni!“ udbrød han og saa paa sit Uhr.

Hun gik tværs over Gulvet hen til ham.

„Har De været oppe hele Natten?“ spurgte hun.

Han nikkede.

„Ja, efter en saadan Historie er det ikke rimeligt, man kan faa nogen rolig Søvn.“

Han pegede med et bittert Smil ud gjennem Vinduet. Hun gik nærmere, og de stod uu Side om Side og stirrede ned paa den trøstesløse Scene, der viste sig for deres Blikke. Maskinhuset laa der, revnet og uden Tag. Gjennem Revnerne kunde man skimte Masser af forbrændte og ødelagte Maskiner. Der, hvor Værkstedslokalerne før havde staaet, fandtes der kun nogle Murrester tilbage.

Dette uhyggelige Syn fik Ceba til at gyse. Hun vendte sig til Elstead og udbrød med dæmpet Røst: „Hvor det gjør mig ondt for Dem.“

Hun var ikke istand til at sige mere.

Han svarede ikke straks, men brød ud i en bitter Latter.

„Ja, denne Omdrejning af Lykkens Hjul er alt andet end behagelig,“ sagde han, idet han forsøgte at tale saa roligt som muligt, men Ceba saa, at hans Læber skjælvede som i en dyb Smerte, og hun vidste ikke, hvad hun skulde svare.

„Hvordan er det gaaet til?“ spurgte hun.

„Himmelen alene ved det — det er fuldstændig skjult i Mørket. Ilden brød ud Klokken ti og rasede til Klokken tre.“

Han vendte sig bort fra Vinduet og gik hen til sit Skrivebord, hvor han tog en Papirkniv, som han bevægede frem og tilbage mellem Fingrene.

„Der er vel ikke Tvivl om, hvad dette betyder for mig,“ sagde han omsider, „Ruin, fuldstændig Ruin!“ tilføjede han og bed Tænderne sammen. „Som De ved, var de nye Maskindele endnu ikke assurerede.“

„Det er en forfærdelig Ulykke!“ udbrød Ceba.

„De nye Kontrakter for i Aar maa nu naturligvis gaa tilbage,“ vedblev Elstead, „jeg kan ikke skaffe Penge til at kjøbe nye Maskiner for. Jeg har nu arbejdet her Aar efter Aar, og lidt efter lidt bragt Forretningen i Skud, og det har ikke altid været saa let. Jeg har havt meget at kjæmpe med.“

„Mangen en vilde for længe siden have opgivet Sagen,“ sagde Ceba og saa ham beundrende ind i det bestemte Ansigt.

„Omsider saa det ud til, at mit Foretagende skulde lykkes,“ sagde Elstead, „jeg havde skaffet mig en sikker Stilling og var paa Vej til at tjene mig en smuk liden Formue.“

Han taug et Øjeblik.

„Det var igaar — kun en kort Nat imellem! — og nu staar jeg her for Dem som en ruineret Mand! . . . . Jeg siger Dem alt dette, Frøken Temple, forat De fuldstændig skal forstaa min Stilling. Igaaraftes, da jeg endnu levede i en Verden, der saa saa lys og lykkelig ud, og da jeg ingen Anelse havde om det Slag, der saa snart skulde træffe mig, skrev jeg et Brev til Dem — et Brev, hvori — jeg.“

Han holdt pludselig inde, da han lagde Mærke til det forbausede Udtryk, der for over hendes Ansigt.

„Har De ikke faaet det?“ udbrød han hastigt.

Ceba mindedes nu med et det Brev, Postbudet havde givet hende, da hun var ifærd med at gaa paa Kontoret.

„Jeg fik et Brev, netop da jeg skulde til at gaa hjemmefra, og jeg havde travlt,“ stammede hun.

„De har altsaa endnu ikke læst det?“ spurgte han ivrigt.

Hun rystede paa Hovedet. Elstead taug et Par Minutter og stirrede ud af Vinduet. Det saa ud, som om han var hensunken i dybe Tanker. Saa tog han sig pludselig sammen og vendte sig mod Ceba.

„Det er mit Ønske, at De vil give mig Brevet tilbage, uden at aabne det,“ begyndte han med dæmpet Røst. „Vil De gjøre det?“

Han saa hende lige i Ansigtet, og hun læste pludselig noget i hans Blik, der drev Blodet op i hendes Kinder. Han vendte Hovedet bort.

„Der er ingen anden Udvej. Giv mig det!“ sagde han bestemt.

Det bankede paa Døren. En Gut stak Hovedet ind.

„Undskyld, men der er en Mand herude, der gjerne vil tale med Hr. Elstead.“

„Jeg kommer straks,“ svarede Elstead, og Gutten forsvandt.

Elstead saa paa Ceba. „Jeg maa have det tilbage,“ gjentog han. Hans Ansigt var ligblegt. „De ved, at jeg er en ruineret Mand,“ mumlede han mellem Tænderne.

Hun rakte ham Brevet. Han greb det og stak det i sin Lomme. Saa vendte han sig hurtigt om og forlod Værelset uden at sige et Ord.

Ceba Temple stod ganske stille med Øjnene fæstede paa Døren, gjennem hvilken Elstead var farsvunden.

„Hvorfor lod jeg ham dog faa det?“ udbrød hun pludselig med et Suk. Hun gik hen til Vinduet, hvor Synet af de forkullede Ruiner mødte hendes Blik. Med ét slog en Tanke ned i hende, og hendes Øjne straalede.

„Gid jeg dog turde vove det!“ sagde hun stille for sig selv.

* * *

En halv Time efter, da Elstead igjen kom ind i sit Værelse, fandt han et Brev, adresseret til ham selv, liggende paa Skrivebordet. Han kjendte straks Haandskriften og aabnede det hastigt.

„Bortrejst — i et Par Dage!“ mumlede han, da han havde faaet Rede paa Brevets Indhold. Han kastede sig i en Stol og støttede Hovedet mod Haanden.

„Lige saa godt først som sidst,“ tænkte han. „Det er bedst ikke at se hende mere. Gnd alene ved, hvor højt jeg elskede hende!“

To Dage senere fik han et Brev med Morgenposten, der satte ham i den højeste Forbauselse. Det lød saaledes:

„Højtærede Hr. Elstead!

En af vore ærede Klienter ønsker at anbringe en Del af sin Kapital i Deres Forretning. Dersom det kan passe Dem, er vor Klient villig til at stille tredive Tusind Pund til Deres Disposition. Ifald De gaar ind paa dette Forslag, vil De maaske være saa god at aflægge et Besøg hos os, for at vi kan gjøre nærmere Aftale om Sagen.

Med Høiagtelse.
Fielder & Redman.“

* * *

Ikke længe efter befandt Elstead sig i Toget paa Vej til London. Hans Hjerne arbejdede ustandseligt. Med en Kapital af tredive Tusind

Pund kunde han kjøbe nye Maskiner, fornye sin Kontrakt og gjenvinde alt, hvad han havde tabt. Det var en altfor stor Lykke til, at han kunde fæste Lid til den.

Saasnart han var ankommen til London, begav han sig til Fielder & Redmans Kontor, hvor han blev modtaget af den ældste af Indehaverne.

„Det var da et meget heldigt Tilfælde," sagde han, efterat Elstead havde nævnt sit Navn. „Vor Klient er netop inde i Værelset ved Siden af, jeg skal straks vise Dem derind."

Han rejste sig og gik hen til Døren. Elstead saa forbauset efter ham. Det forekom ham, at der havde været et Glimt i den gamle Herres Øjne og et Smil omkring hans Mund, som han ikke kunde tyde. Sagføreren gav ham et Vink til at gaa først ind og lukkede derpaa til hans Forundring Døren efter ham uden at følge med. Han saa sig omkring og fik Øje paa en ung Dame, der kom langsomt hen imod ham.

„Frøken Temple, Ceba!" udbrød han. „Hvad skal dog dette betyde?"

„Ja, ser De," sagde hun rødmende og smilede, „jeg har arvet en stor Formue og maa jo have mine Penge anbragt et eller andet Sted. Jeg har nu tænkt at sætte dem i Elsteads elektriske Maskinværksted. Jeg ved, at det er en god Forretning," føjede hun til, „jeg har jo ført Bøgerne i de sidste tre Aar."

„Men jeg kan da umuligt tage imod Deres Penge," udbrød han.

Hun slog Øjnene ned.

„De var dog bleven tvungen til at gjøre det," begyndte hun med dæmpet og forlegen Røst, „dersom jeg ikke havde givet Dem Brevet tilbage."

Hans Blik hvilede spørgende paa hende.

„Ceba!“ sagde han ivrigt. „Er det din Mening, at du — —“

„De vilde ikke have negtet at tage imod Penge af Deres Hustru,“ svarede hun. „Jeg vilde da være bleven Deres nye Kompagnon.“

Han greb hendes Haand.

„Vil du blive det nu?“ spurgte han.

Der kunde kun gives et Svar paa det Spørgsmaal.

En ung Mands Kjærlighed.

Marshall var en høj, smidig ung Mand, hans klare brune Øjne var aldrig helt oppe og lagde et træt og ligegyldigt Drag over et Ansigt, som ellers vilde have seet særdeles energisk ud. Der var endel Mennesker, som havde regnet med dette trætte og ligegyldige Drag, men som da var bleven bedragne.

Som han red op til sit komfortable Hjem i Texas, hvor han havde en Masse Kvæg, fik han paa Vejen mellem Porten og Verandaen se en af sine Tjenere — en liden Engelskmand — holde paa med at tæmme en melkehvid Pony.

„Men hvorfor gjør du det da?“ raabte Marshall.

„Jeg vilde gjerne skaffe Fruen en god liden Hest; thi naar De kommer hjem igjen fra Deres Rejse, har De en Frue med Dem, kan jeg tænke,“ svarede Jim, saa hed Tjeneren.

„Aa, du da,“ svarede Marshall, som med det samme gik ind i Huset og klædte sig om til Rejsen.

Da han kom til Antelope, den Jernbanestation, hvor han gik paa Toget, sendte han et Telegram til en kvindelig Tremenning, den eneste Lænke, som bandt ham til en Verden, hvori

der er Kvinder, og underrettede hende om sin Ankomst.

Hans Telegram vakte en stor Bevægelse i et Hus, som udelukkende beboedes af Kvinder i en liden By i Staten Massachusetts. Først var det Fru Baldwin, den ovennævnte kvindelige Slægtning, en meget bestemt Kvinde, saa hendes Datter Sara og endelig Frøken Katharina Brent, en overmaade smuk og indtagende Dame, der opholdt sig som Gjæst i Huset, og som syntes, det var overmaade interessant, at Huset skulde faa Besøg af en Tremenning, som havde opholdt sig i Texas i de sidste ti Aar.

Moder og Datter holdt en liden privat Raadslagning i Anledning Sagen. „Det at han kommer nu og saadan uden videre kan ikke betyde mere end én Ting," sagde Fru Baldwin meget afgjørende.

Frøken Sara og Hr. Marshall havde vekslet Breve, kanske en seks, otte Gange i Løbet af de ti Aar. Paa den Omstændighed lagde Moderen megen Vægt. Hvis Manden fra Texas var en Mand med Principer, maatte han mene noget med at skrive til en Dame saadan Gang paa Gang.

„Aa, jeg ved sandelig ikke, Mor," svarede Datteren, „det er over to Aar siden jeg havde Brev fra Robert, og da skrev han bare, at han sendte nogle Planter og en Del meksikanske Kuriositeter. Det var ikke et — ja, det var ikke det Slags Brev, skjønner du."

„Ja, min Mening er nu den," sagde Fru Baldwin bestemt, „at du bør fortælle Katharina, hvorledes Sagerne staar mellem dig og Robert. Det vil befri dig for senere Misforstaaelser."

Vi skjønner nok, at Fru Baldwin ikke vilde, at Katharina Brent skulde faa Rede paa, hvorle-

des Sagerne virkelig stod mellem Robert Marshall og hendes Datter, men hvorledes de ikke stod.

Sara Baldwin var ikke nogen meget opfindsom Dame, men i Løbet af Ugen før Marshalls Ankomst fik hun ved forskjellige Vink og Hentydninger Katharina Brent til at tro, at der eksisterede en hemmelig Forlovelse mellem hende og hendes Slægtning.

Da Manden fra Texas kom, var de tilfældigvis i Haven. Sara hilste ham med begge Hænder og ønskede alvorlig, at hans Hilsen havde været lidt mere af den Art, hvormed man møder en Kjæreste. Det ønskede hun ikke mindst for Katharinas Skyld, som stod ved Siden.

Da den unge Frøken Baldwin saa op, lagde hun Mærke til, at Marshall ordentlig stirrede paa Katharina Brent, akkurat som om Katharina var den Dame, han havde rejst to Tusind engelske Mil for at besøge.

Det er besynderligt, hvor forkjert det menneskelige Hjerte kan være. Fru Baldwin og Sara vilde begge have sagt dig, at den sidstnævnte netop var en passende Kone for Robert Marshall, ja enkelte af Naboerne vilde maaske sagt det samme. Sara var nemlig en ganske pen Pige, og dertil kom, at hun havde en privat Formue, medens Katharina var en fattig, forældreløs Pige, som havde gaaet paa en Lærerindeskole, og som nu opholdt sig nogle Uger som Gjæst hos Baldwins, før hun overtog en Skolepost.

Og dog nærede Robert Marshall ikke den ringeste Tvivl om, at Katharina Brent ikke bare var pen og sød, men at hun maatte blive hans Hustru, hvis han overhovedet skulde komme til at gifte sig.

De to første Uger efter sit Komme til Mas-

sachusetts led Marshall i en vis Henseende formelig Tantaluskvaler. Han fik nemlig aldrig Anledning til nogen privat Samtale med Katharina. Hvis han rettede et Spørgsmaal til hende, var det i ni af ti Tilfælder Fru Baldwin eller Sara, som besvarede det for hende. Det saa ud til, at de gjorde alt muligt for at hindre, at Marshall og Frøken Brent var alene sammen.

Han kunde skjønne, at det ikke kom af, at han var en Mand og en mulig Frier; thi Menighedens unge Præst, som var en Ven af Familien, kunde være sammen med hende, tale med hende og spadsere med hende, saa meget han vilde. Ja, det var ikke frit for, at Marshall fik det Indtryk, at Moder og Datter var særdeles tilfreds med, ja opmuntrede den unge Præsts Opmærksomheder mod Katharina, medens han ikke fik Anledning til at vise hende den mest almindelige Høflighed. Som Tiden for Marshalls Rejse nærmede sig, blev hans Utaalmodighed større og større. En Aften sad de allesammen i Storstuen. Præsten havde læst en af Kiplings Bøger. Katharina blev anmodet om at synge, og det gjorde hun saa dejlig, at hun aldeles henrev den stakkels Marshall.

„Har De nogensinde stiftet Bekjendtskab med meksikanske Sange?“ spurgte Marshall hende, saa ingen anden hørte det. „De passer udmærket til Deres Stemme.

„Hvorfor mener De det?“ spurgte hun smilende.

„Jo, de kræver slig en bøjelig Stemme,“ svarede han. „Jeg vilde saa gjerne høre Dem synge „La Golondrina“ — Svalen — lad mig faa Lov til at spille Melodien for Dem.“

Robert satte sig paa Pianostolen ved Siden af hende. „Nej,“ lo han, da hun vilde rejse sig

fra Stolen, „jeg kan ikke spille stort. De maa spille, jeg vilde bare finde den for Dem.“

Han spillede et Par Strofer og smilede meget betegnende til Katharina, som sad ved hans Side.

Katharina skulde til at sige noget, ja hun sagde vist noget ogsaa, men Sara Baldwins Stemoverdøvede hendes.

„Men hvad er det for noget dejligt noget, du spiller, Robert? Hvor lejt, at vi ikke har faaet dig til at spille for os før? Jeg havde rent glemt, hvor flink du er til at spille.“

Katharina rejste sig.

„Hr. Marshall skulde vise mig lidt meksikansk Musik,“ sagde hun koldt, og med et alt andet end venligt Blik til ham: „Tak skal De have; men jeg tror ikke, jeg kan lære at synge Deres meksikanske Sange.“ Derpaa gik hun hen til Fru Baldwin og Præsten, som sad og talte med hverandre om Blomster og Haver. Hun var ganske rød, og hun anstrengte sig mere end nødvendig med at udtale sin Mening om de forskjellige Slags Planter.

Hvorledes kunde den stakkels Robert vide, at hun troede, at Sara Baldwin havde hende mistænkt for at gjøre et meget ukvindeligt Forsøg paa at tilrive sig hendes Forlovede?

Hele Aftenen forsøgte han at gjenvinde det Terrain, som han havde tabt paa en for ham saa uforklarlig Maade. „Maa jeg ikke faa Lov til at skrive af den Sang for Dem?“ bad han næsten hviskende. „Vil De ikke da være saa snil at forsøge den?“

„Aa, Tak skal De have,“ svarede hun saa højt, at de kunde høre det allesammen; „men Sara spiller saa pent, at De efter min Mening helst burde gjøre hende den Tjeneste.“

Dagen efter forsøgte Robert at putte et lidet Papirstykke i Katharinas Haand, da han tog op hendes Lommetørklæde og leverede hende det.

„Er det noget, som tilhører Dem?“ spurgte hun, idet hun tog det frem af Folderne paa Lommetørklædet og viste ham det.

De var netop da udsat for to Par aarvaagne og nysgjerrige Øjne, og Marshall svarede, at det var hans, men at det var et Papir, som ikke havde Spor af Betydning. Noget i Katharinas Ansigt, et — saa troede han — angrende Udtryk gjorde, at han besluttede, at han den følgende Dag vilde gjøre en Ende paa Tingen. Han skulde rejse den derpaa følgende Dag, derfor fik han tale til hende imorgen. Det var jo græsselig dumt af ham, at han ikke havde turdet komme til Huset og spørge efter hende. Hvorfor kunde ikke han gjøre, som enkelte andre Mænd havde gjort? Hvorfor skulde han bestandig spørge efter sine to Slægtninge?

Nu er det et gammelt Ord, at Lykken staar den Tapre bi, og at man nok opnaar sin Hensigt, naar man lægger al sin Villie ind i Tingen. Da derfor de tre Damer og Robert sad sammen den følgende Aften, kom Tjenestepigen ind og sagde, at der var en Sydame ude, som vilde tale med Frøken Sara. Et Øjeblik efter gik Moderen ud for at se, hvorledes det gik ude i Kjøkkenet. Begge mente de, at den anden vilde komme saa at sige øjeblikkelig tilbage, hvad imidlertid ingen af dem gjorde; saaledes gik det da til, at Robert og Katharina fik tale med hverandre under fire Øjne en hel Time.

Han gik lige løs paa Tingen, satte sig ved Siden af hende og forelagde hende en hel Del Spørgsmaal. Var hun glad i Heste? Ah, det var han ogsaa. Syntes hun om Livet ude i det

Fri? Han var ogsaa svært indtaget i det. Det var det, som gjorde, at han for ti Aar siden havde rejst til Texas. Derpaa beskrev han sin Ejendom for hende med saadant et Alvor, at hun endelig afbrød ham leende:

„Men sig mig, Hr. Marshall, er De Kvæg-ejer eller Ejendomsbesidder? Vil De sælge mig, hvad De har, siden De beskriver det saa nøje?"

„Nej," sagde Robert stolt, og der laa ikke noget træt Drag over hans Ansigt, da han sagde det, „jeg vil give Dem det."

Fru Baldwin og Sara kom ikke ind, før Marshall havde hørt af Katharina om hendes Forhaabninger, Planer og Udsigter. Han havde fundet ud, at hans første Indtryk af hende var, som det plejer være, det rette, og uagtet hun ikke havde sagt det eller paa nogen ukvindelig Maade lagt det for Dagen, skjønte han, at den Følelse, han fra første Stund havde næret for hende, havde været gjensidig. Da han derfor gik til Baldwins den sidste Dag, havde han planlagt alt.

Han vilde ringe paa Dørklokken og spørge efter Frøken Katharina Brent. Han vilde ikke tale med Sara eller hendes Moder. Dem vilde han tale med senere, naar han og Katharina var bleven enige med hverandre.

Da Marshall aabnede Porten foran Fru Baldwins Hus, var de i Haven allesammen, og Præsten sammen med dem. Det var en svært varm Dag til at være i Begyndelsen af Mai, og en Del Stole, et Bord, hvorpaa nogle Bøger, lidt Haandarbejde og et Thebret, var bleven flyttet ud i Haven.

Katharina blev ganske rød over hele Ansigtet, da hun hilste paa Marshall. Hele Natten havde hun ligget uden at faa sove. Hun laa

bare og tænkte paa, hvad han havde sagt og alt det, som Sara Baldwin havde fortalt hende.

Hvorledes turde han tale til hende, som han havde gjort! Og dog var hun overbevist om, at det var hende og ikke Sara, som han elskede, og desuden var det hendes Tro, at det var hun, og ikke Sara, som kunde gjøre Livet lykkeligt for ham.

Marshall satte sig og tog den Kop The, som Frøken Sara rakte ham. Han plejede ikke at drikke The, men nu vilde han gjøre det; thi saa kunde han imedens tænke sig om og lægge sine Planer. Han rørte i Thekoppen saa længe og saa højtidelig, at Frøken Sara endelig raabte i Fortvivlelse: „Robert, jeg ved nok, du liker det, som er sødt; men nu tager du den syvende Sukkerklump, og jeg tror sandelig ikke —"

Der blev almindelig Latter. „Jeg liker sandt at sige det, som er sødt," svarede Marshall højtidelig. „Frøken Katharina, vil De tage en Spadsertur ned til Stranden med mig? Jeg vil gjerne sige Farvel til Dem."

Der blev en uhyggelig Stilhed. „Men De skal da vel ikke rejse øjeblikkelig," sagde Katharina lavt.

„Aa nej," svarede Marshall, „ikke før imorgen tidlig, men jeg har en hel Del Ting at sige Dem, og —"

„Hvor vi alle kommer til at savne Dem," sagde Fru Baldwin ganske rolig. „Jeg tror virkelig, at Sara og jeg engang næste Sommer kommer til at aflægge Dem det Besøg, som vi har lovet Dem saa længe."

„Det Besøg, som vi har lovet Dem saa længe," var næsten, om ikke ganske, noget som hun fandt paa i selvsamme Øjeblik. Hvis noget saadant nogensinde havde været paa Tale, havde ialfald Marshall aldeles glemt det. Fru Baldwin

opnaaede imidlertid sin Hensigt. Præsten kom nemlig til at huske et Løfte, som han havde givet om at aflægge et Besøg. Han haabede, at han inden et Par Aars Tid vilde faa Anledning til at indfri sit Løfte. Sara begyndte at fortælle om en Tur, som hun havde været med paa for et Aars Tid siden. Katharina havde ogsaa været med paa den Tur. Sara strævede noget ganske alvorlig med at drage hende ind i Konversationen om dette Emne.

Medens Fru Baldwin, hendes Datter og Præsten talte næsten i Munden paa hverandre, sad de to andre tause.

Men der var en vis Forskjel mellem deres Taushed. Katharina var taus, fordi hun følte sig saa yderst elendig tilsinds. Marshall var stille, fordi han holdt paa med at lægge større og dristigere Planer.

Pludselig rejste Katharina sig. „Jeg vil tage disse Roser," sagde hun til Fru Baldwin, „og pynte Thebordet, som De bad mig om."

Hun gik bort til den gamle Slyngplante, som strakte sig over hele Verandaen, og begyndte at klippe af den ene pene Blomst efter den anden. Staaende lige i Solen med løftede Arme saa hun i den Grad yndig ud, at Sara Baldwin beklagede, at Marshall sad der og saa det. Hun saa over til ham. Jo, ganske rigtig, han stirrede paa Katharina.

Sara gik bort til sin Slægtning og satte sig ved Siden af ham for at faa en sidste, god, lang Samtale med ham.

Jeg synes sandelig, at det mangen Gang er leit, at Mennesker ikke er forsynet med slige Indretninger, som man kan se paa Dampkjedler, og som registrerer Damptrykket. Hvis der havde været slig en Indretning paa Robert Marshall,

saa at hans Slægtning, Frøken Sara Baldwin, kunde have vidst, hvorledes Tingene nærmede sig den Streg, som er mærket „farlig," da vilde hun aldrig gaaet, som hun gjorde, eller talt, som hun gjorde, da vilde hun hellerikke sat sig netop slig, at hun stængte Udsigten for ham til Frøken Katharina. Nu blev Trykket for stort.

Der undslap Katharina et lidet Smertens Skrig. Marshall rejste sig og gik hurtig over til det Sted, hvor hun stod. „Stak De Dem?" spurgte han. „Er Tornen i Haanden?"

„Aa, det gjør ingenting," svarede Katharina hurtig. „Jeg tror forresten, at Tornen sidder der endnu!" Med det samme tog han hendes lille, skjælvende Haand i sine to stærke, brune Hænder og begyndte at se efter den. „Der er den!"

„Staa stille, Kjære. Jeg skal nok faa fat i den. Her er den!"

Han blev staaende og holde hendes Haand, efterat Tornen var trukket ud. Han ventede, til han saa, at alle de andre tre betragtede dem. Da sagde han, akkurat som om de skulde være alene:

„Da jeg var Barn og skar mig, plejede min Moder altid kysse Stedet og gjøre det bra." Han løftede den lille hvide Haand til sine Læber og kyssede den; derpaa lagde han en Arm rundt Katharinas Liv.

„Mine gode Venner," sagde han rolig, idet han vendte sig til de andre tre, „denne unge Dame og jeg agter at gifte os, før jeg rejser tilbage til Texas næste Uge. Vi har naturligvis en hel Del Ting at ordne med. Jeg er bange for, at hun har været for undselig til at fortælle

Eder om det, men nu gaar vi ned til Stranden for at tales ved om Tingen."

Da de efter en Tids Forløb kom tilbage, saa de saa inderlig lykkelige ud. Deres Ansigter straalede af Glæde. Præsten var der ikke da.

Fru Baldwin og Sara sad alene, og i godt Humør var ingen af dem.

„Men sig mig," kom det fra den sidtsnævnte, „hvor længe er det, siden den Forlovelse kom istand, om jeg maa spørge?"

Katharina sænkede Hovedet, smilede og blev blussende rød. Saras vrede Øjne opdagede Glandsen af en stor Diamant paa hendes Finger.

„Hvorfor har du ikke vist mig den før?" spurgte hun og tog i den. „Men vil du ikke fortælle mig, hvor længe dere to har været forlovet?"

„Den Ring har jeg anskaffet i Eftermiddag," svarede Marshall; „men Forlovelsen — ja, kjære Sara, da jeg rejste til Stationen i Antelope for at tage Toget, holdt en af mine Tjenere paa at tæmme en Hest til min vordende Hustru."

Der kom et overrasket Udraab fra alle tre Damer.

„Ja, det gjorde han. Det er en god Hest, den er hvid, og dens Navn er Texas."

„Familiens Lys."

„Hvem er det?" spurgte Frøken Anna Stretton.

Tjenestepigen saa ud af Vinduet, idet det ringte stærkt paa Entréklokken.

„Det er en Herre, Frøken."

„Nuvel, tag et rent Forklæde paa og luk op."

Klokken lød igjen, og Pigen skyndte sig ud for at aabne Døren.

Frøken Stretton hørte fra Kjøkkenet en Mands Stemme spørge efter noget og derpaa, at han blev vist ind i Dagligstuen. Hun ventede, at Pigen skulde komme og hente hende, men istedetfor gik hun ovenpaa til Skoleværelset, og hun hørte, der blev lidt Uro deroppe, som om Undervisningen pludselig blev standset. Den Besøgende havde spurgt efter den yngre Søster.

Efter en Stunds Forløb gik den fremmede Herre, og idet Gangdøren lukkedes efter ham, blev der lidt Støj ovenpaa i Skoleværelset, idet Smaapigerne skyndte sig at gjenindtage sine Pladse. Og saa hørte hun Lærerindens hurtige Skridt komme henover Gangen. Men hun gik ikke ind i Skoleværelset straks. Ved Døren betænkte hun sig og kom saa springende ned ad Trapperne og lige ind i Kjøkkenet. Frøken Stretton slap Bagstekjævlen af Forbauselse.

„Anna!"

Den yngre Søster standsede lidt paa Tærskelen for at se, om Søsteren var alene. Da hun havde forvisset sig herom, kom hun lige ind, og Lyset fra det lille Vindu skinnede lige paa hendes straalende Ansigt.

„Jeg synes, du lader Smaapigerne være længe alene," bemærkede Frøken Stretton tørt.

Hendes Søster afbrød Irettesættelsen med en munter Latter.

De var meget forskjellige disse to. Anna, der var meget ældre, var liden og fyldig af Figur med skarpe Øjne og en rap Tunge. Hun stelte Maden og ordnede alle deres huslige Affærer. Den yngre Søster var høj, slank og meget begavet i det boglige, men langt mindre praktisk. Hun havde faaet en meget omhyggelig Uddannelse i de gode Dage, da deres Familie endnu var rig, og prøvede at fortjene noget ved at være Lærerinde nu, da de var blevne fattige. Folk sagde, at hun saa ældst ud, fordi Anna var saa livlig; men denne Morgen var hendes Kinder røde og hendea Stemme ivrig og glad.

„Smaapigerne!" sagde hun. „O, jeg skal straks gaa tilbage til mit Skoleværelse — Anna, jeg er saa lykkelig!"

Den ældste Søster saa skarpt paa hende.

„Hvad mener du?" sagde hun.

„Du kan ikke tænke dig, hvad der er hændt!" udbrød hendes Søster og begyndte at gaa op og ned i det lille Kjøkken med en ejendommelig, undselig Glans i Øjet. „Han" —

„Han?"

„Ja, Tom — Hr. Scott — kom, — o, Anna, kan du ikke gjætte, hvad jeg mener?"

„Hvis du vilde være af den Godhed at fortælle mig det, kunde jeg jo faa vide det," sagde Anna.

„Han sagde, at han ikke kunde rejse bort, før han vidste, om jeg holdt af ham —“

„Og du svarede?“ afbrød Anna hende, og hendes Stemme blev pludselig skarp og haard.

„Og jeg sagde „Ja“ — Kys mig nu og lad mig gaa op til Moder.“

Men Anna gjorde ingen Mine til at kysse hende. „Du har altid været Familiens gode Hoved,“ sagde hun, „men jeg troede ikke, du vilde have været fuldt saa egenkjærlig.“

Der blev en kort Pause.

Den yngre Søster følte det, som om et koldt Pust strøg hen over hendes nyfødte Lykke, hun saa ganske forskrækket ud.

„O, Anna!“ sagde hun.

„Naturligvis,“ sagde Anna, idet hun uden Medlidenhed saa sin Søster ind i Øjnene, „naturligvis har du ikke tænkt paa andre end dig selv. Du har ikke et Øjeblik tænkt paa mig eller — Moder. Kloge Folk er altid egenkjærlige, antager jeg.“

„Jeg — jeg tænkte ikke —“ begyndte Flora.

„Hør nu paa mig, Flora. Da det efter Faders Død gik op for os, hvor lidet det var igjen af Formuen, og at vi blev nødt til at arbejde selv, hvis vi skulde beholde et lidet Hjem, tænkte vi da paa Kjærlighed eller Ægteskab?“

Hun taug et Øjeblik; der var kommet en Fure i hendes glatte, hvide Pande.

„Saa husker du, vi begyndte denne lille Pigeskole, hvor du skulde være Lærerinde, fordi du havde lært saameget — og saa skulde jeg besørge Husvæsenet og alt det øvrige. Pludselig faar du en Frier — og med én Gang er du færdig til at gaa fra det hele og overlade Moder og mig til at kjæmpe os videre frem alene. Jeg undres, hvad der vil blive af os.“

„Men — men, jeg skal da ikke gifte mig endnu. Han bare friede til mig nu, fordi vi da kunde skrive til hinanden og tænke paa hinanden, medens han er i Afrika“ —

Anna lo haanlig.

„Jeg forstaar det,“ sagde hun, „og saasnart han kommer did, vil han telegrafere efter dig. Han vil sige, at han er meget syg eller føler sig ensom — og afsted kommer du til at drage med en eneste Gang. I kloge Folk er saa egenkjærlige.“

Det var tredie Gang, hun brugte dette saarende Ord.

„O, Anna, hvorledes kan du være saa uvenlig?“ sagde Flora.

Frøken Strettons Stemme blev lidt mildere, idet hun svarede: „Hør nu paa mig, Flora — vi maa se Tingen, som den er. Jeg bestemte mig dengang til, hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg skulde træffe en Mand, som kom til at holde af mig, og som jeg holdt af igjen — jeg vilde mande mig op og bede ham gaa sin Vej.“

„O, Anna, Anna!“ raabte Flora, fuld af Medlidenhed, „har du havt nogen saadan Oplevelse?“

„Bryd dig ikke om det. Var det urimeligt at tro, at du vilde gjøre det samme — for at holde fast ved din Pligt? Kan du ikke sige til dig selv: For Moders og min Skyld var Anna villig til at opofre al anden Lykke, der kunde have været hendes, fordi hun, skjønt hun ikke er klog og lærd som jeg, dog ved, at vi ikke kan undvære hende? Kan du ikke sige: Jeg er klog og lærd, og jeg vil ogsaa være tilfreds med at vedblive at arbejde og forsøge at holde dette lille Hjem sammen?“

Hun talte med fast Stemme og med en Ove-r

bevisningens Kraft, der gjorde et stærkt Indtryk paa hendes Søster.

Denne følte pludselig en dyb Skamfuldhed ved Tanken paa den egenkjærlige Glæde, hun havde følt — en Glæde og Lykke, der i Øjeblikket udelukkede enhver Tanke paa andre og paa alt det, der jo burde og skulde komme først. Anna havde jo rolig gjort et saadant Offer. Kunde ikke hun ogsaa være taalmodig og tapper?

„Jeg — jeg vil forsøge," stammede hun.

Annas Ansigt opklaredes ved disse faa, sorgfulde Ord. Hun klappede bifaldende sin Søster paa Armen.

„Nu er du jo en snil Pige," sagde hun kjærlig — „og Flora, du vil vel skrive til ham og sige, at det ikke kan blive noget af?"

„Ja."

„Og du vil lade mig hjælpe dig med Brevet?"

„Ja, gjerne det."

„Og nu vil du gaa tilbage til dine Elever, ikke sandt?" sagde Anna i en forretningsmæssig, munter Tone.

„O, jeg kan ikke, jeg kan ikke!" udbrød Flora med ynkelig Stemme.

Anna lagde sin Arm om hendes Liv og førte hende opad Trappen til Skoleværelsets Dør, og hendes Karakterstyrke besejrede hendes Søsters Vankelmodighed.

„Pligten maa være Nummer en, det maa være vort Løsen," sagde hun; „og det vilde desuden være meget, meget være for dig at sætte dig til at græde."

* * *

Brevet blev skrevet, og den „begavede" Frøken Stretton prøvede resigneret at leve efter sin ældre Søsters Eksempel med et langt, langt Suk

over, hvor bitter Pligten føltes. Men Anna havde jo altid havt Ret.

Men da Hr. Scott selv kom med hendes Brev i Haanden, kom for at fordre sin Ret og spørge, om ikke de mundtlig udtalte Ord havde været de sande, da var hun ikke istand til at tale med ham, og Anna var meget villig til at modtage ham i hendes Sted.

De talte længe sammen. Flora sad i Skoleværelset og underviste og prøvede at se saa rolig og behersket ud, som det passede sig for en Lærerinde. Først tænkte hun, at han vel vilde vende sig bort fra hendes Søster og hendes Forklaring af Sagen og forlange at se hende selv Ansigt til Ansigt. Han skulde jo rejse imorgen — han kunde vel ikke rejse uden at sige Farvel? Hendes Hjerte bankede heftig. Men han gik virkelig forbi Døren. Hvorledes havde Anna kunnet overtale ham til at give Afkald paa hende saa fuldstændig? Med en kvalt Hulken holdt hun netop paa at rejse sig for ialfald at standse ham og sige Farvel, da Annas rolige Ansigt tittede ind af Døren, og med de Ord: „Alt er i Orden, min Kjære," forsvandt hun igjen. „Alt i Orden!" Det vil sige, at han var gaaet, skulde rejse imorgen, og at Livet herefter for hende vilde blive et eneste ensformigt, møjsommeligt Skoleliv.

* * *

En Tid efter sad Søstrene en Morgen ved Frokostbordet. Udenfor hørte man Eleverne springe op ad Trapperne — det var straks deres Skoletid.

„Du tror altsa, at du kan klare dig," sagde Anna.

„O ja, jeg haaber det," sagde Flora.

Hun saa blegere og tyndere ud end før og havde ikke saa rank en Holdning. Hendes Søster derimod sad stiv og stram i sit bedste Rejsetøj.

„Jeg har skrevet en Liste over det, som maa kjøbes ind og sees efter," sagde hun. „Jeg ved nok, at du er den „begavede" i Familien, Flora, men saadanne Smaating vilde du neppe passe paa af dig selv. Derfor er det godt, du øver dig lidt, dersom — dersom noget skulde komme paa med mig."

Anna talte saa højtidelig, at hendes Søster saa ganske forskrækket paa hende. Anna tog op en Togtabel.

„Er det ikke 9,20, Toget gaar? Ja, da maa jeg nok skynde mig. Jeg maa bare springe ovenpaa og sige Farvel til Moder; pas endelig paa, at hun faar sin Medicin til den bestemte Tid. Og se saa til at klare dig saa godt, du kan," tilføjede hun tilslut og løb saa ned ad Trappen. Alle Eleverne stod i Vinduet for at nyde det usædvanlige Syn, at Frøken Anna skulde ud og rejse, og hun nikkede og smilede til dem.

Søsteren stod og saa lidt efter hende. Hun følte sig ganske forladt uden sin praktiske Søster, men det var jo saa rimeligt, at hun fik en liden Ferie engang. Og dette var jo saadant fristende Tilbud. Nogle af hendes Bekjendte skulde rejse en Tur til Brigton og havde bedet Anna følge med som deres Gjæst. Med et lidet Suk lukkede Flora Døren og gik til sit Arbejde.

* * *

Ak, hvor vanskeligt det var at holde Husholdningen i den rette Gjænge uden Annas altseende Øje og flinke Hænder! Flora maatte bruge alle sine ledige Øjeblikke til at løbe ned

i Kjøkkenet, binde om sig et Kjøkkenforklæde og hjælpe den klodsede, uøvede Pige — skjønt hun følte sig ligesaa klodset og uøvet selv. Undertiden maatte hun med et halvt Smil tænke paa, hvor forfærdet Anna vilde have været over dette eller hint. Da hun mærkede, at hun ikke kunde klare sig uden Hjælp, gik hun efter den Liste, hendes Søster havde skrevet op for hende. Hun blev rent forskrækket over dens Længde, men opdagede saa, at hendes Søster havde skrevet op, hvad der tiltrængtes for hver Dag i Ugen. Og hun skulde dog være hjemme igjen, før den halve Uge var forbi. Da hun erindrede dette, drog hun et Lettelsens Suk og prøvede at faa ind i sit Hoved, hvad der maatte anskaffes i de nærmest følgende Dage.

„Du kommer til at trætte dig rent ud, Flora," sagde hendes Moder ængstelig. Fru Stretton laa altid tilsengs, og hun forstod, at Flora næsten ikke havde et Øjeblik tilovers til at sidde hos hende.

„O nej da, Moder," svarede hun muntert og drog den gamle Dames Sjal tættere omkring hende, før hun skyndte sig ned igjen. Hun havde det altfor travlt til at føle sig træt; og om hun blev træt, gjorde det ikke stort til Sagen — der vilde kun blive lidt mindre Tid til at sidde oppe alene om Aftenen og tænke sine triste Tanker; og saa vilde Anna snart komme tilbage.

Saa kom den Aften, da Anna ventedes hjem. Hele den lange Dag igjennem havde Flora strævet med alle sine kolliderende Pligter. Hun havde maattet gaa fra midt i en Musiktime for at gjenoprette et Uheld i Kjøkkenet, og var blevet kaldt ned i en Sprogtime ved at en hel Del Stentøi hørtes at gaa i Knas i de nedre Regioner. Saa var der kommet Visitter — Annas Bekjendte

— og hun havde været nødt til at underholde dem og havde opfattet, at de lagde Mærke til, at Pianoet ikke var støvet af, og at Gardinerne var trukne skjævt op. Hendes Hoved værkede længe før Gasen tændtes, og Eleverne maatte denne Eftermiddag skrive sine Stile med kun en uøvet Hjælpelærerinde til at inspicere.

Hvis Toget var præcis, kunde Anna være der nu om fem Minutter. Flora gik hen til Vinduet og saa henad Gaden. Ingen Anna var at opdage, men Postbudet nærmede sig deres Dør. Flora gik ud og lukkede op. Han rakte hende et Brev; til hendes Forbauselse bar det Annas Udenpaaskrift.

Det var adresseret til hendes Moder — hun sprang ovenpaa med det. Fru Stretton tog sine Briller paa og læste:

„Kjære Moder!

Vær saa snil at fortælle Flora, at jeg ikke kommer tilbage. Jeg har giftet mig. . . .“

Det var da ikke muligt! Flora begyndte at tro, at hun drømte, medens hun sad stum og halvt forvildet hørte sin Moder læse højt Resten af Brevet, famlende, langsomt og med mange Forbauselsens Udraab. Det indeholdt Beretningen om, at Anna for en Tid siden havde havt et Ægteskabstilbud, men havde generet sig for at fortælle det. Det var fra Hr. Holland, en rig Enkemand med flere Børn, der var bleven indtaget i hendes husmoderlige Egenskaber. Hun havde truffet ham oftere hos nogle Bekjendte, og tilslut havde de bestemt sig til at rejse bort en Tur og gifte sig ganske i Stilhed. Han havde ordnet alt, og hun haabede, at Moderen vilde tilgive hende. Brevet sluttede saaledes:

„Og da Flora er saa klog og begavet, vil hun vist klare sig godt uden mig.“

„Det var meget uvenligt af Anna,“ sagde Fru Stretton grædende.

Flora græd ikke. Hun sad ganske taus og gjenkaldte sig den Dag, der nu laa langt tilbage, da Anna havde foreholdt hende hendes Egenkjærlighed i et lignende Tilfælde og vist hende Pligtens Vej. Havde Anna glemt det? Hun følte det, som om Søsteren havde handlet som en Forræder mod hende.

* * *

I de nærmest paafølgende Dage følte Flora sig halvt fristet til at opgive det hele. Da lysnede det en Smule for hende. En gammel tro Tjenestepige, der havde hørt om Sagernes Stilling, kom rejsende fra sit Hjem paa Landet og tilbød sin Hjælp. Det var baade en stor Lettelse og en stor Hygge for Flora — men dog kom der til at hvile nok paa hende alligevel, hun blev tyndere og blegere for hver Dag. Gamle Fru Stretton blev ogsaa stadig svagere og trængte altid mere Omsorg, og en Morgen sov hun pludselig stille ind, og Flora stod ganske alene i Verden.

„Hvad vil nu Frøken Flora gjøre?“ sagde gamle Johanne til Anna, der kom paa Visit i elegant Sørgedragt.

„O, jeg tænker, hun vil fortsætte med sin Skole,“ sagde Anna.

„Det gaar rart til her i Verden,“ vedblev den Gamle. „Jeg tænkte mig altid, at Hr. Tom Scott vilde have giftet sig med Flora.“

„Ja, han friede ogsaa til hende,“ sagde Anna i et pludseligt Anfald af Fortrolighed, „før han rejste til Afrika, men hun vilde ikke have ham.“

„Er det muligt?“ udbrød Johanne grundende.

„O, nu forstaar jeg det hele!“ fortsatte hun saa, „det var Deres Skyld altsammen, Frøken Anna. De syntes, De trængte hende og vilde ikke give slip paa hende — det ligner Dem aldeles — saadan har De været, fra De var en liden Pige!“

Anna blev mørkerød af Vrede.

„Hvorledes er det, du vover at tale til mig?“ udbrød hun og gik hurtig ud af Værelset.

Men da satte gamle Johanne sig til at skrive et Brev. Det kostede hende stort Besvær, men omsider var det færdigt.

Kjære Hr. Tom!

„Jeg tager mig en stor Frihed ved at sende disse Linjer. Bliv ikke vred paa gamle Johanne. Jeg vil bare fortælle, at Gamle-Fruen er død og Frøken Flora ganske alene. Kjære Hr. Tom, det er nok Frøken Anna, som har sat ondt Blod mellem eder to, men jeg vil bede Dem komme til Frøken Flora, som har holdt af Dem, fra hun var ganske ung Pige, det ved jeg.

Kjære, undskyld min Frihed.“

* * *

Flora sad alene i Dagligstuen en Eftermiddag. Det ringede paa Entréklokken. Johanne lukkede op

„Her er en Visit til Dem, Frøken Flora,“ sagde hun med en vis Triumf i Stemmen, idet hun aabnede Døren.

„Min egen, stakkels lille Flora!“ sagde en Stemme, ved hvis Lyd hun bævede, og begge hendes Hænder blev grebne og holdt fast af Tom Scott, som om han aldrig vilde slippe dem mere . . . ,

Banevogterens Historie.

Jeg havde rejst med en liden Sidelinie for at naa den store Sydbanes Nattog, der krydsede vod Woodcombe Station, og var saa heldig, at vort lille landlige Tog satte os sikkert af paa Stationen akkurat 5 Minutter efter, at det syd gaaende Tog havde dampet afsted. Hvad jeg sagde, hvis jeg overhovedet sagde noget, kommer ikke denne Historie ved; nok er det, at det var et bedrøveligt Faktum, at Klokken nu var halv ti, og at intet Tog sydover skulde afgaa før Kl. fem næste Morgen.

Der var nok et Slags Hotel i Landsbyen, underrettede den unge Banevogter, der havde Nattevagt, mig om; men han tilføjede, at han var bange for, at det for Øjeblikket var fuldstændig optaget. Jeg besluttede derfor at forblive paa Stationen — hvor der var et ganske lidet Venteværelse — og prøve at døse, saa godt det lod sig gjøre, paa den haarde Bænk; det var en mild Aften i Juni, og hvis Søvnen negtede at indfinde sig, vilde jeg tage mig en lang Spadsertur.

Den unge Banevogter, hvis Ansigt straks havde tiltalt mig, lod til at have Medlidenhed med mig og kom med flere ligefremme, deltagende Bemærkninger samt prøvede at forkorte Tiden

for mig ved at faa igang en livlig Samtale, der særlig drejede sig om alt, der henhørte til hans Fag, hvorunder han blandt andet fortalte mig, at tre Hurtigtog dampede forbi denne Station om Natten uden at standse.

Medens vi talte sammen, kom en ganske usædvanlig vakker ung Kone ind og bragte ham Aftensmad. Synet af denne mindede mig om, at jeg vistnok vilde faa en glimrende Appetit længe før jeg kunde faa fat i nogen Frokost, og jeg er bange for, jeg maa have skjælet med temmelig sultne Blikke hen til hans Maaltid, thi den unge Mand spurgte mig lidt nølende, men i en venlig Tone, om jeg ikke vilde spise med ham, og da jeg saa, at der var dækket et rigeligt Aftensbord, modtog jeg hans Tilbud med Taknemmelighed. Den unge Kone smilede og tilbød sig straks at hente en ekstra Lækkerbidsken fra sit Hjem, der laa lige i Nærheden. Medens hun skyndte sig afsted efter denne, gjorde jeg en Bemærkning til min Vært om den unge Kvindes sjelden vakre, friske Hudfarve og indtagende Smil, hvorover han saa stolt og fornøjet ud.

„Ja, hun er saa vakker, at hun kan hamle op med hvemsomhelst," sagde han, idet hele hans Ansigt lyste op, „og hun er min Hustru, hvorfor jeg takker Gud hver Dag, jeg lever. Jeg vandt baade mie Forfremmelse og min Hustru paa én og samme Dag — skjønt det var paa et hængende Haar, at jeg helt havde mistet hende."

„Mistet hende?" gjentog jeg, „af en eller anden Sygdom?"

„Nei, det hang ganske anderledes sammen," svarede han, „men det er en lang Historie. Hvis De bryder Dem om at høre den, kan jeg dog gjerne fortælle Dem den, naar Elleve-Toget sik-

kert har passeret og vi har to Timer i Ro, før det næste kommer."

Da vi var naaet saa langt som til den Tid, var jeg fuldstændig oplagt til at høre Historien, thi Bænken var sørgelig haard at ligge paa, saa jeg forstod, der blev ingen tale om Søvn, og Belysningen var altfor daarlig til at jeg kunde læse.

Den unge Mand begyndte lidt undselig, men talte sig snart varm.

„Det var i Champton," begyndte han, „en større Station ved denne samme Sydbane, at jeg begyndte min Løbebane som Portør ved Jernbanen. Jeg havde det jo bra nok, men der var ingen Udsigt for det første til at blive forfremmet, og det var min stadige Sorg, fordi jeg var bleven forelsket i denne samme Ada, som De saa, men hendes Fader vilde ikke vide noget af mig.

„Se først til at stige til Banevogter, sagde han, „saa kan De komme og bede om mit Samtykke til, at De ægter Ada, men ikke før."

Nu, det saa ikke videre lovende ud for det første. Og hvad der var endnu værre, det var, at Ada paa sin Side gik hen og forelskede sig i — eller ialfald følte sig meget fængslet af en Mand, som jeg vil kalde Tom Burton, en rigtig ordentlig Slyngel, det var jeg vis paa, og jeg advarede Ada mod ham, men hun vilde ikke tro mig.

„Bevis det," plejede hun at sige, og det kunde jeg ikke, skjønt jeg havde ham mistænkt for alleslags Forbrydelser, f. Eks. Vildttyveri og anden Slags Tyveri, ja endog Indbrudstyveri, men det havde aldrig været muligt at gribe ham paa fersk Gjerning.

Naturligvis hævede det mig ikke i Adas Øjne,

at jeg prøvede paa at nedsætte min Rival — — tvertimod gjorde det hende kun saameget elskværdigere mod ham, da hun mente, det altsammen kun hidrørte fra Jalousi fra min Side.

Det blev endnu værre, da Tom virkelig en vakker Dag blev arresteret for Tyveri i den Landsby, hvor vi alle tre boede. Jeg triumferede og sagde til Ada, at nu kunde hun da se, hvilken Slyngel denne Tom Burton var. Hun græd bare og sagde, at Gud vilde beskytte de uskyldige. Og virkelig blev Burton frikjendt; hans Brøde kunde ikke bevises, og efter dette stod han fastere i Adas Gunst end nogensinde.

Imidlertid forlod Tom efter en Tids Forløb Landsbyen og rejste til London. Ingen uden Ada tvivlede paa, at han virkelig havde været skyldig i det omtalte Tyveri, han følte sig vistnok ikke selv rigtig tryg længere og reiste sin Vej for at faa Arbejde andetstedt, idet han angav som Grund, at han ikke vilde blive et Sted, hvor han var uretfærdig mistænkt.

Da Tom var vel ude af Vejen, kom jeg snart Ada nærmere, thi jeg skal sige Dem, hun holdt i Virkeligheden ikke af denne daarlige Fyr, men vær, om jeg saa maa udtrykke mig, paa en Vis bedaaret af ham; han saa ikke ilde ud og havde noget ved sig, som syntes at fængsle Kvinderne, det maa jeg tilstaa. Jeg selv kunde ikke komme længere med Ada end til et vist Punkt, saalænge hun delte sin Kjærlighed mellem mig og den anden, skjønt jeg nok troede allerede dengang og er vis paa det nu, at hun i sit inderste Hjerte foretrak mig. Men Tom kom to Gange om Aaret og besøgte hende og gjorde mig hver Gang stor Skade.

Imidlertid prøvede jeg paa alle Maader at vinde mine Overordnedes Gunst og at vise mig

som en baade flink og paalidelig Tjener. Engang fandt jeg en Portemonnæ, som en eller anden havde lagt efter sig i Kupéen, og fik opsporet dens rette Eiermand, hvilket indbragte mig mange Taksigelser, et Pund i Finderløn og en Kompliment fra min Overordnede; men det hjalp mig naturligvis ikke noget med Hensyn til Forfremmelse.

Der var eu ældre Handelsrejsende, som passerede vor Station temmelig ofte; han kom gjerne fra London om Mandagene, gjorde sin Runde i Exeter, Plymouth og andre Steder, hvor han solgte Juveler for et Londonner-Firma, og vendte gjerne tilbage igjen øm Lørdagen.

Jeg blev gode Venner med ham en Lørdag, som han blev syg paa Rejsen, og jeg hjalp ham op til et Hotel, saa han fik hvile til Aftentoget, og den Dag viste han mig en brun, firkantet Haandkuffert af meget solid Fabrikat, hvorpaa var skrevet „A. M.“ med Messingbogstaver paa den ene Side.

„Se godt paa den, John,“ sagde han (mit Navn er John Miller) „og hvis du nogengang ser nogen anden bære den, grib ham og kald paa Politiet — for den Mand er en Tyv, hvem han saa er!“ Saa fortalte han videre, at den Haandkuffert indeholdt Juveler og (om Lørdagene) rede Penge, op til en Værdi af mange hundrede Pund. „Og jeg fortæller dig det,“ sagde han, „fordi jeg liker dit Ansigt, og fordi jeg har betroet mig til en Portør ved hvereneste Station paa Linien, hvor Toget stanser, i Tilfælde af, at noget skulde hænde mig.“

„Nu, du er baade en forsigtig General og en uforsigtig en,“ sagde jeg til mig selv, „det er ikke godt at sige, om dette er klogt gjort eller ikke.“

Men det viste sig, at det var noksaa klogt alligevel, hvad jeg nu skal fortælle.

Jeg saa den gamle Mand igjen mangen en Mandag eller Lørdag, og han raabte gjerne „Goddag“ til mig ud af Vinduet, men gik sjelden ud.

En Dag — tidlig en Lørdag Eftermiddag — gik der pludselig som et elektrisk Stød gjennem mig; thi først saa jeg vor Ven Tom Burton komme langsomt nedover Perronen midt i den Trængsel af Folk, der var komne ud af Kupéerne; og derefter lagde jeg Mærke til, at han bar i Haanden en Tingest, der havde en paafaldende Lighed med den gamle Handelsrejsendes brune Haandkuffert.

„Nu!“ tænkte jeg, „pas nu paa, saa kanske din Lykke er gjort.“

Jeg slap ikke Burton af Syne og saa, at han sneg sig tversover Platformen og ind i et Tog, som stod paa den anden Side, færdig til Afgang.

Dette Tog vilde føre ham til Stationen Prestly, hvor Ada boede en tredive Minutters Vej fra Stationen, saa det var intet forunderligt i det.

Jeg tænkte mig om, saa hurtig jeg kunde. Hvad burde jeg gjøre? Hans Tog skulde afgaa om fire Minutter. Jo, først maatte jeg naturligvis undersøge den Handelsrejsendes Tog for at se, om alt var iorden med den gamle Mand.

Jeg løb da langsmed hele Vognrækken og undersøgte hver eneste Vogn, men kunde ikke opdage noget Spor af min gamle Ven. Kanske jeg alligevel havde taget fejl, og at Burton kun havde baaret sin egen Kuffert — skjønt den ganske vist paa Frastand havde en slaaende Lighed med „A. M“.'s.

Saa skyndte jeg mig tilbage til Prestly-To-

get. Konduktøren stod og ventede paa Signalet for at lade det afgaa.

„Vent et halvt Sekund, Kammerat," sagde jeg, „jeg skal bare tale et Ord med en Ven —"

Jeg fandt Toms Vogn, og der sad Tom alene inde i den. Jeg saa ingen Haandkuffert. Jeg aabnede Døren og gik halvt ind.

„God Morgen, Tom," sagde jeg. „En Herre har glemt sin Paraply paa dette Tog — den er ikke herinde vel?"

Tom mumlede noget. Jeg kunde se, at han var temmelig ængstelig og befippet. Jeg lod, som om jeg søgte under Sædet efter Paraplyen. Ja, der stod Haandkufferten med de gule Bogstaver: „A. M." tydelig nok; men jeg lod, som om jeg ikke saa den.

„Skal De rejse en Tur til Prestly?" spurgte jeg.

„Nej, det skal jeg tilfældigvis ikke," svarede han, „skjønt det kommer ikke Dem ved; det er bedst, De ser til at komme afsted, for Toget skal gaa nu."

Konduktøren raabte nu næsten ærgerlig til mig, at jeg opholdt Toget. Jeg hoppede ned og blev staaende for at se, at min Mand ikke slap ud, før Toget satte sig i Bevægelse, Jeg havde ham nu som en Mus i en Fælde, tænkte jeg.

Men min Plan var ikke bare den, at han skulde blive grebet, men ogsaa at hans Brøde maatte blive bevist for Ada, som jeg havde Grund til at antage neppe vilde tro paa den, hvis hun ikke, saa at sige, fik se den med sine egne Øjne. Jeg tænkte, det vilde være fornuftigst at telegrafere til Harlby, den næste Station efter Prestly, da jeg neppe troede, Burton vilde gaa af med Haandkufferten et Sted, hvor han var saa vel kjendt. Det var sandsynligere, at han vilde rejse

videre til Salisbury, hvor han slet ikke var kjendt og derfor sikrere kunde blive af med Tyvekosterne. Jeg telegraferede derfor til Politistationen paa Harlby: „Undersøg 5,40 Toget. Brun Haandkuffert stjaalet, mærket A. M. Arrester Ejermanden.“ Dernæst afsendte jeg et andet Telegram til Ada i Toms Navn og bad hende møde op paa Prestly Station til 5.30 Toget og rejse med til Harlby. Telegrafisten blev lidt overrasket, men han kjendte mig godt.

„Jeg haaber det er, som det skal være,“ sagde han leende, „hvis disse to Telegrammer staar i Forbindelse med hinanden, ser det noksaa udspekuleret ud.“

„Ja, det er det ogsaa,“ svarede jeg, „men send dem blot hurtig afsted.“

Da jeg vendte tilbage til Platformen, saa jeg til min Overraskelse, at Hurtigtoget stod der endnu. En Folkestimmel havde samlet sig udenfor en af Vognene. Det slog mig øjeblikkelig, at der vistnok var tilstødt den gamle Handelsrejsende noget, og mit Hjerte begyndte at banke vildt. Var Burton kanske en Morder ligesaavel som en Tyv? Hvilken skrækkelig Tanke — jeg følte, at det løb mig koldt nedad Ryggen — isaafald havde jeg udsat Ada for at rejse i Selskab med en Morder, alene i en Vogn med ham, selv om det kun var ti Minutter. Jeg banede mig hurtig Vej gjennem Folkestimmelen — var han død eller levende?

Jo, han var da ilive og holdt just paa at komme sig efter en Besvimelse, sagde de Omkringstaaende.

„Jeg tror ikke, det har været nogen Besvimelse,“ brast det ud af mig. Jeg skal gjerne vædde paa, at han er bleven bedøvet og plyndret.“

„Ti stille, din dumme Grønskolling,“ sagde

en Konduktør, „du faar ikke Lov til at skræmme Passagererne.“

Netop i dette Øjeblik kom den unge Doktor Smith, der var tilkaldt, ilende til.

„Af Vejen her!“ raabte han, „lad Manden faa Luft, saa han kan puste! Han bøjede sig over ham „Chloroform!“ sagde han og saa op. „Er han bleven plyndret?“

Stationsmesteren trak hans Gulduhr og Portemonæ op af hans Lommer.

„Det ser ikke ud til det,“ og Folk omkring drog et Lettelsens Suk.

Netop da vendte den gamle Mands Bevidsthed tilbage, og han rejste sig op.

„Hvad er det?“ sagde han, „hvor er jeg? Det er sandt,“ raabte han pludselig og sprang op, „hvor blev den Mand af — og min Kuffert? I har vel aldrig ladet ham undslippe?“

„Hvorledes saa han ud?“ spurgte en. Og han beskrev Tom temmelig nøjagtig.

„Har nogen seet nogen saadan Person trække afsted med en Haandkuffert?“ spurgte en Politibetjent, der hurtig var bleven tilkaldt.

„Ja,“ svarede jeg, „jeg har seet en saadan Person.“

„Har du?“ spurgte den gamle Mand heftig, „hvorfor standsede du ham da ikke? Jeg kjender dig jo, du er netop den Portør, jeg har snakket med før om Kufferten.“

„Jeg kunde ikke arrestere ham, fordi jeg ikke var vis i min Sag fra først af, og fordi jeg ikke kunde finde Dem paa Toget —“

„Han laa under Bænken,“ sagde en.

„Og der var ingen Tid dertil; men han rejste med Portsmouth-Toget —“

„Hvorfor telegraferede du da ikke, din unge Idiot?“ raabte han og saa halv forrykt ud —

det drejede sig ogsaa, hørte vi siden, om intet mindre end ét tusinde Pund.

„Jo, det har jeg tilfældigvis gjort," sagde jeg, „men —"

„O, du har gjort det? Ja, da tror jeg, du vil faa se, at du har gjort det bedste Stykke Arbejde i dit Liv, og — —" Saa gjorde han en hel Del Undskyldninger og førtes derpaa bort til Stationsmesterens Bolig for at afvente Resultatet.

Der kom mange Telegrammer senere paa Dagen, men jeg tror, De faar det bedste Indtryk af det hele, naar jeg fortæller Adas Oplevelser.

Ada havde faaet mit Telegram med Toms Underskrift og løb straks til Stationen. Hun kom saavidt tidsnok til at finde Toms Vogn og sprang ind i den, til hans øjensynlige Overraskelse. Han var baade studs og tvær.

„Hvad ialverden vil du her?" spurgte han. „Hvor skal du hen?"

„Det ved vel du bedst," svarede den stakkels Ada ganske forskrækket, „siden du telegraferede og bad mig møde dig."

„Jeg har ikke telegraferet," sagde han, men saa viste hun ham Telegrammet.

Da forstod Tom vistnok, at det var en Fælde, for han blev ganske graableg i Ansigtet og tænkte sig om et Øjeblik, endelig smilede han.

„Tænk, at jeg kunde glemme det," sagde han, „nu husker jeg at jeg bad en Mand indlevere Telegrammet for mig. Vær nu ikke vred, min Kjære, og giv mig et Kys."

Han havde aldrig nogen Gang faaet Lov til at kysse hende, sagde Ada, men nu bøjede han sig fremover, som om han vilde gjøre det, og stak idetsamme med Lynets Hurtighed noget under hendes Næse, idet han holdt hende tem-

melig fast, saa hun ikke kunde gjøre nogen Modstand, skjønt hun prøvede at skrige og rive sig løs. Saa erindrede hun intet mere, og da Toget kom til Stationen, laa hun under Bænken ligesom den gamle Mand, og der fandt Politiet hende, men ingen Tom Burton. Han var hoppet af et Øjeblik før, men havde heldigvis samtidig brukket sit ene Ben, saa de først fandt ham liggende paa Linien og lidt længere borte Haandkufferten. Hans Lommer var fulde af de stjaalne Penge, og i Kufferten laa Juvelnrne urørte.

Nu, saa blev jeg da befordret til Banevogter, og den gamle Mand forærede mig femti Pund. Hvad Ada angik, saa blev vi to snart enige, og hun bad mig tilgive hende hendes Vankelmodighed; hendes Hengivenhed for Tom havde faaet Dødsstødet, naturligvis. Han sidder nu fast og skal udstaa sine fjorten Aars Strafarbejde. Den gamle Handelsrejsendes Firma sendte hende en nydlig Brosche, besat med ægte Perler, og en elegant Brudedragt, og De kan tro, hun var én i alle Henseender yndig Brud!“

Som man saar, saa høster man.

Tak skal du have, Charles, Du behøver ikke at vente," sagde Fru Alverstone, og den i elegant Sørge-Liberi klædte Tjener tog ærbødig til Hatten og forsvandt mellem Mængden paa Platformen. Fru Alverstone lænede sig tilbage i Vognen med et dybt Lettelsens Suk, og idet hun hurtig drog Gardinet for Vinduesruden foran sig, trak hun Sløret op og pustede frit ud.

Endelig var hun alene! For første Gang alene siden det frygtelige Øjeblik, da hun hurtig var bleven tilkaldt til sin Mands Klub og havde fundet ham liggende paa Sofaen i Bibliotheket, dragende sit sidste Suk — pludselig, næsten uden noget forudgaaende Varsel, uden at tage Afsked med nogen, kaldt frem for sin Skabers Domstol.

Nu først var hun fri for nysgjerrige Øjne, paatrængende Sympathi og altfor tjenstvillig Opmærksomhed. Hun havde givet efter for et næsten vildt Ønske om at være alene og havde derfor afslaaet alle de velmente Indbydelser og Tilbud om Besøg fra nære Slægtninge, som var strømmede ind paa hende i det tilsyneladende saa lange Tidsrum, der maatte gjennemleves mellem Godsejer Alverstones Død og hans Begravelse. Hun var endelig kommet sig afsted nu,

saa tidlig det paa nogen Maade gik an, og rejste alene — med kun en Pige til Opvartning — ned til Sandcliffe, hvor hun havde lejet nogle afsidesliggende Værelser og haabede just paa et saa moderne Badested at komme bort i Mængden.

Hun havde ofte drømt om engang at faa sin Frihed, og kunde endnu neppe opfatte, at den Tid virkelig var kommet. Den havde staaet for hende i hendes korte ægteskabelige Liv ligesom Udløbet af Straffetiden staar for en Forbryder, som et Haab, der synes næsten haabløst og uopnaaeligt, noget altfor fjernt til engang at blive virkeligt. Og dog var det altsammen virkeligt nok: denne sorte Sørgedragt, dette lange, uhyggelige Sørgeflor, hvori hun indhyllede sig, sagde hende, at hun var vaagen og ikke drømte, at det længe ventede virkelig var indtraadt.

Og dog havde Alice Alverstone forsaavidt intet at bebrejde sig. Hun kunde nyde sin Frihed uden at føle Samvittighedsnag. Ingen kunde sige, at hun ikke havde opført sig eksemplarisk mod Godsejer Alverstone. Hvad Folk sagde var, at han var en gammel Nar, som havde gjort sig til Latter for Verden ved at forelske sig paa sine gamle Dage i et vakkert Ansigt til sine voksne Sønners og Døtres, ja endog sine Børnebørns store Ærgrelse. Man sagde, at hans Hustru havde behandlet ham saa godt som en gammel Mand, der absolut vil gifte sig med en ung Pige, der er firti Aar yngre end han selv, med Rimelighed kan vente. Og Alice sagde til sig selv, at for en Gangs Skyld havde Verdens Dom været rigtig. Hun syntes ikke, hun havde noget at bebrejde sig ligeoverfor ham. Hun havde hverken koketteret med andre Mænd eller bortødslet hans Penge. Godsejer Alverstone havde med sin Titel og Rigdom kjøbt sig en meget ind-

tagende og elskværdig ung Hustru, en Prydelse for sit Hjem og en statelig Værtinde i sine Selskaber. Hun havde heller ikke gjort saa daarlig en Handel, seet fra et verdsligt Standpunkt. Og nu var det altsammen forbi. Prisen var bleven betalt og Regnskabet opgjort. Alice var fri, hendes Stilling sikret, hendes Rigdom vel bekjendt, og Fremtiden kunde hun selv disponere over. Nu skulde hun nyde sin Del af Handelen.

Der havde rigtignok været en høj Pris at betale — og denne Pris var: Alises Hjerte. Engang i Tiden — hvor det syntes langt tilbage nu! — havde hun frivillig valgt Rigdom og Stilling istedenfor Kjærlighed. Og underligt nok — paa denne hendes første Frihedens Dag, syntes disse hende før saa uundværlige Ting at blive til Støv i hendes Hænder -- lig Sodomsæblerne ved det døde Hav. Vilde hun aldrig komme til at bryde sig om nogen eller noget igjen? Skulde dette være hendes frygtelige Straf? Eller vilde den Kjærlighed, hun selv havde traadt under Fødder, atter vækkes tillive og fortære hende?

Hun blev pludselig vækket op af sine Betragtninger ved at en Konduktør hurtig rev Døren op, og to aandeløse Bærere kastede skyndsomt ind en Vadsæk, et Geværhylster, Plaid og forskjellige Sager, forraadende en Mands Bagage, hvorefter denne selv hæsblæsende sprang ind tilslut.

Alice trak hurtig sit Slør ned igjeu og begravede sig i en Avis. Stationsmesteren gav Signalet, og Toget satte sig i Bevægelse; den Nyankomne begyndte at ordne sin mangeartede Bagage og saa sig omkring. Da det var en ung Mand, betragtede han naturligvis sin Medrejsende med en Smule Nysgjerrighed. Medens han stod

og placerede sin Hatæske i Nettet over Vognsædet, faldt hans Øje pludselig paa den Mærkelap, hvormed Charles, den omhyggelige Tjener havde mærket hendes Plaidrem. Han for sammen og betragtede saa nøjere den fine, lette Skikkelse og det lyshaarede Hoved i den anden Ende af Kupéen.

Nej, han tog nok ikke Fejl, for han var vis paa, at hun ogsaa hemmelig iafttog ham. Han var sikker paa, at han havde opfanget et Glimt af hendes Øjne under Sløret. Derpaa satte han sig ned, bestemt paa at faa hende til at tale.

Idet han lænede sig forover med Haanden paa Vinduesstroppen, men med Øjnene fæstet paa hendes Ansigt, spurgte han i en fortrolig Tone:

„Foretrækker De at have Vinduet lukket, Fru — Alverstone?

Hendes Haand rystede saa stærkt, at hun maatte lægge Avisen fra sig for at skjule det. Ellers beherskede hun ethvert Tegn paa den stærke Bevægelse, som hans pludselige Tilsynekomst havde fremkaldt hos hende. Hun bøjede Hovedet til Hilsen og svarede rolig:

„Nej Tak, det er meget varmt herinde."

„Jeg maa bede om Undskyldning, fordi jeg har paatrængt Dem mit Selskab," vedblev han. „Men De saa vist selv, at jeg kom i sidste Øjeblik, og Konduktøren puffede mig ind i den første den bedste Vogn. Men jeg skal bytte paa første Station, for — naturligvis har jeg — har jeg hørt — det vil sge, — jeg har seet af Aviserne at — at —"

Han stammede klodset nok nu, idet han, som Mænd plejer, var den af de to, der havde vanskeligst for at beherske sig nu, da han havde udfundet, at det virkelig var hende.

Hun nikkede alvorlig.

„De behøver ikke at gjøre nogen Undskyldning. Er det længe siden, De kom hjem?“

„Ja — nej — det vil sige ikke meget længe. Omtrent et Par Maaneder.“

Hun følte sit Hjerte bæve af Glæde over at høre hans Stemme igjen, og endmere glædede det hende at se ham saa forlegen. Ogsaa hun maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke at røbe den Storm af modstridende Følelser, der rasede inde i hende. Hun behøvede al sin Selvbeherskelse for ikke at skjælve i Stemmen, og hun var glad over at kunne have sit Slør for Ansigtet.

„Hvordan likte de Dem paa Ceylon?“ spurgte hun, dels for at sige noget, og dels fordi det var hende en Fryd blot at høre hans Stemme.

„Aa Tak, jeg kan just ikke sige, at jeg likte mig noget videre,“ svarede han. Der indtraadte en liden Pause. Han begyndte at finde Situationen pinlig. „Skal De rejse langt?“

„Nej, kun til Sandcliffe for at ligge i Ro nogle Uger. Hvor skal De hen?“

„Til Compton. Jeg tror, der vil blive sendt Hest efter mig til Burlingstoke Station.“

„Til Burlingstoke?“ spurgte hun med en Smule Overraskelse i Stemmen. „Kanske De skal besøge Godsejer Colletons?“

„Ja netop,“ svarede han ivrig. „Jeg har været inviteret did en eller to Gange paa Jagtpartier, siden jeg kom hjem. Og dennegang skal der være en større festlig Tilstelning.“

„Det er vel for Frøken Bettys Skyld,“ bemærkede hun ligegyldig. „Begge Smaapigerne er blevne voksne, medens De var udenlands.“

„Ja, Frøken Betty synger aldeles udmærket.“ Hans Stemme lød saa beundrende, at hun ikke

kunde lade være at betragte ham forskende. „Det er to elskværdige unge Damer," tilføjede han medens Togets sagtnede Fart lod formode, at de nærmede sig den første Station.

„Ja, jeg hører, Folk siger det," svarede hun.

Men han lagde neppe Mærke til hendes Svar, thi han var allerede begyndt hurtig at samle sammen alle sine Pakkenellikker.

„Jeg vil bytte Vogn her og ikke plage Dem mere. Der er en Røgekupé lidt længere frem."

Hun prøvede at finde et Paaskud for at holde holde ham tilbage. Men hvad skulde hun sige? Hun havde det paa Tungespidsen at forsikre ham om, at det havde glædet hende at møde ham igjen. Men hendes Sørgedragt bandt uvilkaarlig hendes Tunge. Idet han lukkede Døren efter sig, fik hun endelig frem:

„Vil De ikke besøge mig af og til, naar jeg er kommet tilbage til Byen?" — og denne Gang kunde hun ikke helt beherske sin Stemme.

„Tak, det skal være mig en Fornøjelse," svarede han hurtig, lettede paa Hatten og skyndte sig hen i Retning af Røgekupéen.

Alice var alene igjen. Det var underligt nok, men hun følte sig mere alene nu end i de fem Minutter, før Toget gik. Men hun var opfyldt af en stor og dyb Glæde.

Han var kommen tilbage. Hun havde seet og talt med ham. Og det var ham, som havde gjenkjendt hende og talt først. Paa denne sidste skrøbelige Grundvold var det, at Alice Alverstone — idet hun lænede sig tilbage med lukkede Øjne og det vakre Ansigt hlussende af Sindsbevægelse — byggede de skjønneste Luftslotte, der imidlertid alle hurtig ramlede ned, idet Støjen af Maskinens Stønnen pludselig blandedes med Lyden af ituslaaet Glas og splintret Treværk. Før hun

endog fik Tid til at tænke, følte Alice sig kastet først fremover, saa tilbage og endelig paa Siden, idet hele Vognen væltede. Et Øjeblik følte hun sig aldeles bedøvet, saa tog hun sig sammen og fik med Møje krøbet frem gjennem det ituslaaede Vindu, hvorfra en eller anden hjalp hende ned paa Linien.

Hun havde en ubestemt Fornemmelse af, at hendes Hoved smertede, at den ene Tommelfinger var vrikket og Hænderne saarede af det ituslaaede Glas — men ellers tænkte Alice knapt paa sig selv. Hun saa sig ivrig om, om hun kunde opdage noget Spor af ham. Alt omkring hende var i en eneste Forvirring. Grupper af Passagerer, nogle grædende og jamrende sig, andre livrig talende, løb uden Maal og Med om hverandre eller samlede sig om de Saarede. Den frygtelige Støj af den løsslupne Damp fra det ødelagte Lokomotiv var næsten øredøvende.

Hun kunde længe sletikke opdage ham, skjønt hun løb hid og did med en navnløs Angst i Hjertet og søgte efter ham allevegne.

Endelig fandt hun ham. Det var et frygteligt Øjeblik. Han laa, som om han havde forsøgt at rejse sig og var faldt om igjen. Var han død? Ansigtet var askegraat — Øjnene stive og stirrende. Alice knælede ned ved Siden af ham, trykkede den slapt nedhængende Haand og kyssede det blege Ansigt.

„Ronald!“ udbrød hun fortvivlet. „Ronald! O, tal til mig!“ Men der kom intet Svar, intet Livstegn. I sin Sjæleangt prøvede hun at bede en Bøn om Hjælp fra den Almægtige, der holdt Liv og Død i sin Hnand.

Forsigtig løftede hun hans Hoved og Skuldre op og holdt ham ømt i sine Arme som en Moder kunde støtte sit syge Barn.

„Ronald!“ jamrede hun. „Ronald, jeg elsker dig, saa højt, saa højt! Tal til mig. Jeg har altid elsket dig, Ronald!“

Nu kom de tilkaldte Læger. De tog ham fra hende og bar ham hen til Banevogterens Bolig, der laa ved Liniekrydset, hvor Sammenstødet var skeet.

De undersøgte ham omhyggelig. Alice stod paa Dørterskelen og afventede Resultatet — og hun syntes, at hun ventede en hel Evighed. Endnu engang havde Dødsengelens mørke Vinger pludselig suset forbi hende. Og denne Gang syntes de næsten at have berørt hende selv personlig.

Endelig rørte Doktoren ved hendes Skulder. Der har ingen alvorlig Skade skeet, sagde han. Han havde kun faaet en lettere Hjernerystelse, sandsynligvis af et eller andet Stød, men vilde vistnok snart faa sin Bevidsthed igjen.

Hun sad hos ham, indtil Skumringen gik over til Mørke. Hun havde faaet noget at gjøre nu med at bytte Is paa hans Hoved. Endelig kom der gradvis Livstegn — først en svag Farve i Kinderne, saa begyndte Øjenlaagene at bevæge sig. Derpaa faldt han i en naturlig Søvn, og da han vaagnede af denne havde hans Øjne sit almindelige, bevidste Udtryk, og han saa spørgende og overrasket paa hende. Men saa smilede han til hende; hans Hukommelse var vendt tilbage, og han huskede nu, hvad der var hændt.

„Det er altfor venligt af Dem — jeg gjør Dem saa meget Besvær,“ mumlede han, idet hun skiftede Isomslaget.

Derpaa faldt han isøvn igjen, og nu kom det tilkaldte Ekstratog. Alice blev nødt til at rejse videre, efterat hun havde opsøgt sin Pige, der hele Tiden havde været rent hysterisk. Men

i sit Hjerte bevarede hun som en Skat hans Smil og taknemmelige Udtalelser.

Da hun kom til Sandcliffe, krævede hendes overanstrængte Nerver sin Ret. Flere Dage laa hun tilsengs — efter den pludselige Rystelse og Ophidselse fulgte Reaktionen.

Saa var det en klar, solvarm Oktober-Formiddag, at hun følte sig istand til at sidde ude paa Verandaen, støttet af Puder og indhyllet i Schawler. Hun sad og saa paa den gule Strandbred, som de smaa, dansende solbeskinnede Bølger slog op imod, og hun følte sig rolig og let om Hjertet.

Saa tog hun Avisen op og saa mekanisk henover dens Spalter, indtil hendes Øje fængsledes af kjendte Navne. Der var en lang Paragraf om Festlighederne paa Burlingstoke, og hans Navn var opregnet blandt Fru Colletons Gjæster. Længre nede stod der, at Forlovelse var bleven fejret og Giftermaal vilde snarlig finde Sted mellem Kaptein Ronald Lisdale og Frøken Betty, Godsejer Colletons yngste Datter.

Alice knugede Avisen i Hænderne og stirrede hen for sig. Solen vedblev at skinne, Bølgerne at skvulpe mod Stranden; men hun havde ikke Øje mere for noget af dette. Hun tænkte i sin Sjæls Bitterhed, at som hun selv havde saaet, saaledes høstede hun nu.

* * *

Fru Alverstone fik Tid nok til at indsamle sin Høst. Livet er langt, og vor Straf bliver ofte langtrukken nok. Fru Alverstone kan ikke undgaa nu og da i Selskabslivet at støde paa Kaptejn Lisdale og hans indtagende unge Hustru, det lykkeligste Par, man kan se for sine Øjne.

Eftersom vakre, velopdragne Børn forøger deres Lykke, føler den ensomme Alice endnu bitrere sin Forladthed. Ingen uden hun selv ved det; men det efterlader sit Spor i hendes tidlig henvisnende Skjønhed, de haardt sammenpressede Læber og hendes kolde, indesluttede Væsen. Alice Alverstone har maattet lære den Lekse, at han, som selv er Kjærlighedens Gud og som har indplantet den naturlige menneskelige Kjærlighed i enhver af os, ikke vil tillade os letsindig at bortkaste nogen af hans Gaver.

Tro mod sit Løfte.

Det var en trang og ikke meget indbydende Gade. Husene saa temmelig smudsige ud, og den tætte Smaaregn virkede heller ikke oplivende paa det hele, men for den unge Pige, som sad og saa ud, syntes det altsammen at være saa smukt som i et Feeventyr; thi Kjærlighedens Solskin, Glæde og Haab kastede sin Glans over det, og hun følte sig hensat i en anden og lykkeligere Verden. Dette skyldtes ogsaa for en Del den ualmindelig dejlige Musik, der just nu strømmede ud fra det gamle Piano i det Værelse, hvor hun sad — en vidunderlig Musik, hvoraf hver lidenskabelig Tone fandt Gjenklang i hendes egen Sjæl.

Hun var ikke ganske ung længer, og hendes ovale Ansigt havde begyndt at miste lidt af den tidlige Ungdoms runde Linier. Huu havde denne voksagtige Bleghed, som ofte er et Kjendetegn paa dem, der altid har boet i en stor By, og man kunde neppe kalde hende smuk, skjønt et Par mørke, veltalende Øjne gav hendes Ansigt en egen Slags aandfuld Skjønhed. Disse smukke Øjne var nu fulde af Taarer, medens hun sad og lyttede til Musikken og drømte sine egne, lykkelige Drømme.

Ja, hvad var det ikke for en Musik! Snart brusede den frem lig en triumferende Kjærligheds svulmende Toner, snart igjen lød den sagte, klagende og bedende. Pludselig stansede den med et Par fuldtonende Slutningsakkorder, og den Spillende rejste sig fra Pianoet. Det var en ung, høj, slankbygget Mand med fine, markerede Træk og et alvorligt, halvt fraværende Udtryk.

Han gik lige hen til den unge Pige.

„Dette skal være vor Bryllups-Marsch," sagde han og lagde sin lange, smale Haand paa hendes Hoved.

„Vor!" gjentog hun og saa op paa ham med et forundret og paa samme Tid stolt og lykkeligt Blik.

„Ja," sagde han og satte sig paa en Skammel ved hendes Fødder. „Det er din Marsch, Kitty. Det, som du fortalte mig for en Time siden, har inspireret den. Du elsker mig, og jeg er den lykkeligste Mand paa Jorden. Men nu maa du ogsaa bestemme Tiden for vort Bryllup."

Hun saa alvorlig paa ham.

„Det er altfor tidligt at tænke paa Bryllup," sagde hun.

„For tidligt?" gjentog han noget overrasket. „Kjære, vi har jo kjendt hinanden i Aarevis og elsket hinanden længe, skjønt vi først har tilstaaet det idag."

„Det er ganske sandt, men alligevel maa vi vente en Stund."

„Men hvorfor?" vedblev han. „Jeg kan godt underholde en Hustru, skjønt jeg kun kan byde hende et beskedeut Hjem; er det det, du viger tilbage for, Kitty?"

„Nej nej, hvorledes kunde du tænke noget saadant!" udbrød hun bedrøvet. „Hvad du end

har at byde mig er godt nok for mig; det er blot for din Skyld, jeg er ærgjerrig. Jeg har tænkt vel over det, Lawrence, og forstaar godt, at en Hustru vilde være en Hemsko for dig; hvis du gifter dig nu, er der al Sandsynlighed for, at du aldrig vilde hæve dig over det almindelige, hverdagslige Niveau, aldrig blive til noget større, end du nu er, og det vilde jeg aldrig kunne tilgive mig selv — nej, aldrig i Verden!"

„Men jeg er fuldstændig tilfreds med at leve et „almindeligt Hverdagsliv" med dig, Kitty. Jeg er holdt op med at bygge Luftslotte, det passer sig ikke for en beskeden Boghandler. Du maa ikke opmuntre mine taabelige Drømme."

„Hvis du vilde opgive, hvad du kalder dine „taabelige Drømme" for min Skyld, vilde det knuse mit Hjerte; men jeg kjender dig bedre, end du kjender dig selv. Du kunde ikke opgive dine ærgjerrige Forhaabninger, om du forsøgte noksaa meget — de er en Del af dig selv."

Hun talte med rolig Overbevisning. Den unge Mand betragtede hende tankefuldt nogle Øjeblikke.

„Du har maaske Ret, Kitty," indrømmede han omsider halvt uvillig. „Og du vil altsaa opofre dig for mine uklare, ærgjerrige Forhaabninger? Sæt, at du tager Fejl i at jeg duer til noget?"

„Jeg tager ikke Fejl," var hendes tillidsfulde Svar. „Du kan naa meget højt, hvis du selv vil. Du har virkeligt Talent, Lawrence, og hvad der er næsten ligesaa meget, du har Evnen til at kunne arbejde strengt og ofre dig helt for det, du stræber efter. Ved jeg ikke, hvorledes du har fornegtet dig selv for at kunne drive det saavidt i Musikken, som du har gjort, og tror du, jeg vil ødelægge det altsammen ved at gaa hen

og ægte dig nu? Det er til ingen Nytte at prøve paa at forandre min Beslutning. Du skal ikke bebyrde dig med Omsorgen for Hus og Hjem for min Skyld."

„Men, min egen kjære Kitty, du er meget haard mod mig. Hvis jeg nu selv vil resikere det og ikke tror, at Ægteskabet vil dræbe hver en Gnist af Talent og Ærgjerrighed hos mig?"

„Nej, Lawrence, det er mig, som maa afgjøre det, og jeg skjønner, hvad der er bedst for os begge. Jeg tør ikke resikere det. Spørg mig igjen, naar du har vundet en Berømmelse, du længes efter, og du skal ikke behøve at vente paa Svar — men indtil den Tid maa vi nøje os med at være forlovede."

I de Aar, der paafulgte, holdt Kitty Barrett fast ved sin Beslutning, skjønt Lawrence mangen en Gang prøvede at faa hende til at forandre den. Kitty underviste ved en Skole, og Lawrence vedblev at logere hos hendes Moder og at hellige hvert Øjeblik, han havde tilovers, til den Kunst, han elskede saa højt. Det var Aar fulde af strengt Arbejde for dem begge, men Haabet om en lykkelig Fremtid og Visheden om deres gjensidige Kjærlighed holdt dem oppe, og Tiden gik hurtig. Endelig frembød der sig en Anledning for den unge Bogholder til at prøve sine Kræfter, og den fandt ham ikke uforberedt.

En velkjendt Musikelsker udlovede en betydelig Præmie til den af hans Landsmænd, der kunde komponere den vakreste Messe. Lawrence Lee besluttede at være med blandt Konkurrenterne. Han lagde sin hele Sjæl i Arbejdet, men før det var fuldendt, hjemsøgtes han af en stor Prøvelse. Kitty blev pludselig smittet af Smaakopperne, denne grufulde Sygdom, som Lawrence havde en ren Skræk for, og hans Sorg og Æng-

stelse var en væsentlig Hindring i hans Arbejdes Fremgang. Og dog prøvede han at vedblive med det for Kittys Skyld.

Den stakkels unge Pige var bleven smittet af en af sine Elever — Sygdommen gik nu i det Strøg af Byen — og hun var meget stærkt angrebet lige fra Begyndelsen af. Gjennem alle sine Feberfantasier talte hun om Lawrence og hvordan det vel vilde gaa med hans Komposition.

„O, hvor jeg haaber, han vil vinde Præmien," sagde hun, „da vil vor lange Ventetid være endt."

Da der endelig indtraadte en Krisis, blev hun opgivet af Lægerne, men mod Forventning kom hun gjennem den, og langsomt, meget langsomt, begyndte hun at faa en Smule Kræfter igjen. Hendes egentlige Bedring syntes at datere sig fra den Dag, da Plejersken fortalte hende, at Lawrence havde havt Held med sig, thi den unge, beskedne Bogholder havde virkelig vundet den Præmie, som saa mange havde stræbet efter. Hele Landet rundt sang man nu den unge Komponists Pris. Hans Værk erkjendtes af Kritikerne at kunne stilles i Række med de store Mesteres. En glimrende Fremtid aabnede sig for ham. Naturligvis glædede ingen sig mere over den unge Musikers pludselige Berømmelse end Kitty. I sin Glæde og Taknemmelighed glemte hue endog et Øjeblik den uhyggelige Tvivl, som var begyndt at hjemsøge hende — Frygten for, at Synet af hendes stakkels koparede Ansigt skulde formindske Lawrences Kjærlighed til hende, ja maaske endog forvandle den til ubetvingelig Modbydelighed.

Lawrence Lee tog sit Held rolig. Hans Natur var for dyb og ren til at tage nogen Skade

af den Berømmelse, han havde vundet. Alle beundrede den Maade, hvorpaa han modtog al den Virak, der strømmede ind paa ham.

Den Dag, paa hvilken de Forlovede mødtes efter Kittys Helbredelse, var ikke uden Prøvelser for dem begge. Stakkels Kitty følte sig meget forknyt og ængstelig. Hun havde bedet sin Moder om at forberede Lawrence paa hendes forandrede Udseende, og Fru Barrett havde gjort sit Bedste, men dog var det et haardt Slag for Lawrence at faa se hende, som hun var.

Da han traadte ind i det Værelse, hvor hun ventede paa ham, var hendes Ansigt vendt bort fra Lyset, saa han et Øjeblik troede, hun maatte have overdrevet, hvor vansiret hun var blevet. Men kun for et Øjeblik. O, da hun vendte sig mod ham, hvilket Syn! Var dette hans Kitty? En sygnende Følelse af uvilkaarlig Modbydelighed gjorde ham stum. Han prøvede at udtale hendes Navn, at strække sine Hænder ud mod hende, men han kunde ikke.

Hun forstod det hurtig altsammen. Skjønt hun havde prøvet at være forberedt paa noget lignende, følte hun sig dog nu Fortvivlelsen nær.

Hun vendte sig bort med et jamrende Udraab.

„Jeg vidste det paa Forhaand! Ingen Mands Kjærlighed kunde holde Stand mod dette!“

Han fik endelig Stemmens Brug igjen, hendes Sorg gik ham dybt til Hjerte.

„Min egen kjære Kitty, du gjør mig Uret,“ sagde han, idet han med hele sin stærke Sjæls Kraft prøvede ikke at forraade, hvad han følte, hverken i Ansigt eller Stemme.

Hun tog Hænderne bort fra sit stakkels, opsvulmede Ansigt og saa paa ham med sine store,

pathetiske Øjne. Disse smukke Øjne var idetmindste uforandrede.

„Du er min egen elskede Kitty, naar du ser saadan paa mig," sagde han, idet han tog hendes Hænder og drog hende ind til sig.

Hun vidste ikke, at han ikke turde driste sig til at se paa hende, idet han kyssede hende, heller ikke, hvilken stor fysisk Overvindelse det var for ham.

„Du synes altsaa ikke, det er en Plage at se paa mig!" sagde hun med et lykkeligt Lettelsens Suk. „Du vilde havt ondt af mig, hvis du vidste, hvad jeg har lidt ved Tanken herpaa. Jeg kjendte jo saa godt til, hvorledes alt, hvad der er uskjønt, frastøder dig. Jeg troede, det var en Del af din Natur, og at du aldrig kunde føle det samme for mig mere, efterat jeg var blevet saa — saa hæslig."

„Du maa se at forjage saadanne Tanker for Fremtiden, hvis du ikke vil gjøre mig meget bedrøvet," svarede han.

„O, jeg vil ikke for alt i Verden gjøre dig bedrøvet. Men er du vis paa, at det ikke med Tiden vil genere dig bestandig at maatte se paa mig? Hvis jeg troede det, vilde jeg give dig din Frihed idag."

„Det er ikke nødvendigt for dig at gjøre noget Offer, min Elskede, hvorledes skulde jeg nogensinde kunne generes af at se paa dig, Kitty?" og nu følte hun sig tilfredsstillet.

* * *

Kort efter at Lawrence Lee saa pludselig var bleven berømt, fandt den store musikalske Aftenunderholdning Sted i Byen.

Det var det stolteste Øjeblik i Kittys Liv, da hun saa sin Forlovede indtage sin Plads der

midt iblandt Dagens mest berømte Musikere. Hvor rolig og fornem han saa ud der paa Platformen, hvor hans Medhorgere klappede for ham, hvor vel han fortjente al denne Hyldest!

Han spillede en overmaade vakker kirkelig Symfoni, som han selv havde komponeret, og det uhyre Publikum tilklappede ham henrykt sit Bifald, paa samme Tid som hans Kollegaer roste ham med Enthusiasme.

Lawrence Lee var paa ingen Maade saa rolig i Virkeligheden, som det saa ud for Kitty. Han var en altfor dyb Kunstnernatur til ikke at føle Glæde ved at henrive et helt Publikum, som han netop havde gjort, men dog var det ikke Mængdens Enthusiasme, der vakte denne underljge jublende, hidtil ukjendte Følelse i hans inderste Sjæl. Det var Synet af et Par smukke Øjne, der fyldtes med Taarer, eftersom han spilte, og et hurtig Forstaaelsens Blik fra disse samme Øjne, der elektriserede ham. Og disse Øjne var ikke Kittys.

Den smukke unge Sangerinde, der ydede ham denne smigrende Tribut, var en vidtberømt Primadonna. Han havde allerede truffet hende en eller to Gange i Selskabslivet, thi han var oftere bleven buden med i de højere Cirkler, siden han vandt Præmien, og hendes Personlighed havde indtaget ham næsten ligesaa meget som hendes Sang; men indtil denne Aften, da han mødte hendes taarefulde Smil, havde han kun været sig halvt bevidst, hvormeget han beundrede hende.

Da han den Aften gik hjemover ved Kittys Side, var han fraværende og taus, men Kitty troede kun, at det var Reaktionen efter Aftenens Sindsbevægelse.

Lawrence Lee kjæmpede en mandig og haard Kamp med sig selv — hvor haard den var fik

ingen nøgensinde at vide. Saa gjorde han sig selv tappert et Løfte: at han vilde være trofast mod den stakkels Kitty, hvad det end skulde koste. Men hver Gang han mødte den smukke Sangerinde, blev det altid vanskeligere for ham at holde sit Løfte.

* * *

En majestætisk Kvindeskikkelse stod i et straalende oplyst Værelse opfyldt af Blomsterduft. Hendes smukke Ansigt var dødelig blegt, og hun stod ganske stiv og ubevægelig. Hun stirrede ufravendt mod Døren, der netop havde lukket sig — lukket sig for hendes kjæreste Forhaabninger. Saaledes stod hun længe — endelig slæbte hun sig langsomt hen til en Sofa, kastede sig ned i den og skjulte sit lidende Ansigt i Puderne.

„Jeg nedværdigede mig til at tilstaa ham min Kjærlighed, og han foragtede den. O, hvilken bitter, bitter Skam!“ klagede hun ganske betynget af Selvforagt. „Og jeg, min Taabe, troede, at han elskede mig, jeg smigrede min ynkelige Forfængelighed med denne Tanke. Hvorledes kunde jeg vente, at han, der nylig var en saa ubekjendt Størrelse, skulde vove at tilstaa sin Kjærlighed for den fejrede Primadonna, til hvem Fyrster forgiæves havde bejlet?“ Saa lo hun hysterisk. „Sin Kjærlighed, som han negtede mig, fordi den hele Tiden tilhørte en anden Kvinde. Fortalte han ikke, at han skulde ægte hende om en Uge? Men mon han elsker hende? Nej, det gjør han ikke,“ tænkte hun pludselig triumferende. „Hans Stemme lød saa underlig kold og apathisk, da han talte om hende — jeg synes at høre det endnu. Men han var kold mod mig ogsaa. Mon han har noget Hjerte? Jeg tror,

jeg er forrykt! Han vilde vel ikke gifte sig med hende, hvis han ikke elskede hende. Jeg vil være med i hans Bryllup — jeg vil blive en munter Bryllupsgjæst — ha, ha! men jeg vil s e den Kvinde, som han finder smukkere end mig."

* * *

Bryllupsdagen oprandt tilslut. Kitty var ikke i hvid Brudedragt; hun forstod, at det blot vilde fremhæve hendes frastødende Ydre, og hun bar derfor en enkel, mørkebrun Spadserdragt. Bryllupsgjæsterne var ikke mange — kun nogle faa af deres Naboer — og i Kirken var fremmødt nogle af disse almindelige Lediggjængere, hvis Lyst det er at overvære Brudevielser. Lavrence var ualmindelig bleg, og hans smukke Ansigt var meget alvorligt og tankefuldt, medens han stod ved Kittys Side foran Alteret. Det var, medens de knælte der og modtog Præstens Velsignelse, at en tæt tilsløret Dame kom ind i Kirken og satte sig ned paa en Bænk, hvorfra hun havde uhindret Udsigt over Koret.

Vielsen var over; Lawrence og Kitty var Mand og Hustru. Idet den unge Ægtemand vendte sig mod sin Hustru og bød hende Armen, syntes der at hvile et Udtryk af forklaret Fred over hans Ansigt, — det var Selvopofrelsens Fred. Og det var et vakkert Smil, han samtidig skjænkede den Pige, der havde elsket ham saa længe og saa trofast.

Den smukke, blege Dame hævede sit tætte Slør og saa paa Kitty. I første Øjeblik troede hun, at hendes Øjne maatte have bedraget hende, idet de dvælede ved hendes Rivals Ansigt. Men nej — den Kvinde, han havde ægtet, var virkelig en liden tarvelig Skikkelse, hvis Hæslighed var ligefrem frastødende. Derpaa saa hun paa

Lawrence, og i hans Ansigts ædle Udtryk læste hun Sandheden. Med en højbaaren Sjæls hurtige Instinkt forstod hun det Offer, han havde bragt, og glædede sig over, at hendes Kjærlighed idetmindste ikke var faldt paa en Uværdig. Det skulde være hendes Trøst, og med et saa ædelt Forbillede vilde hun selv stræbe at leve et bedre og ædlere Menneskeliv.

De glade, triumferende Toner af en Bryllupsmarsch fyldte Kirken. Kitty smilte, da hun hørte den, hun kjendte den godt; det var den Marsch, Lawrence havde komponeret paa deres Forlovelsesdag, saa længe siden nu.

Den smukke Sangerinde kjendte den ikke; dog gjennembævede den hende forunderlig. Idet de nygifte Par forlod Kirken, var hun den første, der gratulerede dem og lykønskede Kitty Lee.

Hvilket Blik der kom i den unge Ægtemands Ansigt, der et Øjeblik forraadte hans inderste Følelser i den første Overraskelse over at se hende der. Derpaa fulgte et roligere Blik, idet to beslægtede stærke Sjæle ligesom talte med hinanden; men fra den Stund af tvivlede hun aldrig paa, at Lawrence Lee havde elsket hende.

„Hvor venligt af hende at komme og gratulere os!“ udbrød Kitty, idet hun kjørte bort med sin Mand.

„Det var hende værdigt,“ svarede han rolig.

Lawrence og Kitty var lykkelige i sit Ægteskab. Kitty forsikrede ofte sin Mand, at hun var den lykkeligste blandt Kvinder, og han smilede fornøjet.

Resolut.

Historisk Fortælling af **Richard March.**

I.

Lord Arthur Caldivell lod sig melde hos Hertuginden af Hamilton og blev straks modtaget. Med sin sædvanlige Elskværdighed kom den unge, smukke Enke ham imøde.

„Velkommen, Mylord!“ sagde hun, „det glæder mig saa hurtig at faa Lejlighed til at lykønske Dem til Deres nye Værdighed. Generalløjtnant af Storbritanien, det vil sige noget! Kong Georg har truffet et godt Valg. De ser prægtig ud i den røde, guldbesatte Uniform. Alligevel kan jeg dog ikke ubetinget ønske Dem til Lykke. Den højeste Værdighed, England har at bortskjænke, har De naaet. De har ingen Fremtid mere.“

Et Smil gled over Caldivells smukke Træk. „Der tager De fejl, Mylady!“ sagde han spøgende. „Min Fremtid er rigere paa Udsigter end andre Menneskers. Kongen er vel ikke istand til at hæve mig højere, men det er Dronningen.“

„Dronningen?“

„Ja, mit Hjertes Dronning! — Kongen har udmærket mig, men kun hun kan gjøre mig lyk-

kelig. Og hun vil gjøre det, ikke sandt, hun vil omsider gjøre det?“

Han taug og saa hende spørgende ind i de smukke Øjne. Han elskede Hertuginden over alt og nærede intet inderligere Ønske, end at hun skulde blive hans Hustru. Gjentagne Gange havde han sagt hende det, men hun havde hidtil undgaaet at give ham et bestemt Svar. Nu idag skulde Afgjørelsen være, han vilde ikke vente længer.

Hertuginden gjorde imidlertid ikke Mine til at opfylde hans Forventning. Hendes Blik var stift heftet mod Jorden, og hendes Læber var fast tillukkede.

Han traadte nærmere og greb hendes Haand. „Harriet,“ udbrød han i en dæmpet Tone, „betænk min pinlige Stilling. Svar mig paa mit Spørgsmaal: elsker De mig?“

Hun hævede Hovedet og saa ham fast ind i Øjnene.

„Ja,“ sagde hun. „Men jeg kan dog ikke blive Deres.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte han overrasket. „Hvad kan hindre Dem deri, naar De besvarer mine Følelser?“

„En alvorlig Overvejelse. De har hidtil ikke havt Deres egen Kraft, men kun den blinde Lykke og Kongens Yndest at takke for alt. Det ængster mig.“

Lord Arthur smilede. „Og hvad slutter De deraf, Mylady? Tror De maaske, jeg mangler Kraft og Dygtighed?“

„Det ved jeg ikke. Men sig mig, er det ikke naturligt at tvivle om dens Kraft, der aldrig har vist, at han har nogen, og kan De dadle en Kvinde, at hun er bange for at binde sig til en saadan Mand? — Den Mand, jeg vælger, maa

være stærk. Jeg maa kunne stole paa ham, ikke altid frygte for, at han vil synke sammen, dersom den Lykke, der har hævet ham saa højt, forlader ham."

„Det er altsaa det, De frygter?"

„Ja, Caldivell, jeg tror ikke, De vilde kunne bære et pludseligt Fald, en Omveksling af Lykken."

„Det vilde jeg, dersom De var min. Deres Kjærlighed vilde give mig Kraft."

„En tom Indbildning! Den Mand, der mangler Kraft i sig selv, kan en Kvindes Kjærlighed ikke give den."

Lord Arthurs Øjne lynede. Hele hans Væsen var i Oprør. „Jeg er altsaa en ussel Stymper i Deres Øjne?" udbrød han.

„Nej, men en forvænt Lykkens Yndling, som den mindste Sky paa Himlen vilde styrte til Jorden," svarede Hertuginden, „og i dette Fald vilde alt, ogsaa Deres Kjærlighed, gaa til Grunde "

„Men hvoraf ved De, at jeg vil falde og tabe ethvert moralsk Holdepunkt? Nej, Mylady, det kan De ikke vide, men jeg ved nu, at De ikke elsker mig. Deres Hjerte slaar ikke for mig og har aldrig gjort det. Det er kun en Leg, De har drevet med mig. Nu er den forbi. Lev vel, Mylady!"

„Lad os ikke skilles i Uvenskab," sagde den smukke Kvinde, idet hun traadte i Vejen for ham. „Det er Sandheden, ikke mig, der har saaret Deres Stolthed."

„Ja vel, Sandheden! Og Sandheden har jeg nu ogsaa sagt Dem. Endnu en Gang — Lev vel!"

Med disse Ord forlod han hurtig Værelset.

Han var i det voldsomste Sindsoprør. Han manglede altsaa al moralsk Kraft, var ingen Mand i Harriets Øjne. Hun frygtede for en Forbin-

delse med ham, han forekom hende vel ikke meget bedre end en af de mange Lykkeriddere, der den Gang — det var i Aaret 1756 — drev deres Uvæsen ved Fyrstehoffet i England.

Saaledes rasede Lord Caldivell i den første Ophidselse, og den Tanke for endogsaa igjennem ham hovedkuls at styrte sig ind i et andet Ægteskab for at vise Lady Harriet, at ikke alle var af hendes Mening. Da han imidlertid om Aftenen sad alene i sit Værelse og stirrede ind i den knitrende Kaminild, begyndte det hele at staa for ham i et noget andet Lys.

Lady Harriet havde dog maaske ikke saa ganske Uret i at tvivle om hans Daadskraft, thi hvad havde han selv bidraget til at gjøre sig værdig til den glimrende Stilling, han indtog? Intet, aldeles intet! Hans store Navn og hans uhyre Formue havde hans Fader efterladt ham, og de Værdigheder, han beklædte, var skjænkede ham af Kongen, hvis Yndling han var. Hvorfor? Ja, det Spørgsmaal havde han endnu aldrig opkastet. Det var forekommet ham som den naturligste Ting af Verden, at den sidste Spire af en gammel Slægt blev udmærket paa alle Maader. Men nu, da han maatte tilstaa for sig selv, at han ingen Fortjenester havde, skammede han sig næsten ved sin høje Stilling.

„I otte og tyve Aars Alder at være Medlem af Gehejmeraadet, Ridder af Hosebaandsordenen, Chef for et Kavaleriregiment, Generalløjtnant — hvad maa Verden vel dømme derom?“ spurgte han sig selv og kom til den Slutning, at Verden maatte mene, at han, uden egen Fortjeneste, kun ved at smigre og slavisk føje sig efter en Fyrstes Luner, var steget saa højt.

Ejede han da nogensomhelst Fortjeneste?

Vilde han have været istand til at svinge sig op ved egen Kraft?

Hans Beslutning var tagen. Han vilde afryste dette uværdige Aag; af en Konges Yndling skulde der blive en Mand. Næste Morgen gik han til Kongen.

Georg den 2den, en liden, trivelig Herre, der den Gang var i sit fire og syvtiende Aar, modtog som altid sin Yndling venlig, men hans Mine formørkedes, da Caldivell bad ham om sin Afsked.

„Er du fra Forstanden!“ udbrød han. „Fritage dig for dine Hædersposter; du er for ung? Snak! Det bliver, som det er.“

„Deres Majestæt, der findes Mænd, der er mere værdige til dem end jeg. Jeg har aldeles ingen Fortjenester.“

„Dem kan du skaffe dig. I det næste Felttog, der maaske er nærmere, end du tror, kan du opnaa al ønskelig Hæder. Som Generalløjtnant har du Lejlighed dertil.“

„Deres Majestæt, Deres Tillid gjør mig stolt. Jeg haaber at retfærdiggjøre den, naar Tiden kommer. Men nu er det nødvendigt, at jeg forlader England og Deres Majestæts Tjeneste.“

„Hvor vil du hen, min Søn?“

„Til fremmede Lande, hvor man ikke kjender min høje Fødsel, og hvor Lykkens Gaver ikke overvælder mig saa stærkt som her.“

„Du er en Nar!“ svarede Kongen leende. „Du taler, som om du har isinde at smøre Haser for Lykkens Gudinde. Du er mig en sjelden Fugl! Jeg skal vise dig frem for hele Hoffet, ja, for hele Verden.“

„Jeg bønfalder Deres Majæstæt om at give mig min Afsked.“

„Passiar! Det har jeg ingen Grund til.“

„I saa Tilfælde!“ udbrød Lord Arthur, „maa jeg tage min Afsked. Her er min Kaarde, Deres Majestæt! Jeg kan ikke længer være Generalløjtnant af England.“

Det var dog Kongen for meget. Med en vred Mine tog han mod Kaarden.

„Jeg ser, at De, Mylord Caldivell virkelig har tabt Forstanden,“ sagde han, „det vil da være farligt at lade Dem beholde dette Vaaben. Gaa, og se at komme til Fornuft. — Har De forstaaet mig?“

Lord Arthur bøjede sig dybt for Monarken, der for første Gang havde tiltalt ham med haarde Ord, og som nu vendte ham Ryggen, et tydeligt Tegn paa, at det foreløbig var forbi med hans Gunst.

— — — — — — — — — — — — — — —

Efterretningen om Caldivells pludselige Fald vakte den største Forbauselse ved Hoffet, alle talte derom, men ingen kunde udgranske Grunden. Sandheden kjendte ingen; der dannede sig derfor lidt efter lidt den Mening, at den Faldne selv havde paadraget sig den kongelige Unaade ved en eller anden overmodig eller egenraadig Handling. Han havde forladt Hovedstaden, ingen vidste, hvorhen han var draget; men hans Rolle var jo nu udspillet; han havde gjort sig umulig i den store Verden og hørte fra nu af til de Glemte.

Kun i ét Hjerte, et stolt og ædelt Kvindehjerte, levede hans Billede endnu, og Dag og Nat spurgte det sig selv, om han var gaaet bort for at glemme eller for at blive en Mand.

II.

Kong Georg havde spaaet rigtigt.

I Aaret 1756 begyndte med Frederik den 2den af Preussens Indfald i Sachsen Krigen med Østerrige, der i Historien bærer Navn af Syvaarskrigen.

Næsten hele Europa tog Del i den. Frankrig og Rusland holdt med Østerrige og det øvrige Tyskland, der havde sat Frederik i Rigets Akt som Bryder af Landefreden; Sverige stod endnu vaklende, men dog fuldt rustet; England havde indgaaet et Forbund med Preussen, ifølge hviket det i Aaret 1757 stillede og underholdt en Hær i Hannover og skulde understøtte den preussiske Konge med en Pengesum.

Det laa altsaa nu nær, at Kong Georg, der samlede sine Tropper, sikkert ventede at se Lord Caldivell melde sig til Tjeneste igjen. Men den forhenværende Generalløjtnant lod sig ikke se, og det viste sig, at han ikke mere var i England, men opholdt sig paa Fastlandet. Men hvor? Det vidste ikke engang de, der styrede hans Pengesager, der var kun eneste, hviskede man Kongen i Øret, der muligens kunde vide det, og det var Hertuginden af Hamilton. Hun havde staaet Lord Arthur meget nær og vilde vistnok have ægtet ham, dersom han ikke var falden i Unaade.

Georg blev opmærksom, og han lod straks Hertuginden kalde.

„Mylady," sagde han, „jeg har en Bøn til Dem. Sig mig uden Omsvøb, hvor Lord Caldivell opholder sig for Tiden?"

„Deres Majestæt," svarede Hertuginden forundret, „det ved jeg aldeles intet om."

„De maa da vide det! Eller staar De ham ikke meget nær, er han ikke Deres Trolovede?"

„Nej, Deres Majestæt! Mellem os er —“

„Alt forbi!“ faldt Kongen hende i Talen. „Det er altsaa Deres Skyld, at han forlod mig og England. Sig mig Sandheden, er min Formodning rigtig, har De afslaaet hans Frieri?“

„Ja, Deres Majestæt!“

„Og hvorfor? Elsker De ham ikke?“

„Jo, jeg elsker ham.“

„Naa saaledes! Selv en Generalløjtnant var Dem for ringe? Det havde kun kostet et Ord, saa havde jeg gjort ham til Statholder over Irland. De fatter ikke, hvor gjerne jeg vilde have ham tilbage igjen, uagtet hans underlige Opførsel.

„Hvad har Lord Arthur da gjort, Deres Majestæt?“

„Han sagde til mig, at han maatte forlade min Tjeneste og England, fordi Lykken forfulgte ham altfor uforskammet her. Men ser jeg ret, var det nok Ulykken. De afviste ham, derfor flygtede han. Hvorfor gjorde De dog det?“

Hertuginden havde ikke Mod eller Lyst til at sige ham, hvorledes det egentlig forholdt sig. „Jeg var forblindet,“ stammede hun.

„Desværre, Mylady, desværre! De fortjener Straf. Nu skal De høre, hvordan min Dom lyder. De skal opsøge Caldivell og faa ham til at vende tilbage til England. Føler De Dem denne Opgave voksen.“

„Men hvorhen skal jeg vende mig? Jeg har intet Spor.“

„Det maa De se at udfinde. Tag til de store Byer paa Fastlandet. Rejs til Paris, Bryssel, til Berlin og se Dem ogsaa lidt om i Wien. Det er maaske ingen Umulighed, at Landstrygeren har valgt at vie sit Sværd til Preussens og vor

Modstanderske, den høje Kejserinde Maria Theresias Tjeneste.

Hertuginden for sammen. „Er det Tilfældet, Deres Majestæt, vil De da vredes paa ham?

„Nej, paa ingen Maade, min bedste Hertuginde! Naar De straks fører ham med tilbage til mig, kan han være sikker paa en god Modtagelse. Vil han imidlertid ikke komme, er han hjemfalden til Straf. Sig ham det og bringe ham tilbage!“

Han ledsagede Hertuginden til Døren og paalagde hende smilende at afrejse straks. Og hun, der følte, at det var hende, der havde drevet den unge Lord fra hans Fædreland, og at han stod i Fare for aldeles at miste Kongens Gunst, om han ikke snart vendte tilbage, tog saa ivrig fat paa alle Forberedelser til Afrejsen, at hun allerede faa Dage efter gik tilsøs fra Dover til Calais, for at naa Paris ad den korteste Vej.

III.

I Foraaret 1757 var Bøhmens ærværdige Hovedstad atter en Gang forvandlet til en Krigslejr.

Overalt vrimlede der af Soldater; desuagtet indtraf der næsten daglig nye Skarer til Forstærkning af den østerrigske Armé i Prag, og de kommanderende Generaler maatte stadig mønstre nye indrykkende Afdelinger.

Ogsaa om Morgenen den 10de April var to nederlandske Regimenter, Dragoner og lette Ryttere, opstillede paa Hestetorvet for at tages i Øjesyn af den gamle Feltmarchal Browne.

Det var prægtige Fyre, disse Valloner. Med Velbehag fløj den gamle Krigers Blik langs deres

Rækker, til det med et standsede ved en Skikkelse der var paafaldende.

Det var en ung Mand med ridderlig Holdning i Dragonløjtnants Uniform, der holdt ikke langt fra Fanebæreren. Ansigtstrækkene var ædle og Blikket stolt og kjækt. Han var øjensynlig ingen Nederlænder, lignede mere en Mand af god, engelsk Herkomst, en Grund mere for Browne, der selv var Englænder, til at interessere sig for ham. Han kaldte den unge Løjtnant frem.

„Hvad heder De?“ spurgte han og tog ham skarpt i Øjesyn.

„Jeg heder Harry Levington og er fra Skotland.“

„Hvorfor har De da ikke Tjeneste ved den engelske Hær, der staar i Hannover? De burde vel blive under Deres Konges Fane.“

Dragonen rettede sig stolt i Sadlen. „Ikke i dette Tilfælde,“ sagde han. „Det sømmer sig her for en Mand at vie sit Sværd til dens Tjeneste, hvis Sag han holder for den retfærdigste, og det er i mine Øjne Kejserinde Maria Theresias. Jeg vil kjæmpe for hende, og, hvis det er Guds Villie, dø.“

„Den Slags Soldater kan vi bruge,“ sagde Browne, „De vil ogsaa finde Deres Løn, om De tappert gjør Deres Pligt.“

„Det er mit faste Forsæt, Deres Excellence, jeg haaber at faa Lejlighed til at vise det.“

„Det faar De sikkert, og jeg vil da være stolt af Dem. — Vi er jo Landsmænd,“ føjede Browne til i en dæmpet Tone. „Har De et Ønske, saa sig mig det. Jeg vil hjælpe Dem frem, ønsker De at blive Kaptejn?

„Det gjør jeg, men ikke ved noget Menneskes Gunst; jeg ønsker kun at blive forfremmet, naar jeg gjør mig fortjent dertil.“

Browne saa med Forbauselse paa den unge Mand. Han havde endnu aldrig mødt nogen, der afslog at blive hjulpet fremad.

„Hvad skal det sige?“ spurgte han.

„Mit Valgsprog lyder: Ved egen Kraft. Jeg vil ikke have noget Menneskes ufortjente Gunst at takke for noget.“

Browne smilede. „Naa vi vil se, hvordan det kan gaa,“ sagde han. „Paa Gjensyn Landsmand!“

Han red videre og havde vel snart under Krigens videre Gang glemt Levingtons Navn, dersom han ikke pludselig var blevet mindet om det.

I en Indberetning fra Dragonoberst Thienne, vedrørende en Fægtning med en preussisk Afdeling, stod udtrykkelig anført, at Løjtnant Levington havde særlig udmærket sig. Obersten tilføjede endvidere, at det Mod og den Indsigt, Løjtnanten ved flere Lejligheder havde vist, havde bibragt ham den Overbevisning, at Levington allerede andetsteds maatte have gjort Tjeneste som Officer, hvilket kunde være en mistænkelig Omstændighed. Han kunde mulig være en Spion, en Forræder.

Browne vilde ikke gaa ind paa denne Mistanke, thi Levingtons aabne og ærlige Ansigt havde gjort et godt Indtryk paa ham, men paa den anden Side maatte han sige sig selv, at det alligevel ikke stod rigtig til med den unge Mand. Han skjulte aabenbart sit sande Navn, men der var dog i Virkeligheden intet, der berettigede til, som Oberst Thienne foreslog, at underkaste ham et Forhør.

Man foresatte sig, at han skulde nøje iagttages, men Browne fik snart andet at gjøre. I Ilmarscher rykkede Preusserne frem og stod den

5te Maj om Aftenen ved Prags Mure. Næste Dag kom det til Slag.

Kampen rasede vildt. For begge Partier stod saa temmelig alt paa Spil, og de satte derfor alle Kræfter ind paa at frarive hinanden Sejren. I Begyndelsen formaaede den preussiske Hær ikke at modstaa Østerrigernes morderiske Angreb, men da den gamle Schwerin selv var styrtet ind i den vildeste Kamptummel, hvor han faldt gjennemboret af flere Kugler, trængte hans Soldater, opmuntrede ved hans Eksempel, atter frem i tætte Skarer og fik Østerrigerne til at vakle.

De fjernere staaende forstod ikke dette Omslag. Hvad kunde der være skeet? Var der Forræderi med i Spillet?

I Oberst Thienne vaagnede atter Mistanken; han saa skarpt og forskende paa Løjnant Levington. Denne holdt paa sin Plads og fulgte Slagets Gang med funklende Øjne.

Og nu, i det Øjeblik, da Østerrigernes tilbagevigende Bevægelse blev følelig, rev han Palasken af Skeden, svang den højt i Luften og kommanderede med Tordenstemme Regimentet til Angreb.

IV.

Hertuginden af Hamilton havde forgjæves søgt Lord Caldivell i Paris og Bryssel og vilde just tage til Berlin, da hun i Hannover traf sammen med Kong Georg den 2den. Denne havde vigtige Tidender til hende, vedrørende Lord Arthur, og glædede sig derfor over at møde hende.

Han meddelte hende, at det havde vist sig

at være udenfor al Tvivl, at den unge Lord ikke var i Europa, men opholdt sig i Amerika, hvor han havde store Ejendomme. Han var rimeligvis straks rejst derover og anede ikke noget om Krigens Udbrud. Kongen fritog derfor nu Hertuginden for det Hverv, han havde overdraget hende, og hun vendte tilbage til England til Hamilton Slot, hvor hun levede i Stilhed og Ensomhed. Lord Arthur var aldrig ude af hendes Tanker, hun elskede ham sandt og inderligt, og det havde kostet hende tunge Kampe at afslaa hans Frieri.

Ofte greb hun sig selv i det Ønske, at hun ikke havde vist ham fra sig; men hvor meget end hendes Hjerte længtes efter ham, følte hun dog i roligere Øjeblikke, at hun havde handlet rigtigt.

— — — — — — — — — — — — — — —

Tiden gik. Tre Aar var forløbne, siden Arthur var draget ud i den vide Verden; ingen havde i den Tid hørt noget om ham; ingen vidste, hvor han var; ikke en Øre af sine rige Indkomster havde han hævet; man begyndte allerede at tro, han var død. Da dukkede pludselig det Rygte op, at han stod i østerrigsk Tjeneste; den rejsende Walpole havde seet ham i Wien.

Lady Harriet hørte dette Rygte og tog en rask Beslutning. Det Hverv, Kongen dengang havde givet hende, kunde hun nu maaske udføre, og inden ret længe naaede hun den gamle Kejserstad ved Donau. Men Caldivell var der fuldstændig ukjendt, og ved Arméen stod, som alle forsikrede hende, ingen Officer af det Navn.

Sørgmodig stemt, uden Haab om at gjenfinde den Forsvundne, stod Lady Harriet en Augustdag i Aaret 1759 henimod Aften ved Vinduet

i sin Bolig og stirrede tankefuld ind i den nedgaaende Sols Straaler.

Et dybt Suk hævede hendes Bryst. Hun maatte nu opgive at finde Caldivell. Her i Wien er hendes sidste Haab gaaet til Grunde. „Den, der har glemt mig, maa jeg ogsaa se at glemme," hviskede hun og vendte sig bort fra Vinduet.

Da lød en jublende Musik nede paa Gaden, som mere og mere fyldtes af Mennesker. Glæden straalede fra alle Ansigter, og alle havde sin Opmærksomhed henvendt paa den Skare Trompetere, der kom sprængende under fuld Musik fra Stefanskirken.

Efter dem fulgte en Herold, der svingede en gjennemhullet Fane over Hovedet og uafbrudt raabte: „Sejr ved Kunersdorf!"

Wienerne vidste, hvad det havde at sige. General Laudon havde vundet en stor Sejr over Preusserne, og de to Officerer, der sad i en aaben Vogn bag Herolden, var sendte lige fra Valpladsen for at overbringe Kejserinden Sejrsbudskabet.

Jublende hilste Folket de tvende Krigere. Man vidste jo, at de maatte have udmærket sig særlig i Slaget, thi det var Skik kun at vælge de Tapreste til Sendelser af denne Art.

Ogsaa Hertuginden bøjede sig nysgjerrig ud af Vinduet for at tage de to Helte i Øjesyn. Idet Vognen langsomt kjørte forbi, saa en af Officererne i Vejret, og hun for sammen som truffen af et Lyn. Et dæmpet Skrig lød fra hendes Læber, og som om hun havde seet et Spøgelse, stirrede hun efter Vognen. Som fasttryllet hang ogsaa den ene Officers Blik ved hende; hans Ledsager blev det var og saa ogsaa op.

„Hvilken kongelig Skjønhed!" udbrød han. „Kjender du hende, Levington?"

„Det tror jeg," svarede den Adspurgte. „Hun

har ialfald en paafaldende Lighed med en Dame, som jeg engang stod meget nær."

„Det er sikkert hende selv," sagde den anden. „Eders Blikke slog jo sammen som to Flammer. Jeg ønker til Lykke! Hun saa ud til at være dig værdig. I vilde udgjøre et smukt Par."

Samtalen forstummede, thi Vognen var nu naaet til den kejserlige Borg og holdt foran den saakaldte Adlertrappe. Høje Officerer og Hoffolk modtog Budbringerne og førte dem efter gammel Vedtægt „som de gik og stod," ind i Tronsalen.

Kejserinde Maria Theresia traadte dem her i Møde.

„Velkommen mine Herrer!" udbrød hun. „Er min Anelse rigtig, sender min brave Laudon eder?"

„Det gjør han, Deres Majestæt!" svarede Dragonoberst Kinsky, Levingtons Ledsager. „General Laudon sender sin ærefrygtsfulde Hilsen og lader melde, at det er lykkedes ham at slaa Fienden fuldstændig ved Kunersdorf den 12te August. Det nærmere indeholder denne Skrivelse."

Maria Theresias Ansigt straalede. Hun modtog Laudons Brev og fordybede sig i Læsningen deraf.

„Gud har givet os en glimrende Sejr," udbrød hun efter en Stunds Forløb. „Nu kan vi haabe at se Ende paa denne fordærvelige Krig."

„Det kan vi sikkert, Deres Majestæt," tog Grev Kinsky atter Ordet. „Fienden synes nu at være fuldstændig tilintetgjort."

„Jeg er stolt af mine brave Soldater," sagde Kejserinden I har med eders Ryttere gjort Udslaget. I skal blive indstillede til Maria Theresia-Ordenen, og desuden skal I begge rykke en Grad højere op. I, Grev Kinsky, er fra nu

af General, og I, Hr. Oberstløjtnant Levington, kommanderer som Oberst mine Løwenstein Dragoner! I kjender jo nok det tapre Regiment?"

„Jeg kjender det, Deres Majestæt," svarede Levington med et dybt Buk. „For tre Aar siden i Prag traadte jeg ind i Regimentet."

„Nu husker jeg eder!" udbrød hun livlig. „Ikke sandt, I er den samme Levington, der, som General Browne fortalte mig om, i Slaget ved Prag som Løjtnant kommanderede et Regiment til Angreb og blev arresteret derfor, men senere blev udnævnt til Kaptejn?"

„Ja, det er mig, Deres Majestæt!"

„Naa, det glæder mig at lære Dem at kjende. Slaget vandt De vel ikke dengang, men dækkede bravt Tilbagetoget. Men sig mig, hvorledes kunde det dog falde Dem ind saadan paa én Gang at svinge Dem op til Oberst?"

„Deres Majestæt," svarede han, „maa tilgive, at jeg i det Øjeblik glemte, hvem jeg nu var, og følte mig som den, jeg kort i Forvejen havde været."

„Naa, hvad havde De da været?" spurgte Maria Theresia synlig spændt.

„Lord Arthur Caldivell, Generalløjtnant af Storbritanien."

„Hvordan," udbrød hun i en Tone, der forraadte hendes Tvivl, „var De Generalløjtnant i Deres eget Fædreland? Og De skulde have forladt denne Post og være traadt ind i min Hær som simpel Løjtnant? Hvorfor? Hvilke var Deres Grunde?"

„Deres Majestæt, jeg havde kun en eneste Grund," var Svaret. „I mit Fædreland var jeg bleven overvældet med saa megen Lykke og Gunst, som jeg ikke havde fortjent, at jeg maatte

bort for at vise, at jeg dog ejede nogen Kraft i mig selv og kunde komme frem."

„Var der da nogen, der tvivlede om, at De ejede denne Kraft?"

„Det var der, Deres Majestæt!"

„Var det en Dame?" spurgte hun.

„Deres Majestæt har gjættet det."

„Saa haaber jeg, denne Dame nu er helbredet for sine Tvivl, thi en Mand som De, der i Løbet af tre Aar ved egen Fortjeneste stiger fra simpel Løjtnant til Oberst, maa man vel bøje sig for og agte højt."

Lord Arthur bøjede Knæ for den store Kejserinde. „Deres Majestæt gjør mig uendelig lykkelig," udbrød han, „jeg har oplevet mit Livs skjønneste Øjeblik."

Kejserinden truede ham smilende med Fingeren. „Det tror jeg ikke; det skjønneste Øjeblik har De endnu tilbage. Det kommer først, naar De kan træde frem for Deres Dame, glem saa ikke Maria Theresia!"

Ledsaget af en kejserlig Tjener gik Lord Arthur derfra til Hotellet og lod sig melde hos Hertuginden af Hamilton.

Han blev øjeblikkelig modtagen.

Højlig forlegen, men derved endnu yndigere end nogensinde, kom hun ham imøde. „Velkommen Lord Caldivell," hviskede hun og rakte ham begge sine Hænder, „det gjør mig uendelig lykkelig, at De ikke har glemt mig."

„Det har jeg ikke en Dag, ikke et Øjeblik," svarede han. „Deres Navn har lyst som en Stjerne over mit Liv i disse stormfulde Aar.

Kejserinden havde havt Ret, det skjønneste Øjeblik i Lord Arthurs Liv maatte først komme, og det kom, da Lady Harriet blev hans Hustru.

Indhold.

	Side.
Mollys Offer	3
En nøtlig Forskrækkelse	14
Charles Merwyns Testamente	25
Krøblingen	35
Bøjet Mod, af Georg Smidt	72
Skandinaver i fremmed Land, af Boronius	103
I Tasge	114
Parkers Eventyr, af V. L. Alden	143
Den nye Kompagnon, af G. Doyle	158
En ung Mands Kjærlighed	168
Familiens Lys	179
Banevogterens Historie	190
Som man saar, saa høster man	201
Tro mod sit Løfte	211
Resolut, af Richard March	222

CARL PETERSENS ENKE